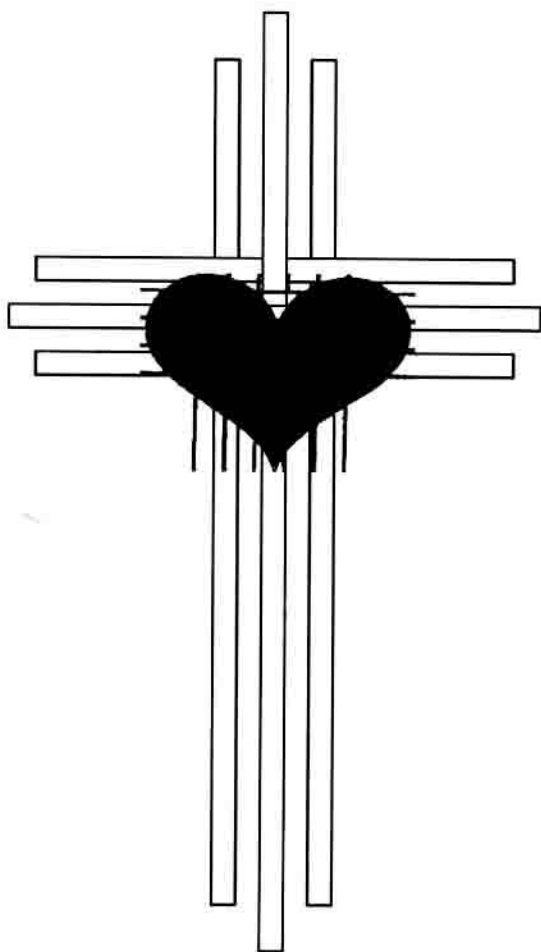

SZÍVEDRE BESZÉLEK

Takács János
SZÍVEDRE BESZÉLEK

Hódmezővásárhely

1999

Kiadó: Takács János Hódmezővásárhely, Márton u. 1
A könyv kereskedelmi forgalomba nem kerül. Ajándékba, kérésre elküldjük.

HódPress Nyomda Kft.
Felelős vezető: Szabó Lajos
6800 Hódmezővásárhely, Kossuth tér 8.
Telefon: (62) 241-682
Telefon/fax: (62) 241-858

SZÍVEDRE BESZÉLEK

“ Ezért hát lásd meg, én csalogatom
őt és elviszem őt a pusztába, és a
s z í v é r e b e s z é l e k ”

Hóseás 2, 13.

Elöljárójában szeretném elmondani, hogyan jutottam erre a témára? Egy fiatal fiú - még iskolás, - édesanyjától kérdezte, mit jelen-
tenek azok a nevek, amelyeket a IV. Móz. 33-ban olvashatunk? Az
édesanya továbbította nekem ezt a kérdést. Erre a feleletre némi ha-
ladékot kértem, mert előbb meg kellett tudnom, mit felel a Szent-
írás erre, és azután megpróbálom tolmácsolni levél formában az édes-
anyának, hogy mondja ezt el tanításként a fiának. Azután arra gon-
doltam, hogy sokszorosítom ezt a levelet, hátha még többen is elolvas-
sák majd, gyermekek és felnőttek, ifjak és öregek.

Azt már más írásban említettük, hogy a Szentírásban megírottak
egy hatalmas holografikus képet alkotnak, - minden részletében benne
van az egész. A IV. Móz.33. hatalmas történetet tár fel, ami voltaképp-
en az elveszett fiú történetét vetíti ki a nagy filmvászonra. A fiata-
labb fiú messze idegenbe ment, amit az írás Egyiptomnak nevez.
/ Ennek semmi köze a mai Egyiptomhoz /; állapota szerint a bensője
kihalt pusztaság. Az Atyának emiatt nagy a bánata, szeretetével utána
megy a holtak földjére és saját életét adja bele meghalt fiába. A szívünkre
beszél: Örökkévaló szeretettel szerettelek téged; ne félj, mert veled
vagyok., - Oly sokszor halljuk ezt. - Mi magunk bontottuk meg az isteni
rendet, ezzel nagy bánatot okoztunk az Atyának. Az Ő bánatát érezteti
meg velünk, és ezzel indít minket is megbánásra. -Nagyon röviden,
vázlatosan írhatjuk csak le ezt a folyamatot.

A IV. Móz. 33. felsorolja az Izráel fiainak táborhelyeit. Isten
lépésről lépésre oldja meg a helyreállítást; egy-egy mozzanatra időt

ad. A törvényes rend - a Mózes - nem siet. Ha egy vizsga nem sikerül, akkor pótvizsga következik. - Erre később még részletesen rátérünk. Tulajdonképpen nem szálláshelyek vannak itt, hanem katonai táborhelyek. Ez arra mutat, hogy amint megyünk kifelé az e-világ uralma alól, úgy önmagunkban újabb és újabb csatát kell megvívunk a bennünk lévő gonosz ellen. Ezeket a csatákat, ütközeteket a Szentírás megszemélyesítve írja le, hogy jól megérthessük Isten útját, tudjunk ezekből tanulságot levonni. „Ezek példaképpen estek rajtuk” Néha félreértik ezt, s úgy vélik, mintha a Szentírás csupa háborúval lenne tele. A harc sohasem az ember ellen folyik, hanem a gonosz ellen.

Arra is figyelniünk kell, hogy **M ó z e s é s Á r o n** vezetése alatt jön ki az Isten népe Egyiptomból. Áron az jelenti: megvilágosító. A törvény önmagában paragrafussá, rideggé lehet, és szorongató szabályokban nyilvánulhat meg. De amikor megvilágosítja a tényeket, akkor felismerjük, hogy a mély sebeket a „sebészorvos” életmentés céljából okozta. Ő megsebez, de be is köti a sebet és meggyógyít. Ahogy átérnek a Veres tenger túlsópartjára, a teljes megkegyesedés - a Mára - után azonnal így jelentkezik: „én vagyok a te Gyógyítód.” Ezt nem szabad soha szem elől téveszteni, hisz néha úgy érezzük, hogy már kibírhatatlan a sebem sajgása. A „sebészorvos” az én Atyám, a mi Atyánk, aki minden körülmények között Atya marad.

Így más képet kap az életsorsunk, magasabb megvilágításba kerülnek a körülmények, végül a sok zúgolódás helyét átveszi a hálaadás. Igaz, mindig utólag jövünk rá arra, hogy egy-egy „sorscsapás”-ban az Isten védelme nyilvánult meg. Csak én gondoltam csapásnak.

Tíz csapás. Általában az a felfogás él a köztudatban, hogy Isten népe akkor indult el Egyiptomból, amikor a 10. csapás bekövetkezett. Isten az övéinek a szívére beszél, hívogatja őket haza. A Biblia eredeti szövegében itt egyszer sem fordul elő a „csapás” kifejezés. A magyar szövegbe csak egyszer került be ez a szó, és pedíg tévesen. A 2. Móz. 9, 14-ben ez olvasható: De még a mostani időben / kairós /

is kibocsátom az én közeledésemet a te szívedbe, szeretném megközelíteni a te szívedet, s a te szolgálidnak a szívét, akik a te javadat munkálják, akik a te gyógyításodnak az ápolói,- és szeretném megközelíteni a te népednek a szívét, hogy meglásd és megtudd, hogy nincsen olyan mint én, és nincsen más az egész földön. „Ügyelnünk kell arra, hogy a ki- jelentésben az Egyiptom és az Izráel állapota egy személyben, egy emberben van meg. Tulajdonképpen az ó-ember és a leendő új -ember küzd itt egymás ellen. -

Milyen nyelven beszél hozzánk az Isten?

Minden nyelven, mindenkinek a saját nyelvén. De amikor még semmit sem tudnak felfogni, akkor a természet nyelvén beszél; ezt mindenki láthatja, és mindenkinek van módja arra, hogy kinyissa a szemét és meglássa a csodálatos alkotásokat. Ma ezt a nyelvet természet-tudománynak nevezik. - Bármerre tekintünk és bármit figyelünk meg mindenütt a Csodálatos Alkotóra ismerünk. Róma 1, 20. A kutatás, a nyomozódás egyre mélyebbre vezet, és mindenütt az ő kezenyomát látjuk, „bölcsségének végtelen gazdagságát” sejtjük. Róma 11, 33-36. minden mozzanatba, minden alkotásba bele van írva az Ő neve, ahogyan maga is bemutatkozik: „Én vagyok a te Urad Istened, aki EGY Úr.” Bemutatkozik a maga hármasságában, mert a *h á r o m* egy. I. Ján. 5, 7. Minden személyében szent, amit így fejez ki: H É T. Ez a három szám jelöli az Isten teljes nevét. Tehát 1-3-7 összeolvasva 137. A fizikusok oda jutottak az atom kutatása révén a quarkokig, hogy minduntalan találkoztak ezzel a „titokzatos” számmal, és nem tudtak rájönni, mi lehet ennek az állandónak a mondanivalója. A természettudósok sejtik, ki lehet minden csodás alkotásnak az Atyja. Talán nem merik kimondani. Az írástudók meg gyártják a különféle logikákat, izmu sokat, s ha találkoznak a számok beszédével, egyszerűen elintézik azzal, hogy ez számmisztika. Mi sem akarunk tudóskodni, de tudomásul kell vennünk, hogy Lederman Leó Nobel-díjas fizikus könyvének címe: „Az isteni atom”, tehát jó irányba tapogatóznak. Nyo-

mozódva eljutottak oda, hogy a teremtés műve csak úgy mehetett végbe, ahogy I. Móz. első fejezetei azt leírják; az egész leírás egy logikus felépítés. Ennek van egy alaptörvénye, annyira pontos, hogy a m-m-n-nek a 3-biljomodnyi eltérését sem tudja elviselni; erre utal a Máté 5, 17-18. Bármerre járunk, bármely tudományágban kutatunk, mindenütt a hetes számrendszerrel találkozunk. A matematika téma- köre 7, a feladatok megoldása 7-lépés, a szövegek fajtája, a körszeletek száma 7, a vörösvérsejt felépítése is 6+1, tehát hét; a kémia hét oszlopa, hét sora., amit zár a nyolcadik, a nemes elemek sora. - Mendelevjev periódusos rendszere. - Nem folytatjuk most a felsorolást, a mi testi és lelki életünk is a hetes ritmusra épül. A mai ember még a hetedik napban sem akarja tudomásul venni a tökéletes törvényt, s ez súlyosan megbosszulja magát.-

Mikor indultak? Az első hónap tizenötödik napján. Ez sem véletlen. Arra mutat, hogy az indulással nem lehet várni, tehát jó korán, az első lehetőséggel. Az első hónap neve: Ábib = a kalász hónapja. Alapszava: Áb = Atya, akiből minden származik: a mag adója, hordozója. Így kalász. 15.-én, ennek is van mondanivalója. Ugyanis a héber számozás a 15-ösnek a kifejezésében eltér az arab, s a római számozástól. A héber ezt úgy fejezi ki, hogy 9+6. Ez arra mutat, hogy azzal a céllal indul, hogy megteremje a szellem gyümölcsit, ami 9, és pedig az új teremlés rendjében, a 6-ban. Ez nem játék a számokkal, hanem kijelentés nyelve. Erről néhány szót kell szólnunk még a későbbiek során.

Rámeszesz jelentése: lódobogás. Ahol a harag, a gyűlölet stb. patái dübörögnek, ott székel az e-világ ura; a sátánt gyakran ábrázolták patás lábakkal. A kivonulás tehát azzal kezdődik, hogy elhagyjuk a sátán uralmát. Ez az a távoli idegen föld, ahoivá az elveszett fiú betelepedett. A hús cselekedetei leírása: Róma 1, 29-32. II. Tim. 3, 2-5. Gal. 5, 19-21. Olvasuk el mind a három felsorolást.

Eredetileg az ember a szellem gyümölcseit cselekedte: szeretet, öröm, békesség, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. A

sátánnak azonban volt egy ajánlata, ami látszólag többletet, nyereséget jelentett volna az embernek. A *jó és gonosz* tudásának képében jelentkezett. Amikor az ember ezt bevette, ez maghasadást okozott, ami izzé-porrá tör mindent, ott kiég az élet, minden széthull. Ez a pusztaság a bűnbeesett ember állapota; ezért küldi az Úr Keresztelő Jánost a pusztába, hogy keresse, hívja az elveszetteket. Ezt az e-világi embert nevezi az Írás egyiptomi embernek; ennek indulata a hús. A hús jelképe a ló. Ézs.31,3. A megromlott ember viselkedése pedig disznó, mert elvesztette tisztaság érzetét. 2 Pét. 2, 22.-

Az elveszett fiút az új gazda elküldi disznókat legeltetni. Ez lett az elégedetelenségnek, telhetetlenségnek a kövekezménye. Nem volt neki elég, amit a Teremtő adott, kellett az újdonság, a gonoszság. Ebben már nincs megelégedés, csak oltahatatlan kívánság: „kivánt vala megelégedni, de nem kapott semmit.”

Isten figyelmeztet arra, „a disznót meg ne egyétek.” Ez szellemi valóság, a belső emberre vonatkozik, nem a mészárszéki disznóhúsról. Az antikrisztus azzal tereli el figyelmünket a valóságról, hogy a belső ember gyógyítását, megmentését elintézi a disznóhús kerülésével. Pedig ennek a tanításnak igen nagy a jelentősége. A disznó mindent behabzsol, nem fontos neki az Ige, a Mag, megfelel neki a bibliaszöveg betűje is, nem baj, ha testi és szellemi / lelki / képeket összekeverik. A tálnak a külsejét mosogatják a saját szabályokkal, és ez a mosogatás adja a mosléknak híg levét. A disznó emellett a képmutatást is kitenyészti. Hasadt körmű, látszat szerint szétválasztja a jót a gonosztól. A lábanyoma nagyon hasonlít a Bárány lábnyomára. Az ember jól érzi magát egy ideig a képmutatásban. Az elveszett fiú disznókat legeltet.

„Megtelepíté tehát József az ő atyját és az ő atyafiait Egyiptom földjén, annak a földnek a legjobb részében, a Rameszesz földén, amint megparancsolta vala a „Fáraó.” I .Móz. 47, 11. Rameszeszből nehéz kimenni, mert itt lehet vallásosokodni úgy, hogy a gonosz

kívánságaink szerint élünk. Ez az Istennek és az ő ügyének a megcsúfolását jelenti: „az utolsó időben csúfolódók támadnak, akik a saját kívánságaik szerint járnak, - 2. Pét. 3, 3. - akikben megvan a kegyességnek a látszata, de megtagadják annak erejét.” 2. Tim. 3, 5. Ez a végveszedelem útja. De az Úr a megmenekedés útját ajánlja, ami a Bárány útja. Ezért adja Isten a húsvéti Bárány rendtartását még ebben a fejezetben. Ugyanis a bűnnek a rabsága, az hadifogság; az eredeti szöveg ezt a kifejezést használja. Az ilyen szabadításért váltságdíjat kell fizetni. A Szabadító a saját életével fizette ki az én életemet, Ő a mi húsvéti bárányunk. A 2. Móz. 12-ben a húsvéti bárányt rendeli el Isten; a bárány vére az ajtófélfákon megvéd a halál angyala ellen. Ez nem valami népszokás, hanem a szabadítás cselekménye. Ehhez a rendtartáshoz az is hozzátartozik, hogy csak körülmetélt egyének vehetik és ehetik a húsvéti bárányt. Itt nem a jel a fontos, hanem az igazságosság cselekvésére való odaszánás.

Hogyan indultak? Egy magasságos, felséges kéz által vezettetve, amit az Egyiptombeliek mind láttak. / Ez a 3. vers helyes értelme, tehát nem „felemelt kézzel.” / Az láthatóvá lesz, hogy ebben az elindulásban érvényesül-e Róma 6, 19-ben említett odaszánás az igazságosságra, vagy csak az ó-ember tanulta meg a keresztény frázisok szajkózását.

Szukkót

IV. Mózes 33, 5.

„És elindulának Izráel fiai Rameszeszből és tábort ütének Szukkótban. Hatszázezren voltak az útrakelők, a férfiak a háznépén kívül És az induláskor még sok kevertség volt bennük...” 2. Móz. 12 37-38.

Amikor Isten igéje megérinti szívünket, olyan örömben vagyunk, hogy nem is kívánunk ennél többet. Akkor is fennáll ez az eset, ha az egész csak egy múltó fellelkesedésnek, vagy rábeszélésnek a szüleménye. Egyszerre megszületik a hívő ember, s azonnal megtörténik a „szenté avatás”. Ennek közismert szövege így hangzik: „amikor én megtértem.” Ezt annyiszor emlegetjük, hogy végül magunk is elhisz-

szűk ezt, csak mások nem hiszik el nekünk.

Még sokféle kevertség van bennünk, amit szét kell választani. Isten Szentlelke végzi ezt, ez a pünkösöd: megjelentek, / megláttattak /kettéválasztó nyelvek, mint tűz... Ez elválasztja a jót a gonosztól, a valódit a hamisítványtól. Az első ilyen elválasztó tevékenység, amikor Isten mibennünk az örökkévaló mennyet a múlandó világtól, a földtől elválasztja. Erről beszél nekünk a Szukkóti táborhely, ahol ennek csatáját kell megvívunk. Jelentése: sátor. Arra mutat, hogy ideiglenes lakóhely. Isten népe folyamatosan sátorlakó volt. Zsid. 11, 9. "Az ige testté lett és sátorozott miközöttünk." Ján. 1, 14.

Mi is állandóan beszélünk mennyei otthonról, de teljesen földiekre rendezkedünk be, odaszánva minden erőnket és időnket. Ha Isten hív, udvariasan felelünk: „Kérlek téged ments ki engem.” Hogy mennyire életbevágó kérdésünk ez, mutatja, hogy a Szentírásban egy egész könyv fogalakozik ezzel a harccal. A könyv neve: A Kihívónak könyve./Préd./ Érdemes elolvasni ezt a könyvet értelem -szerű fordításban. Nem véletlenül van első helyen ennek a tisztázása, mert itt keveredik erősen a földi megélhetésnek a kérdése a mennyei célkitűzéssel. Ezt nem lehet szabályokkal elintézni. Ebben az a döntő, hogy a szívünk merre vonzódik. Istennek az a tanácsa: „Az odafelvalókkal törődjetek, nem a földiekkel.” Kol. 3, 2. Természetes, hogy szükségünk van a mindennapi kenyérre, mégis az örök élet ügye álljon első helyen.

„E l ő s z ő r keressétek az Isten uralmát...” E téren sokszor keveredik a telhetetlenség a gondossággal, vagy a gondoskodással. Miközben Isten ügyéért fáradunk, közben magunk dicsőségét, érvényesülését keressük. Amikor Isten gyümölcsöt vár tőlünk, mi sikerért hajtunk.- E téren tehát van bőven rendezni valónk. Ez a harc folytatódik a következő csatatéren, ami

E t h á m

IV. Mózes 33, 6.

Könnyű lenne az örök élet mellett dönteni, ha nem a halálon

át vezetne az út. Ettől nagyon félünk. Ráadásul az e-világ ura a keserű halál helyett édes gyönyöröket ígér. Ez nagyon kemény döntés elé állít, amiben csak a Hit által lehet győzni. Hinni abban, hogy az Isten a jó és Tőle csak jó származhat. Ezért áll meg az, hogy „ az a győzelem mely legyőzte a világot, a mi hitünk. „ Ez a győzelem Mózesben is megvalósult, amikor inkább választotta az Isten népével való együtt nyomorogást, mint a bűnnek ideig óráig való gyönyörűségét.- Sámson pedig az e-világ gyönyörét választotta; inkább leadta az erejét, végül az életét.

Ethám-nak kettős jelentése van; egyik sziklavár, védelem, másik jelentése sziklahasadék, vadállatok barlangja. Itt az a döntő, hogy merre vesszük az irányt. Ethám Bétlehem és Tékoa között van, Tékoa a letelepedést, a földön való bentlakást jelenti. Sámson ezt választotta, neki a pompás, díszes, éjszakai Delila kellett.

Ha figyelünk, akkor Isten felébreszti bennünk a felelősség-érzetet: „ Körülvettek engem a halálnak fájdalmas kínjai, rám talált a túlvilág veszélyes kockázata; rádöbbsentem a túlvilág hallatlanul nagy felelősségére. Zsolt. 116, 3. Lehet Bétlehem felé is irányt venni.-

P i h a h i r ó t-ban. Ennek jelentése nádas: hely , barlang-bejárat. Itt nő fel az ingadozó nádszál. Keresztelő János is itt kezdte. Az Úr nem tett neki szemrehányást, hanem megszilárdította, megerősítette; szívére beszélt, hogy tanuljon meg hinni; ne építsen a maga értelmére, adja le a maga „fejét“, mert fejjel nem lehet hinni. Ott ahol az értelem kutatása véget ér, ott belép a hit vezérlése. A fizikusok eljutottak a látható világ határáig, sőt azt is tudják, hogy a „falon“ túl, ott van az igazi, a magasabbrendű világ, de magát a Teremtőt csak sejtik. De amikor az Isten szívünkre beszél, akkor létrejön a kapcsolat a Hit által, mert szívvel hiszünk az igazságosságra. Péter is megingott, a többi tanítvány is. Ezt verték a Messiás fejéhez, amikor nádszállal verték a fejét, és nádszálat adtak a kezébe kormány pálcaként: Ilyenek a te tanítványaid, ilyen ingatag a te uralmad. Máté. 27, 30.

Ő azonban még a megrepedt nádat is megszilárdította. Az ingoványhoz közel van a veszély, a

M i g d o l = torony, magaslat, kiemelkedő. Kisért az „építsünk tornyot az égig.” Kezdünk büszkék lenni kiemelkedő mivoltunkra; szinte hívő hős, vagy hős hívő lettem. Most következne az alászállás, az alázat - Kána - és keressük a felemelkedést.-

SE JOBBRA SE BALRA

Józs.1, 7.

Amikor Isten a kiutat megmutatja, akkor annak minden részletét megismerteti velünk. Nemcsak megmutatja, hanem annak törvényszerűségét is helyreállítja bennünk, úgyhogy lehetetlen azután eltévedni. Ézs. 35, 8. Külön könyve van a kiútnak a Szentírásban, a Móz. II. könyve. Ezt általában Exodus-nak nevezik, ami kiutat jelent. / Ex-hodosz. / Lényegében az egész Szentírás erről szól, ahogy az Úr kivezet minket a sötétejségből, az Ő csodálatos világosságába. - Most csak egy mozzanatra akarunk figyelni, ami nemcsak az irányt mutatja, hanem magát a menetet is megismerteti velünk. Ha csak egy kicsit beletkintünk az ő útmutatásába, akkor szinte elámulunk a csodálattól; alig lehet itt megszólalni, hisz minden szó, név, jelenség, minden morzsa, a lekisebb pontocska az ő csodáiról, csodálatos munkáiról beszél nekünk. Úgy érzem nagyon boldogok leszünk, ha egy morzsaig eljutunk, ami az ő asztaláról való, pedig Ő az egész testét, a mennyei kenyeret adja nekünk. Tehát se jobbra, se balra! Ezt a jelenséget sajnos ismerjük; állandóan hol jobbra, hol balra, - ez a kigyó útja. Eredetileg a mi útunk az egyenes volt, a kiút is az e g y e n e s. Az egyenes nem az u.n. arany- középút, amit szeretnek emlegetni, hanem egy magasbbrendű világosság,

aminek jelképe a fénysugár, ami tökéletes egyenes. Ez részünkre adva van szüntelen; sajnos “ a sötétség nem fogadta be azt. Az övéi közé jöve, de az övéi nem fogadták be őt.” Ján. 1, 4-11. Ennek nem kell így maradni, mert akik befogadták Őt, azoknak megadta a képességet, hogy Isten fiaivá legyenek. Erre vágyódunk mi is.

Tudom, hogy jelen írásban, megbeszélésben csak egy-két mozzanatra tudunk figyelni, de ha az ige megérinti a szívet, az gyógyulást, életet jelent nekünk. Bizonyára nem véletlen, hogy a tudományos világ most erőteljesen rátapintott a chaos tényére.

Minket azonban csak ennek a kijelentésben, a Szentírásban olvasható ténye fogalalkoztat. A mi megromlott, tönkrement állapotunkat a Bábel-Babilon fejezi ki. Jelentése: zűrzavar, vagy isten kapuja, mármint a Baál istenség kapuja. Ott ahol az e-világ istene szónokol, ott egyre nagyobb a zűrzavar. Természetesen a megromlott belső emberre vonatkozik ez, mert a Bábel vagy Babilon állapota az ember bensejében, az indulataiban van. Amit Bábelről, Babilonról olvasunk, az ránk vonatkozik. Babilon alapbaja a gőg, a felfuvalkodás, amiről azt mondja az Úr, hogy gyógyíthatatlan a te sebed. Ebből származnak azután a gonosz indulatok és gonosz gondolatok, amiről Márk 7, 21-23. szól. A babiloni állapotban lévő emberek vallásosak, be akarnak menni a mennybe saját elgondolásaik és terveik alapján, közös összefogással; építés közben egyre nagyobb a zűrzavar bennük, végül is nem értik meg egymást, szétszórótnak. Tehát nem kell külön összeuszítani az embereket, az istentelenség ezt magával hozza, a megnemértést, a szétszórótatást. Két ember csak úgy lehet eggyé, ha köztük ott van a Harmadik, aki tulajdonképpen az Első, az Isten, aki képes két embert eggyé tenni, kapcsolatba hozni. Nála nélkül ez nem megy. Babilonban ezt félreértik: Ha közületek ketten vagy hárman együtt vannak... Ezt Bábelben úgy értik, hogy nekünk kell gyülekezetet alakítani, és akkor ott megjelenik az Isten.- Pont fordítva van ez; később majd rátérünk erre.

Babilonban tehát törnek égfelé a toronnyal. Közben eszükbe se jut, hogy valaminek történni kellene, a zűrzavarnak rendeződni kell; szét kell választani, ami nem egybe való. Pl. nem tudnak különbséget tenni jobb és balkéz között, pedig a fővárosban több van 12 x 10.000 embernél. Várományosai a 12-nek tízezres szinten. Isten irgalma utánuk megy: "Ne szánjam é Ninivét?" Jón. 4, 11. Ezt a széthúzó, önmagát szétszóró embert, aki sértődötten, büszkén félreáll, aki képtelen megalázkodni, ezt keresi az ő mennyei Atyja. A galamblelkű felebarátja, Jónás próféta / Jónás = galamb / már nem tartja érdemesnek a babiloniakkal való fogalalkozást, de az Atya irgalma igen nagy. Ez a mi vigaszunk.

Az I Móz. 11. bemutatja a babiloni állapotot, s a 12. rész már arról szól, hogy Isten ebből az állapotból hívja ki az embert azzal a küldetéssel, hogy induljon el az ígért földje felé. Elindul Ábrám és Lót, és meneteközben hamarosan nyilvánvalóvá lesz az, ami bennük lakozik. Most ne csak az eseményt figyeljük, hanem annak mondanivalóját is, hiszen az írás mindig példázatokban beszél. Ábrám jeletése: magasztos Atya, Lót: lepel, elrejtettség. Az induló ember önmagában korrekt úriember, akiben él a vágy a jó iránt, de ez még leplezetten van meg benne. 2. Kor. 3, 14-17. Tehát ezt a leplezettséget Ábrám hordja magában, viszi magával. Ezt jelenti az, hogy viszi magával Lótot. Az első "állomáshely" Béthel és Háí között van. I. Móz. 13. rész. Nyilvánvalóvá lesz valami a romlottságból. Béth-el = Isten háza; Hai görög neve Gái-gája-gé = föld, földi; aki csak a földiekkel törődik; a héber jelentése: halom, rakás; halmoz, felhalmoz. - A babiloni ember „rakásra gyűjt”, mindent halmoz. Ebből lesz a sok halom. Az ige arra is rámutat, - 7. vers - hogy ami itt kitör, a viszály, akkor úgy a „háttérben” meghúzódznak a kananeusok és a perizeusok. A kananeus jelentése: „mély fekvésű hely”, ahol a nap lement, lefelé menő, pl. apály, lehangoltág, levertség; aljas. - jó értelemben: alázat. A perizeus jelentése: fal nélküli város, tehát olyan vár, amelynek nincs

védelve. Ennek alapszava: perez = viszálykodás. Most választás, döntés elé kerül Ábrám. Egyszer már találkozott ezzel a kérdéssel, és akkor - 4. vers - segítségül hívta az Úrnak nevét. Most is a felelősség félelmével nyúl a kérdéshez. Tudja már, hogy lehet jobbra is, meg balra is dönteni; lehet itt nagyon jól járni, meg nagyon ráfizetni. Ő is tudta, hogy a Jordán földje bőtemő, gazdag föld, ha ő nem ezt választja ráfizet nagyon. Mégsem mert dönteni, a döntést látszólag Lótra bízta, valóban Istenre. hiszen a békesség útját kereste. Nagy alázat kellett ahhoz, hogy a döntést a sokkal fiatalabba bízza. Így a Kánanán, részére az alázat földje, ami végül is tejjel-mézzel folyó föld lesz. Ahhoz, hogy valaki ilyen látásra eljusson, nem különös mennyei kiváltság kell, - az egyszerű babiloni ember is rájön a lényegre, ha szívében békességre igyekező. Nagyon hamar észrevette, hogy a pásztori szolgálatot civakodással nem lehet végezni. Még a vitatkozást is ajánlatos kerülni, mert az gyerekes, botor dolog. Azt is meglátta, hogy a háttérben a telhetetlenség áll: Az egész föld kicsi volt, nem fértek el rajta; ezért nem tudtak együtt lakni, mert nagy volt a vagyonuk. A telhetetlenség nyilván balra tér el, de ha ez beköltözik a jótékonyság anygali ruhájába, akkor jobbra tér el; a drága olaj árát Judás inkább a szegényeknek ajánlotta volna, de úgy hogy ő lett volna a megajándékozott szegény ember. Ebből kiszámíthatjuk, hogy az arany középút nem azonos az egyenessel. Ábrám az egyenes utat kereste, amit lassan meg is talált. Neki is volt egy szégyenletes egyiptomi görbe útja előzetesen. Abból már tanult valamit, éspedig azt, hogy vereséget szenvedett, hogy megszégyenült és tovább nem védte a maga igazát. A Messiás nem védekezett, nem védte a maga igazát, amikor a gonosztevők közé számláltatott, hanem " az én népem bűnéért vitetett halálra "; tehát látszólag verséget szenvedett. Akkor van baj, ha már tudom, hogy letértem balra, és tovább védem a magam igazát azzal, hogy áttérek jobbra mondván: én csak jót akartam. Félünk a verségtől, félünk igazat adni Istennek. A vámszedők és a nép igazat adott Istennek. Ő Béthel

mellett döntöttek. Ez a jó pásztori indulat. Inkáb életét adja a juhokért, minthogy a juhok károsodjanak. Viszont az állandóan veszekedő, kötekedő, vitatkozó szülők, nem törődnek gyermekeik károsodásával, mert fő az én igazam, az én győzelmem. Mi ilyenkor az igazságérzetünkre hivatkozunk: meg kell védenem az igazságot. Isten azonban rámutat a valóságra, felfuvalkodás irányít és nem az egyenes fogalalkoztat, nekünk nem fő témánk a jobbra vagy balra kérdése. Az u.n. királyi törvény így fejeződik be: "Fel ne fuvalkodjék az ő szíve az ő atyafiai ellen, se el ne hajoljon a parancsolattól jobbra, vagy balra, hogy hosszú ideig éljen / örök élet / az ő országában, ő és az ő fiai Izraelben." V. Móz. 17, 20. A mondat első szava: fel ne fuvalkodjék. Alázat nélkül egy lépést sem lehet tenni. Látható, hogy Ábrám helyesen döntött, amikor az alázatot választotta. Enélkül vitatkozhattak volna a világ végéig.-

Arról még nem esett szó, hogy Lótnak mi a véleménye ezzel kapcsolatban.-

Most azt is meg kell tudnunk, hogy mi "a Lót" álláspontja, amitől el kell válni Ábrámnak, hogy megszűnjön közöttük a háború, a vita. Itt most ki kell kapcsolnunk a személyt, hiszen Lót egy állapotot, mentalitást példáz. Ez Ábrámban benne van, de bennünk is ez van. Ha ettől nem tudunk elválni, akkor nem szűnik meg bennünk a vita, a háború, a háborgás. Ezt mi nem tudjuk erővel elfojtani, ez újra meg újra feltör és hábrogatja a bensőnket; egyszerűen nem tudunk lecsillapodni, lenyugodni. Erre mondhatná valaki, hogy vitatkozáshoz, háborúhoz kettő kell, hogy van tehát, hogy egyedül vagyok és mégis háborgok magamban? Hát úgy, hogy a partner bennem van, aki szüntelenül serkent, bíztat: Ne hagyd magad, elvégre igazad van, s az igazságot nem szabad cserben hagyni. Belefáradok a csatába, próbálom abbahagyni, de az ismeretlen partner újra kezdi. Ennek így soha nem lesz vége, mert ez a háború a másik világban is folytatódik, ha itt abba nem hagyjuk. Mégis, hogyan lehet ezt abbahagyni? Úgy, hogy a gyökérnél kell véget vetni; a romlott fának a gyökere a góg. Ennek

leple az igazságérzetem. Mit tesz Lót, amikor döntés elé állítják? Lót felemelte szemeit. 10.v. Erre van egy jó magyar kifejezés: valaki nagyon fellát, felébred benne a nagyravágyás, annak velejárójával a telhetetlenséggel. A Jordán egész vidéke, mindkét partja kell neki. Eszébe se jutott, hogy felezzük meg a Jordán völgyét, jó választóvonal lehetne a folyó. Neki az egész kell. Megtapasztalta a következményét ennek. A következő fejezet /14 / már arról szól, hogy Lót rabságra jut, rabjává lesz a vagyonnak és minden gonosz bajnak. Ez nem véletlen. / Kédorláómer = minden rossznak az összesége. / Nekünk már nem kell ezt kipróbálnunk, minket már előre figyelmeztet az I. Tim. 6, 6-10. - Szabadulni önerőből lehetetlen. Ábrám 318 legényével megszabadítja Lótót. A $3 + 1 + 8 = 12$ már rámutat az igazi Szabadítóra. Vegyük igénybe a tizenkettőt, a tanítványságot. - Ábrám a Lót gondolkodásmódjától vált el..

Ábrám nem fürdött be a földiekbe, mint ahogy bethániai Mária is a jobb részt választotta. -

Ennél most nem időzünk tovább. Egy nagy lépést teszünk a jobbra-balra kérdésben. Ábrám elkanyarodott egyszer egyiptomba, ahonnan megszégyenülve a hazugságtól, vereséget szenvedve tért vissza eredeti helyére. A Jákób fiainak is el kell jutni Egyiptom földére, hogy onnan indulhassanak ki az ígéret földjére. József és Mária törvénytörően menekülnek Egyiptomba, mert „Egyiptomból hívtam ki az én fiamat Tudjuk jól, hogy nem földrajzi meghatározás, hanem belső állapotnak a kifejezése. Egyiptom az e-világi embert jelenti. . Olvashatunk már a IV. Móz. 33. alapján az Egyiptomi kivonulásról. Most a se jobbra, se balra törvényére akarunk figyelni. Az ember általában a maga elgondolása szerint intézi ezt el. Az Ész. 28, 1- 14. ad erről képet nekünk, ami arra mutat, hogy a legszebb “ közösség “ vagy frakció maga alkot magának szabályokat, amelyek nagyon terhessé, teherrel lehetnek. Az a kifejezés: szabályra új szabály , az eredeti szövegben így hangzik: szorongatásra szorongatás; azután elvárások, vélemények,

félelmek, aggodalmak; egy mikron a másik mikronra. - Egész apró, jelentéktelen dolgokra vonatkoznak ezek a szabályok, amit csak mikronnal lehet kifejezni. / Mikronn a mm. ezredrésze. / De megfélemlítésre alkalmas. A megfélemlítés módszere mindenütt azonos: Egyedül minálunk van az üdvösség, és aki nem engedelmeskedik nekünk, az örökre elvesz, elveszti kegyeinket, végül elkárhozik. Észrevétlenül egy olyan gögöt, felfuvalkodást veszünk be, ami fölébe emle mindenkinek, és ezzel, együtt bejön a telhetetlenség is; a mennyeknek országa csak a mienk, a többiek szóba se jöhetnek. Tehát megmaradnak az alapbajok, a felfuvalkodás, a telhetetlenség, és elmarad a gyümölcstermés. Efraim jelentése: kettős gyümölcs, kétszeres termés. De a termés elmarad, mert a virága elhull, beporzásig sem jut. Nincs foganás, a jó szónak, az ígének nincs foganatja. Lepereg a „mag”, nem kell a tanács. Megcsinál mindent, amit a szabályok előírnak, eleget tesz a kötelezettségnek, mint a béres. „Jaj a kevélység koronájának, óh Efraim béresei, lehullott a termő hegycsúcs dicsőségének virága, a bortól részegek.” 1.v. Ebbe a gögbe valósággal belemerevednek, „bigottak” lesznek.

Ez a merevség nemcsak idegenekkel szemben, hanem, az u.n. testvéri közösségen belül is megmutatkozik. A Mal. 2, 10. mutat erre: „Nemde mindnyájatoknak egy Atyátok van? Nemde egy Isten alkotott titeket? Miért hagytátok cserben kiki az ő testvérét, hogy ezáltal megfertőzzétek a ti atyáitok szövetségét azzal, hogy megmerevedett lábbal jártok?” - A betanult mosoly, a tenyésztett kedvesség sem tudja elpalástolni ezt a merevséget. - Ha viszont elmarad a kétszeres termés, akkor előáll a „kettős” gyümölcs, hol jobbra - hol balra; kétfelé sántikálás. - A jobbra elhajlást nehezebben vesszük észre, Pl. amikor közösségi alapon valakinek az üzleti ügyeit segítjük anyagi támogatással. A gyülekezet szegényeinek, nyomorban lévő testvéreinek megsegítésébe belekeverjük az üzleti ügyeket. Ennek könnyen kudarca lehet a vége. Ez az aláfelé menetben van már; Kanaán azt is jelenti:

kalmár. Jakab levelében olvashatunk erről, 4, 13-17. A kalmárkodás itt lelki vonalon értendő. Nem a hivatásos kereskedelemről van szó. Isten ügyét ne használjuk fel haszonlesésre. - Ez az antikrisztus fegyvertárába tartozik.

A se jobbra, se balra kérdését mi magunk nem tudjuk a magunk értelmével megoldani. Az értelem a lelki világba tartozik, amit a Szentírás víz-világnak nevez. Ebben nincsen szilárdság, a víz alakja mindig az edényhez alkalmazkodik: Ruben állhatatlan mint a víz. I. Móz. 49, 4. A mi bölcsességünk földi, lelki, ördögi. Jak. 3, 15. Ez nem azt jelenti, hogy a mi értelmünk alapján ördögi, hanem arra mutat, hogy értelmünket, a "logikánkat" az ördög könnyen megtéveszti. Röviden úgy lehetne kifejezni, hogy az ördög túljár a mi eszünkön. - Akkor hát mi a megoldás? Az, hogy Isten Szelleme vezéreljen minket. - Mi magunk nem tudunk pontosan szétválasztást tenni, nem tudjuk elválasztani a vizeket a vizektől. Pl. könnyen összekeverjük a jótéteményt az üzleti szellemmel. - Isten bölcsessége átvisz, átvezet a vízivilágból a szellem világába. Az Úr segítséget ad: "Ha vízen mégy át, én veled vagyok." Ézs. 43, 2. Ez a nyelvezet szokatalan nekünk, mert mi csak annyit tudunk, hogy Isten népe átkelt a Vörös tengeren, a víz szétvált, és szárazon mentek át. -

Ha most elolvassuk a 2. Móz. 14. részét, legfeljebb egy-két mozzanatot érthetünk meg ebből abban az esetben, ha a kiutat akarjuk megismerni és járni. Lépésről lépésre fogjuk megérteni.

Mindenek előtt találják meg, v.i. találjuk meg a kiinduló pontot; „forduljanak vissza, és üssenek táborn Pihahirót előtt.” II. Móz. 14, 2. Amikor a hitéletben elindulunk, tulságosan nekilendülünk, nagyon hamar hívő óriások leszünk, fölötte érezzük magunkat az egész hitetlen világnak, de minden egyéb hívő közösségnek is, akik nem ebből az akolból valók. Ezért hív vissza az Úr a mi „testhez álló” helyünkre. Mit is jelent Pihahirót? Nádas hely, barlang bejárat. Ennek talaja ingoványos. Nád és káka terem benne. A nádszál ingatag. Még a

legkülönb ember is ingatag nádszál. Keresztelő János is ilyen, aki a földi emberek között a legnagyobb. A káka a mesterséges bűnbánat jelképe. Ézs. 58, 5. Ebből az állapotból ki kell mennünk és eljutunk oda, hogy a valóságos keskeny utat megtaláljuk, ahol nem lehet letérni se jobbra, se balra. A szétválasztást Isten Szellem / Szentlélek / végzi; megvizsgálja, leleplezi, megszégyeníti, figyelmezteti az embert; és pontosan elválasztja a jót a gonosztól. Erre mutat a II. Móz. 14, 21 és 29. v. A szél = Szellem / pneuma / elválasztja a "vizeket a vizektől" és ez az elválasztás olyan szilárd, mint a várfal, mint az erődítmény. Ez megvéd minket az elhajlástól. Itt elborítja a víz az evilág "lovát és szekérét, a megromlott állapotot. Ez a bűnnel való szakítást jelenti. Ezzel nincsen befejezve minden, hiszen azután még sok harc és akadály következik. De van biztatás is: Az Úr hadakozik tiértetek; ti pedig vesztig maradjatok. 14.v. A Szentlélek / Szellem / az Ige által munkálkodik: az enyémből vesz és megjelenti néktek. Ján. 16, 13-15. Az Isten beszéde, igéje élő és ható és élesebb minden kétszer élesített borotvánál és elhat a szívnek és léleknek az ízeknek és velőknek megosztásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. Zsid. 4, 13. Ezért tanácsolja a királyi törvényben évezredekkel előbb az ige olvasását: "És mikor az ő országának királyi székére ül, írja le magának könyvbe e törvénynek mását a lévita papokéból. És legyen az önálló és olvassa azt életének minden idejében, hogy tanulja meg félni az Urat, a te Istenedet, hogy megtartsa e törvénynek minden igéjét, és e rendelkezéseket, hogy azokat cselekedje.. Fel ne fuvalkodjék az ő szíve az ő atyafiai ellen, se el ne hajoljon a parancsolattól jobbra vagy balra, hogy hosszú ideig / örökké / éljen az ő országában ő és az ő fiai Izrael országában. " 5 Móz. 17,18-20 / 14-20. /

Ismételten meg kell említenünk, hogy Istennek helyreállító munkájáról van szó, amivel az evangéliumok ismertetnek meg minket, de az Ó-testamentumban megmutatja ennek minden részletét. Keresztelő János hirdette a megbánás keresztségét és sokan mentek

magaslatot - Migdolt - amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtven minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak." 2. Kor. 10, 5. Így keresztelkedtek mindnyájan Mózesre, és ittak a szellemi Kősziklából, aki a Krisztus. I. Kor. 10, 2-4. Ez nem két különböző folyamat, mert a Krisztus műve a törvényes rendben megy végbe. A mennyei életmód folytatásában ez azonos; ott éneklik Mózes énekét, vagyis a Bárány énekét. Jel. 15, 3. Itt már az Úrnak a dolgai nagyok és csodálatosak, itt már nem az ember csodáltatja magát. - Ezután jöhet meg a valódi megbánás. Kérdés, hogyan? Mindenesetre nem a magunk erejével, elgondolásával tudjuk ezt létrehozni, de az Atya megadott nekünk mindent, ami ezt kimunkálja. Mindenekelőtt, amikor elhagytuk az Atyai házat, szívünkbe helyezte a honvágyat, aminek radarsugara hazavezet, amint a vándormadár - gólya, daru, fecske - példája mutatja, - és adott szívünkbe egy kis tüzet, a Szellem zálogát, amire nagyon vigyáz, nem oltja el a pislákoló gyertyabelet. - Minket is figyelmeztet: a Szellemet / Lelket / meg ne oltsátok. Ez tulajdonképpen a halott állapotban lévő ember részére az életindító erő, ez a gyenge tűz még lánggra lobbantható. Erre mutat az a tény, hogy az aláfelé menő embert otthagyták félholtan. Még lehet élesztetni. Amikor ez a sebekből vérző ember megtapasztalja Isten irgalmát; ez a nagy jószág indítja megbánásra. „Tudd meg óh ember, hogy az Istennek jósága téged megbánásra indít.” Róma 2, 4.. Ha megérezzük egyszer Istennek jóságát, azt szinte nem lehet kibírni. Itt erősödik fel a honvágy: Felkelek és elmegyek az én Atyámhoz.

Itt kezdődik a hazafelé vezető út, amely a veres tengeren át vezet. / Most nem írjuk ezt nagy betűvel, mert nem a térképen található ez a tenger. / De mielőtt most tovább mennénk, még egy fogalmat kell tisztáznunk, részben ismételniünk, ez pedig az ingatag természetünk. A nád jobbra- balra hajlik a szélben. Ez a hitéletben még kezdő ember adottsága, s amíg valóságos megbánásra nem jut, addig ez így lesz. Illés erre figyelmeztet: Meddig sántikáltok még

kétfelé? Akit az Úr meggyógyított, az is mindkét lábára sánta volt, menése jobbra-balra hajlott... Pünkösöd előtt a tanítványok is ilyenek. Ezt vetették a Mester szemére az evilág fiai, ezzel gúnyolták ki Őt. Nádszálat adnak a kezébe, és a nádszálat a fejéhez verik: Ilyen a te kormánypálcád, ilyenek a te tanítványaid: „A te gyalázóidnak gyalázásai hullottak rám.” Róma 15, 3. Inगत, kétfelé sántikálásunkkal gyalázzuk Őt. Ha ez a gyalázás már fáj nekem, ha már nagyon szégyelem, azáltal érkezem el a veres tengerhez. A veresnek sok árnyalatát ismerjük. Az itt szereplő veres szín az arcpirulást jelenti, a szégyen pírja. Az már nagy baj, ha valakinek nincs szégyenérzete. Már pedig a megromlott ember elvesztette a szégyenérzetét: mezítelenek - tétlenek voltak és nem szégyelték ezt. Amikor saját szégyenét, bűnterhét kezdi érezni, amikor pirulni tud emiatt, ez jelenti a veres tenger útját. Sehogy sem akar a nép indulni, pedig már a második „nekifutásban” vannak. Ez az arcátlanság bántására van Istennek, de félti is az embert; „nem szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak.” Ennek súlyos következményei vannak, - elhullanak. Jer. 6, 15. Nagy megkönnyebülést jelent, ha Isten átvezethet a veres tengeren. Erről ír Pál: „Annakokáért, mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk, nem csüggedünk el, hanem lemondunk a szégyen takargatásáról, mint akik nem járnak ravaszságban, de nem is hamisítjuk meg az Isten ígését, de a nyilvánvaló igazsággal kelletjük magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt.” 2. Kor. 4, 1-2.

Kérdés, hogyan megy ez végbe? Hogyan tudjuk mi elválasztani a jót a gonosztól, a vizet a vizektől? Úgy hogy Isten küld segítőt: „Elküldöm hozzátok a Segítőt, /Vígasztalót / aki rábizonyítással leleplezi a bensőtöket, szétválasztást végez bennetek, élesen elválasztja bennetek a jót és a gonoszt, a jobbkéz és balkéz dolgait. „Ő az a szél, Aki fúj ahová akar, Ő választja el a veres tengert, és a vizek jobb és balfelől olyan szilárdan állnak, mint a várfal; nem is lehet eltérni ott

sem jobbra, sem balra. Tökéletesen vezet; „ elvezet titeket minden valóságra.” Ezt szemmel láthatóan megmutatta nekünk az Úr. 2. Móz. 14, 21 és 29. Amikor a törvény működik a „ vizeken”, akkor lesz a víz is olyan szilárd, mint a kőfal. / nem téglafal./ Fentiekből megérthetjük, mit jelent az : Mindnyájan Mózesre keresztkedtek meg / merítették be / a felhőben és a tengerben. I Kor. 10, 2. Tehát a keresztség már ott kezdődik, amikor valaki vállalja a saját szegyenét, a bűnének a gyalázatát és vágyakozik arra, hogy Isten törvényes rendje -a Mózes - irányíthassa, vezethesse az életmódfolytatását. Ugyanez történt, amikor Keresztelő János hirdette a megbánás keresztségét, sokan mentek ki hozzá “vallást tevén bűneikről.” A veres tengerhez is a pusztának az útján ment ki az ötödik nemzedék. /Az ötös a bűnnek a száma / így olvassuk az eredeti szövegben. II. Móz. 13, 18. Az itt szereplő „ kerülő” út azt jelenti, hogy Isten körülvette védelmével, körülölelte a pusztai utat. Ide nem jöhet fel a gonosz vad, mert ez az út Isten védelme alatt áll. Ézs. 35, 89.

Amikor Isten az ő törvényes rendjét a szívünkbe beépíti, azt nagyon tapintatosan végzi. Mózes a földön lévő minden embernél szelídebb volt; ő is tudott imádkozni az édes testvéreiért, amikor rátámadtak. IV. Móz. 12, 3. Az írástudósok meg arról beszélnek, hogy az Ótestamentum a törvény szigorát érvényesíti az emberrel szemben, mert ott egy haragvó Isten van, az Újtestamentumban pedig megjelent a kegyelmes Isten; mintha legalább két Isten lenne a mindenségben. Már maga a kifejezés is nagyon bántó: „ az Ótestamentum Istene. “

Ezzel kapcsolatban tisztáznunk kell a törvény fogalmát, hogy félreértések ne essenek e téren. Mindenek előtt van egy alaptörvény. A cselekvéshez élet, életerő kell. A halál állapotában lévő ember cselekvőképtelen, - ez arra mutat, hogy a cselekvőképtelenség= halál. A halált összetévesztik a hullával. Itt azonban a belső ember halotti állapotáról van szó, amit mi hullamozgatással akarunk helyreállítani. Úgy nem lehet kezdeni a dolgot, hogy megpróbáljuk a halott állapotban

lévő embert cselekvésre kényszeríteni, és várjuk, hogy a mesterséges mozgatás majd rendbehozza - Talán egy durva hasonlattal meg tudjuk ezt értetni. Az ember veséjét lehet művésével helyettesíteni, lehet a vérkeringést is mesterségesen működtetni, lehet mesterségesen táplálni, de ebből, ezen módon nem lesz munkaképes ember. Előbb életet kell beleadni, életerőt, és akkor majd vágyik a munkára, tevékenységre. Erre mutat az az alaptörvény: Az ember megigazul, vagyis helyreállítatik a hit által, a törvény cselekedetei nélkül. Róma 3, 28. Hogyan lehetséges ez? Hogy megy ez végbe? Röviden: a hit által. Ez nem egyszerűen elhívés, hanem életnek és erőnek a beáramlása, amit a legelső levélnek az első részében így fejez ki: Az igaz ember, - akiben helyreállítatott az Isteni rend, - az Én hitem által fog élni. Róma 1, 17.- Tehát az Istenből áramló Hit telve van életerővel, cselekvőkészséggel és beindítja az egészséges működést. Ezután már nem kell művese, vastüdő, sem mesterséges táplálás, lassan-lassan helyreáll az egészség Az egészséges szervezet örömmel munkálkodik. Így érthető, hogy az elveszett fiú hazatérésekor az Atyának az öröme abban rejlik, hogy a fia újra egészséges. Egy szolga mondja a fiú bátyjának: „A te öcséd jött meg, és atyád levágatta a hízlalt tulkot, mivelhogy *e g é s z s é g b e n* nyerte őt vissza.” Luk. 15, 27. Miben nyilvánult meg az egészség? Abban, hogy vállalta szégyenét, méltatlan mivoltát, mélységesen megbánta hűtlenségét. Mózes is nagy kincsnek tartotta a Krisztus gyalázatát. Zsid.11, 26. Itt áll helyre az immunrendszer a belső emberben. Ezt csak akkor értjük meg, ha átéljük.

Megtapasztalás esetén rájövünk arra, hogy azt a gonoszsgot, vagy egy nem fair eljárást, amit nagyon szégyenlek még egyszer nem fogom elkövetni. Amitől undorodom, azt biztos, hogy nem veszem be. A megromlott ember az Isten világát útálja: Útálatos volt az emberek előtt. - Az ó-ember és annak bűne a szégyen tengerébe fulladt bele / veres tenger / és soha többé nem lesz látható. Ez így is van megírva:

„Mózes pedig mondta a népnek: Bízhatok, álljatok talpra és belső látással lássátok meg az Úrnak szabadítását, amelyet Ő ma cselekszik a ti érdeketekben; mert amely egyiptombelieket ma láttok, azokat soha többé, soha örökké / 2. Móz. 14, 13. / nem fogjátok látni.” Az egyiptomiak lovaikkal, szekereikkel együtt a tengerbe merültek. Itt értjük meg a Gal. 5, 24-et: „Akik pedig a Krisztuséi, a húst megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.” / A megromlott emberi természet, a “húsi” állapot = Egyiptom lova; harci szekerei, meg lovai = gonosz indulatok, kívánságok / - Azután azt is megértjük, hogy az ember Fiának fel kell mennie, és ezt Ő többször is mondja = fel kell mennünk -, menet közben szégyent, gyalázatot kell elszenvedni. Luk. 18. 32-33. Ezt jelenti az átkelés a veres tengeren. - Itt még egy fontos tényre kell figyelnünk, hogy t.i. Isten *s z á r a z o n* vitte át népét a tengeren. 2. Móz. 14, 15. - A víz, mint keresztség, csak figyelmeztető jele a keresztségnek, a bemelegítésnek. Itt a tény a fontos, mert ez élet-halál kérdés: „Aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözlül...” Az egész álkeresztény világ a veres tenger innenső oldalán arról elmélkedik, hogy az átkeléshez kevés víz, vagy sok víz kell, miközben belesüpped a mesterséges bűnbánat nádas ingoványába. - Erről semmiképpen nem vitatkozhatunk, mert akinek az agykomputerébe már hamis adatokat sikerült betáplálni, azt már meggyőzni nem lehet. Viszont azt is tudjuk, hogy a jelben a vízmennyiség sem lehet ártalmára senkinek.

Erről a mózesi keresztségről nagyon kevés szó esett még a keresztyén, vagy Keresztyén világban, bár a gyakorlatban ez sokakban végbement. Pl. a finn ébredésre ez nagyon is jellemző volt. - Ez a jó kezdet, de csak abban az estében marad érték, kincs, ha ennek folytatása is lesz. Az I. Kor. 10, 1-5 szomorúan állapítja meg, hogy a többség nem ment tovább, következésképpen elhullottak a pusztában. Minket azonban most a jó folytatás érdekel. A következő fejezet azzal indul, hogy Mózes és az Izráel fiai énekelték a következő éneket, azaz

folyamatosan gyakorolták azt az életmódfolytatást, amit a 2. Móz. 15-ben olvashatunk. Ennek lényege a 14. vers, amikor Mirjám - a megkeseredett, a prófétáló nő, v.i. az igének tolmácsolója kezébe vette a nagydobot, és vele együtt kimentek az asszonyok, vagyis az igének befogadói is az isteni ritmusra, a hetes ritmusra jártak, ebben az életmódfolytatásban életek. Ez az életmódfolytatás belevezet minket egy még nagyobb keserűségbe, a teljes megkeseredésbe, ami már nekünk ihatatlan. De Valaki ezt a keserű pohárt kiitta, mindnyájunk megkeseredését felvitte a fára, a halál keserűségében, és ez a „fa” nekünk megédesített a mi keserű poharunkat: „Nagyobb az Ő irgalma e mint az én bűnöm!” - Ez teljesen belső ügy, mert tudjuk, hogy a törvény szellemi; de én húsi vagyok. Most mondjuk el ennek folytatását imádkozva: Róma 7, 14-24.

A Mára, a keserűség után azonnal jelentkezik a Gyógyító. 2. Móz. 15, 26. „Én vagyok a te Gyógyítód!”

Hogyan megy végbe ez a gyógyító tevékenység? Az Ó-egyházi perikóparend ezen végigvezet. Csak egy-két mozzanatra figyeljünk most:

Említettük, hogy Isten folyamatos helyreállító munkája látható az universumban, a világmindenségben. Ugyanígy végzi az emberben is a helyreállító munkát. Annyit tudunk a rendnek áthágása, a rendbontás, amit mi bűnnek nevezünk, az ördögtől ered. A megnyílvánulása, szimptomája, az u.n. poklosság, a teljes „húsi” fertőzöttség. Nem véletlen, hogy a hegyibeszéd után a következő fejezetben már egy poklos jön elő, aki a k a r meggyógyulni. Ezt az Úr elindítja: „eredj el...” Később, amikor Ő felfelé, Jeruzsálem felé halad, szembe jön vele tíz poklos, akik felismerik benne a Vezérlőt - epistatész - ami olyan előljárót jelent, aki vigyáz rám és elvezet a mennyei Jeruzsálem irányába, mert Ő oda menőben volt. Az itt elhangzó kifejezés: elmenvén, / hüpagó / azt fejezi ki, menjetek bele csendbe és ott találjátok a Vezérlőt, akit lehet követni egészen az egészséges állapotig, majd hazáig.

Most nézzük mint mond az Írás a csendről? Erre nem adhatunk bővebb feleletet, csak egy-két vázlatos megjegyzést. A poklos meggyógyítása után ugyanabban a fejezetben olvasunk arról, hogy Jézus lecsendesíti a tengert. Lőn nagy csendesség. / galéné / Elül a vihar, kisímulnak a hullámok; lecsillapodik a belső háborgás, a harag-írgység-gyűlölet, viszály lassan elcsitul. A Háromság u. 14. vasárnapon erről hallunk a Luk.17, 11-19 alapján.

Ha most egyet lapozunk a perikópa rendben, akkor a Máté 6, 24-32 alapján arról olvashatunk, hogy a lélekben vannak aggodalmak, félelmek, szorongások, amik a belső nyugtalanságot okozzák. A jelenlegi úrtól, a sátántól ered ez, aki mindig telhetetlenséget, elégedetlenséget szít. Ennek gyógyszere az idegen úrnak az eltávolítása, az idegen uralom felcserélése. Ehhez ad Isten segítséget, karhatalmat. A megelégedés, megelégedettség - I. Tim. 6, 6-10 - hozza meg a csendet.

Az a jó ha az ember az egy Úrhoz ragaszkodik: Mivel hozzám ragaszkodott, megmentem, megoltalmazom őt..." Zst. 91, 14-16. A hit, a bizodalom lecsillapítja az aggodalmakat, beáll a hészüchia, a belső csend. Akkor lehet a csendben munkálkodni. 2. Thess. 3, 15. - Végül bevezet az Isten a legbenső csendbe, amivel a mennyben találkozunk. Ez a szigé, a mély csend. Jel. 8,1. Ennek földi „ árnyékát” egyszer tapasztalták meg. Csel. 21, 40. - Csak akkor tud megszólalni Isten ígéje, amikor az e, ember teljesen elhallgat. - Most már értjük, hogy az Úr miért küldte a poklosokat a csendbe. - Minket is odavár, hogy ott kövessük Őt hazáig.

MÁRA

IV. Mózes 33, 8

... És tábort ütnek Mára-ban. Ez a táborhely már a Veres tengeren túl van. Ismét rá kell mutatnunk arra, hogy a vörös színnek több árnyalata szerepel a Szenírásban, - skarlát, cinóber, vérpiros... Itt a veres az arcpirulást jelenti. Amíg bűneink nem érintenek minket a

szívünkben, amíg még pirulni sem tudunk emiatt, addig még a Veres tengeren innen vagyunk. Amikor már felébred bennünk a szégyénérzet a vétkeim miatt, ez már a Veres tengeren halad át. Persze ez nem emberi teljesítmény; ez az Isten Szentlelkének / Szellem / a műve: “ És az amikor eljön, megszégyenít minket, ránk bizonyítja a bűnt; leleplez, megvizsgál. “ Ján. 16, 8. Ha mi magunk vizsgálánánk meg magunkat, akkor sohasem ítéltetnénk el, mert mindig találánánk magunknak bőségesen mentséget. I. Kor. 11, 31.- Isten Szelleme azonban élesen elválasztja a jót a gonosztól, a vizeket a vizektől. Erre mutat az a jelenség, hogy a tengerben a vizek sziklafalként váltak el. Ezzel az „orcapirulással “ indul el a keresztség, a szégyenbe, a bűbánatba való bemeretítettetés, ami az egész pusztai vándorlason végigvonul. Mindjárt az első szálláshelyen már szívbeli megkeseredésben folytatódik ez az orcapirulás. A pusztai vándorútnak azonban sok szálláshelye és tábor-ütése van.

Mivel ez a két fogalom, mint tevékenység sokszor fordul elő, tisztáznunk kell, hogy mit is jelentenek? Először a szálláshelyről olvasunk. Stathinos, statio / stáció / . Jelentése: lakás, lakóhely, állomáshely; mérleg, mértékegység; egynapi járóföldet is jelentett, mint útmérték. Ez a kifejezés arra mutat, hogy időnként meg kell állni, egy időre letelepedni; ez nem pihenőhely, hanem valamit itt el kell végezni; minden szálláshelyen van valami teeendő. A Veres tenger után háromnapi járóföldre van az első szálláshely, ami már önmagában arra mutat, hogy a teendő mindig a hármias emberre vonatkozik. A pusztai vándorlás alatt minden dolgunknak rendbe kell jönni. - Itt azt is meg kell jegyeznünk, hogy nem mindenki hajlandó átmenni a Veres tengeren Ki is lehet kerülni. Az innenső parton is lehet magunknak kialakítani egy szép vallásos életformát, amiben nem lesz soha előrehaladás. A hívősködés szép szokássá lesz, amelyben legtöbbször egy bírói szék foglalja el a munkapadnak a helyét. Pedig Isten magának tartotta fenn a bírói széket, és a Messiást azért küldte, hogy adjon /

ajándékként / az Izráelnek megbánást és bűnöknek bocsánatát. Cel. 5, 31. Enélkül semmire sem megyünk. Mehetett volna a nép úgy is, hogy megkerüli a Veres tengert, de Isten törvényszerű vezetése csak a tengeren át vihetett.

Imsernünk kell a táborozás fogalmát is. Ez egyrészt arra mutat, hogy a szálláshely nagyon is időleges. Nagy baj lenne, ha végleg letelepednének a földön. "Tábort ütnének" nem valami cserkész-, vagy túrista tábor, hanem katonai táborhely, ahol a csatateret, az ütközet helyét kijelölik. Ez arra mutat, hogy minden szálláshelyen van valami megharcolni való. De ez a belső emberben folyik; a bennünk urakodó gonosz ellen folyik a harc. Nem egymás ellen van hábrorunk, nem test és vér ellen, hanem a gonoszság, a sötétség fejedelmei ellen. Tábor ütni azt jelenti, hogy elrendezni, mindent a maga rendjébe besorolni, a csatateret kijelölni. Kemény ellenfeleink vannak, pl. a telhetetlenség, gőg, nagyzási mánia. Ennek a sorozatos harcnak a részletes leírását olvashatjuk a mózesi könyvekben. Ismernünk kell a helység és személynevek jelentését, hiszen ezek személyesítik meg a szívbeli indulatokat, tulajdonságokat. Semmiképpen nincsen szó háborús uszításról a Szentírásban, ellenkezőleg, a belső háborúságok megszüntetése a cél. Ezek a leírások, történetek teszik érthetővé az evangéliumok mondanivalóját. Olyanok ezek a leírások, mintha az Újtestamentum képeit óriási filmvászonra kivetítenék. Az Újtestamentumi kijelentés is azzal kezdődik, hogy kimentek Kersztelő Jánoshoz "megkeresztelkedvén a Jordán vizében, vallást tévén az ő bűneikről." Máté 3, 6. Itt is voltak egyének, akik átkeltek a Veres tengeren; "az egész nép és a vámszedők igazat adának Istennek". Viszont voltak egyének, akik elkerülték a tengert: "A farizeusok és a törvénytudók az Isten tanácsát önmagukra nézve megvetették, Luk. 7, 29-30. - nem keresztelkedvén meg a János keresztségével." János a megbánás keresztségével keresztelt, v.i. a bűnbánatba merített be. Csel. 19, 3-4. Ezt nem lehet elmellőzni- Ma gyakran megelégszünk a

formával. Róma 2, 20. De ha a lényeg elmarad, nincsen továbbhaladás, akkor beleveszünk a forma körüli vitatkozásba. Ha azonban komolyan vesszük a megbánás keresztségét, akkor három napi járóföld után lejutunk a pusztai vándorút első táborhelyére, s ez: MÁRA. IV. Móz. 33,8.

Előljáróban meg kell említenünk, hogy a bibliai neveknek gyakran kettős jelentése van. Ha nem ismerjük ennek lényegét, akkor ez könnyen zavarba hozhat minket, Pl. olvasunk ilyet: Átkozott Kánánán, ugyanakkor az ígélet földje is Kánánán, vagy Kána-ban tette az Úr az első jelet, - nézzük hát, hogy is van ez? Kána és a Kánánán jelentése: minden lefelé irányuló cselekmény, állapot; aláfelé haladás, apály, lehangoltság, naplemente, aljasság; másik jelentése: alázat. Ha tehát a lefelé haladás, az alászállás törvényszerű, akkor alázat. A jelentést az határozza meg, hogy milyen irányú, vagy milyen indíttatású a cselekmény.

A Mára is kettős jelentésű: szomorúság, keserűség; úrnő. Más az elkeseredés, és más a megkeseredés; természetesen ennek más-más az eredménye is. Az u.n. istenszolgálatba is bele lehet keseredni, ha azt nem törvényszerűen végzik. Pl. fel akarjuk építeni az Isten házát. Ne téglapületre gondoljunk, hanem az ő népére. Embereket akarunk beszervezni Isten országába nagy buzgalommal, s ha ez nem sikerül, akkor csalódottan, megkeseredve, sőt sértődötten visszavonulunk. Ha még egy-két bántalom is ér, akkor kész a mártír. A mi Urunk előre figyelmeztet: "Bizodalmad az Úrban legyen" Vagy: "Átkozott az a férfi, aki emberben bíz..." Jer. 17, 5-6. Szinte minden munkása az Úrnak beleesik ebbe a gyermekbetegségbe. Nehezen tanuljuk meg, hogy nem mi építjük az ő házát, hanem Ő akar beépíteni minket, mint élő köveket. I. Pét. 2,5. Mi sikereket szeretnénk elérni, eredményeket felmutatni, s emiatt elvárásaink vannak. Ha ezek az elvárások nem teljesednek, akkor következnek a nagy csalódások, a magunkra maradottság keserűsége. Illés kigyógyult ebből. I Kir. 19, 14-18. Sajnos

van olyan eset is, amikor valaki végleg belekeseredik a sikertelenségbe.

Mi lehet ennek az oka? Illés példája mutatja, hogy mások hitetlenségével vagyunk elfoglalva, sopánkodunk az általános közöny láttán, miközben megfeledkezünk a magunk bűnéről, szégyenéről. Formálisan úgy létezik ugyan némi megszorodás, könyvből megtanult szánom-bánom, amit a Szentírás világ szerinti megszorodásnak nevez. Ennek következménye halál. Példázattal kifejezve ez azt jelenti, hogy mellőzi, vagy kikerüli a Veres tengeren való átkelést.

Ha azonban megérint a szégyenérzet, ha átkelek a Veres-tengeren, akkor az első táborhelyen, Márában megtalálom a keserű vizet, a valóságos megkeseredést, az Isten szerint való megszorodást. II. Móz. 15, 22-27. Erről írja a II. Kor 7,10. "Az Isten szerint való megszorodás üdvösségre való, megbánhatatlan megtérést szerez." Az a valóságos bünfelismerés, amikor belevezet, az elviselhetetlen, annyira keserű, hogy "a nép képtelen volt inni Márából, mert a keserű volt." A bűn terhe, a sok tízezer talentumos adósság nyomasztó vádja elhordozhatatlan. Ebbe csak végleg belekeseredni lehetne. De Mózes az Úrhoz kiáltott segítségért, és az Úrtól mutatott élettelen fának bevetése megédesítette a vizet. A jó Pásztor, az élő fa letette a maga életét a juhok érdekében, hogy így a juhoknak élete legyen. Ez édesíti meg a vizet.

Itt Márában megmutatja magát az ÚR, de bemutatja az úrnőt is, a kyriá-t / küria / is, aki az Úrhoz tartozik, akiből lesz majd a Bárány felesége. Itt Márában születik, itt hallunk először róla. Ha a szomorúság, bűn feletti megkeseredés valóban mélyen érinti a szívet, akkor lesza a Mára jelentése, a szomorúság szülötte: küria, aki Kyrios-hoz, az Úrhoz tartozó. Ugyanis

Mará -nak kettős jelentése van. 1. szomorúság, keserűség, 2. úrnő. / Kyrios = Úr /. Ennek az úrnőnek / nem asszonynak / és az ő gyermekeinek szól a második Jánosi levél. Ennek a szülésnek a

törvényét az I Móz. 3, 16-ban olvassuk: "szomorúságok között hozol a világra gyermekeket, s férjednél lesz menedéked, és Ő tulajdonba vesz téged, magáévá tesz téged, s így Úrrá lesz benned." Ez szellemi értelemben értendő, ahol férjed a te Teremtőd, akinek az a neve: erőknék, képességeknek Ura. Tehát Úr ; s ha ez az e g y Ú r magáévá tesz, akkor lesz belőled ú r n ő . Olvassuk el a 2. Ján levelet, aminek lényege, hogy a jézust testben megjelent Krisztusnak vallja; nem üres szavakkal vallja, hanem életmódfolytatással, szellemben, v. i. valóságban. Ennek a szomorúságnak jó következményei lesznek: Az Isten szerint való megszorodástok felszabadítja a belsőt, és nagy szorgalmat, buzgóságot eredményez, azután felelősségérzetet kelt, sőt belső rendbehozatalt, szinte lüktető felbuzdulást, sőt ügyszeretetet, sőt vágyakozást, sőt szenvedélyes odaszánást, sőt a jónak a megvédését is. II. Kor 7, 11. A kúria a menny számára készül, hiszen előképe a Sára is a mennyei Jeruzsálemet példázza. Gal. 4, 26. a Mára-ban lévő táborban ezért folyik a harc, a mennyei állapotért.

Eddig csak a szomorúságról, keserűségről szóltunk. De mi édesítette meg a keserű vizet? S ha már itt tartunk, akkor a megelőző kérdést kell feltennünk: hogyan jutottunk bele ebbe a keserűségbe? Ugyanis ez a keserűség bennünk van, ezt mi szereztük be magunknak; az Atya nem ilyennek teremtett. Neki egészséges, boldog gyermekei voltak. A Teremtő megáldotta az egész teremtettséget: növekedjete és gyarapodjatok. Az Istentől való elszakadás katasztrófát okozott; akkor ébredt és tört fel a keserűség, amikor rájött arra, hogy könnyelműen, egy üres sátáni ígéletért elvesztette az áldást. Az első keserű feljajdulás Ézsauól tör ki, amikor rájön arra, hogy elvesztette az áldást. Ez nemcsak Ézsaura vonatkozik, hanem minden világi emberre. Isten jelzést adott arra nézve, hogy minden evilági ember elvesztette elsőszülöttségét: "És meghal Egyiptom földén minden elsőszülött." II. Móz.11, 5. Az ÚR azért visz ki Egyiptomból, hogy elnyerhessük az elsőszülöttséget, és ezzel együtt az áldást: "Elsőszülött fiam az Izráel."

II. Móz 4, 22. Nagyon fontos, hogy elnyerjük az áldást, mert így lehetünk az Atyának áldottai, akik az ő örökösei lesznek. Ezeknek mondja : „Jöjjetek én Atyám áldottai, örököljétek az országot...” Máté 25, 34.

Isten jelzést adott arra is, hogy Izráel elsősülöttei megtartatnak a Bárány vére által; a mi húsvéti bárányunk a Krisztus. I. Kor.5 , 7. Az Ő áldozata szerzi meg nekünk a mi elsősülöttségünket; így kerülünk be újra az elsősülöttek seregébe. Zsid. 12,23. Ezt nem lehet könyvből megtanulni, itt meg kell tapasztalnunk ennek a valóságát, amit mindnyájan valamennyire érzünk is, de az Úr maga is belevezet ebbe. Ő maga rendelte el, hogy a húsvéti bárányt keserű füvekkel egyék. II. Móz. 12, 8. Igaz ugyan, hogy a Bárány megáldoztatása a mi életünk, megatartásunk érdekében történt, de ne feledjük el, hogy ez milyen fájdalmat okozott az Atyának, és súlyos kínhalált a Fiúnak. Ha ezt nem éljük át vele, akkor a mi hitéletünk csak jelképes formáság marad. Ebben az Úr maga is segítségünkre van már az indulásnál..

Amikor József testvérei elindulnak haza, az atyjuk végrendelete az, hogy József bocsásson meg nekik; “ József pedig megvigasztalta testvéreit és a szívükre beszélt.” I. Móz. 50, 15-21. Vajon mi jut eszünkbe először itt? Az, hogy irigységből adták el a testvérüket. - Nekünk sem nehéz rádöbbennünk a bennünk tomboló irigységre. Ha őszinték vagyunk önmagunkkal szemben, akkor megérezzük az irigységnek a keserű ízét:

“Ha pedig, keserű irigység és cívódás van a ti szívetekben, ne dicsekedjete és ne hazudjatok egymás ellen. Jak.3, 14. Itt abba kell hagyni a hazug kibeszéléseket; pl. bennem nincs irigység, felőlem lehet nekik tíz autójuk; legyek őszinte magamhoz, és akkor a hazudozás helyébe lép a megbocsátókészség. Úgy gondolom, hogy a cívódásban nekem teljesen igazam van, csak az a baj, hogy ez irigységből fakadt. Rá kell jönnöm, hogy nagyon keserű dolog, hogy elhaygtam az Atyát. Jer. 2, 19. A gyümölcsink is keserűek lettek: „ Én gyümölcstermő

szőlőként beplántáltak téged minden valóságnak, a megbízhatóságnak megtermésére, hogyan fordultál el az idegen, keserű szőlőbe? “ Jer. 2, 21. Nehezen akarjuk ezt megérteni, mert összetévesztjük az édest a keserűvel, a keserűt az édessel Ézs. 5, 20. De az Úr lassan ránevel a helyes, igaz megítélésre. A Veres tengertől három napi járóföldet kell megjárni az Etám pusztájában, hogy elérjünk Mára. Ez azt jelenti, hogy egész valónkban megtaláljuk az erőtlenséget, nincsen erőnk arra, hogy ezt a nagy keserűséget elviseljük: képtelenk voltak a Marából inni, mert keserű volt. I. Móz. 15, 23.. az Úr segített ezen, adott egy élettelen fát, a keresztfát, “ és megédesítettett a víz.” Röviden csak annyit, hogy halálra kell adnom, amit magamban jó-nak, erősnek, s a magam természet szerinti jó adottságának gondoltam. Az Ő segítsége ezután sem hagy magunkra. Aonnal közli velünk itt: “ Én vagyok a te gyógyítód,” és meg is kezdi azonnal agyógyítást. Így jutunk tovább egy lépéssel, egy szállással, egy táborhellyel, ami

ELIM

IV. Móz. 33, 9.

Elim-nek sok a mondanivalója és a feladata, amire már a név gazdag jelentése is rámutat: tölgyfa (ez a nagy erőre mutat, nem a vadságra.) 2. egyszerűvé lenni, 3. a csodák világa tárul fel. Ezek a nevek nem nyelvtani jelentései a szónak, hanem a lényegét fejezi ki. Marában találkozunk a Gyógyítóval, aki megkezdte gyógyító tevékenységét és folytatja ezt ma és holnap, hogy harmadnapra be is fejezze. A 12 forrás eszünkbe juttatja azt, hogy amikor az atyai házat elhagytuk, akkor az élő vizek forrását hagytuk el. Jer. 2,13. Elhagytuk a feladatunkat, - művelni a földet, - és választottuk a tétlenséget, a mezítelenséget. A Biblia nyelvén a mezítelenség tétlenséget jelent. S, hogy nem szégyelték a mezítelenséget, az arra mutat, hogy elveszítették a munkaszeretetet. A hétköznapi életben is végzetes

veszélyt jelent, ha egy ember, vagy nép munkakerülővé lesz. Ugyan ez áll a belső ember vonatkozásában is. Ezért hívja Isten a szőlőmunkásokat, más példázat szerint szólítja a régen meghívottakat a nagy lakomára. (A tulok jelenti a munkaerő teljességét.) Mi az ember felelete erre? Az, hogy megpróbálja kijátszani Isten tervét, forrtásvíz helyett ciszternákat ás, amelyek nem tartják a vizet, v.i. élő igehirdetés helyett alkot dogmákat, szabályokat; azután keres mindenki magának, magaválasztotta szabályokat; beáll oda, ahová nincsen küldetése. Ezen a téren nekünk is van csatánk önmagunkkal, itt is van táborhely csatátérrel; le kell adnunk a magunk dicsőségét. Ott szeretünk szolgálatokat vállalni, ahol minket nélkülözhetetlenné tartanak. Ilyenkor a pénz sem fontos, csak legyen dicséret, dicsőség.-

Mi itt az orvosság, mi ennek a balzsama? Hát a Marában kapott élettelen keresztfa, az összetörtetés. Ha egyszer megérezzük ennek a megédesített „víz”-nek az ízét, akkor nem fogunk panaszkodni amiatt, hogy nincsen balszam Gileádban (= a tanubizonyosság sziklaköve.) Egy idézet: „Az én népem leányának összetörtötése miatt megszorodtam; megrendült lelkiállapotomban fájdalmak vettek erőt rajtam, mint a szülőasszonyon. Hát nincs é balszam Gileádban, avagy nincsen é gyógyító?” Bizony van, és ő éppen a megtörtetést, a mi keméységünk megtörtetését kínálja balszamként. Mi a balszam miatt, v.i. a megtörtetés miatt elszorodunk. Isten ezt gyógyításra szánta. Mózes a kőtáblát, a kőszívet összetöri; az Úr a kőszív helyett érző, hús-szívet ad. Így Elimben már édes víz buzog fel a 12 forrásból. Ezért kínálja az Úr a kenyérben az Ő testét, amely m e g t ö r e t i k; ezt a megtörtetést cselekedjétek ti is az én emlékezetemre. I. Kor.11, 24.

Ezután kerülhet sor a szolgálat, a munka gyógyítására. Erről szól a 70 pálmafa.-

A Iv. Móz. 33, 9. vers értelemszerű fordítása: “Elindultak Marából és mentek Elimbe; Elimben pedig volt 12 víforrás (vizeknek forrása)

és hetven datolya-pálmának a hajtása, és letáboroztak ott a víz mellett. "A 70 datolya-pálmafa a tanítványságra mutat, akik már küldhetők. Ez a datolyafa már ismerős nekünk; ennek ágait hintették az Úr útjára a bevonulás alkalmával. Ez annak a jele, hogy az ő útja a gyümölcstermés. A datolya-pálmának minden része gyógyerőt tartalmaz. Akik ezt a gyümölcstermő életmódfolytatást magukévá teszik, azok a hetvenesek. Ezek már megtanulták azt, hogy Nálam nélkül semmit nem cselekedhettek, az az Úrra vonatkozik, és nem én rá. Jn.15, 5. Gyakorlatilag ezt tanulják meg az első próbauton. Nagy sikerekről számolnak be. Az Úr azonban a lényegre mutat: annak örüljétek, hogy fentről kaptatok erőt, mert ott számon tartanak titeket. - Az Úr a tanítványokat jól felkészíti a szolgálatra. Lk. 10,1-ben: r e n d e l e az Úr hetveneseket. Ez az ige gazdag tartalmú. Azt jelenti: saját példájával mutatja be a teendőket; akit Ő valami hivatásra kiválasztott, azt megfelelő ismeretekkel ellátja, tehát bizonyos célra kiképezi. A tanítvány különbözik a tanulótól; a tanuló szövegeket gyűjt és frázisokat tanul, - a tanítvány gyümölcsöt terem. Erre mutat a Ján. 15, 8. Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjétek és ilyen módon legyetek az én tanítványaim. Gyümölcstermés és tanítványság együvé tartozik.-

A tanulónak az a veszélye, hogy tekintélyes írástudos akar lenni, csak ismereteket gyűjt, ami felfuvalkodottá tesz. Zst. 39, 7. "Persze az ember itt a földi életét csak a valóságnak a képében járja / árnykép / s ráadásul egészen feleslegesen nyugtalankodik, csinál magának gondterheltséget, / állandó zűrzavarban van, / s kapkod össze-vissza. Harácsol, / gyűjtési mániában szenved, / főleg holt dolgokat halmoz / múmiákat /, s azt sem tudja, hogy kinek, vagy minek gyűjti azokat." Erre mutat a manna törvénye - II. Móz. 16, 20. - és a kérődzés törvénye is. - A pálmafa az igazságos ember képe: "Az igaz ember, mint a datolya pálmafa, gyümölcstermő erőből duzzadva ki fog hajtani; minden jó gyümölcsre, minden hasznos adottságra alkalmas lesz majd, és mint

a cédrus Libánnonon, állandóan csak növekedik, erősödik.” Zst. 92, 13. A gyümölcstermés nem szűnik, mert a forrás = az eredet, az Atya szüntelen táplál.-

SZIN PUSZTA

IV. Móz.33, 10-15.

Az Elim után egészen mást várnánk, mint amit most a Szin pusztájában tapasztalunk. Elégedetelenség, zúgolódás, ami óriási bajt okozhat, és okozott is. A hitéletben elinduló embernek ez az első gyermekbetegsége. Megérintette az Isten igéje, megízlelte az élő vizet, van valami kis fogalma a gyümölcstermésről, s ez nagy boldogságot jelent neki. El is mondja mindenkinek az örömét, sőt elvárja, hogy őt ezért értékeljék, nagyra tartsák. Ennek a dicsőségnek az elmaradása, azután az erő fogyása, a táplálék hiánya, zúgolódába visz, mintha mindezért az Atya lenne a hibás.

Ezt a helyzetet kell előbb megismernünk, belátnunk, hogy majd a kiútra is sor kerülhessen. Annyit sejtünk, hogy a pálmafákat nem jól figyeltük meg. Olvassuk el újra a IV. Móz. 33, 9-et. „Élimben pedig volt 12 vízforrás és 70 datolya-pálmafának a hajtása.” Mi a sudár-jegenye-pálmára gondolunk, amikor ezt magunkra vonatkoztatjuk, holott a törzsöknek még csak a gyenge hajtása mutatkozik. Ne felejtjük el, hogy még a pusztában vagyunk, ahol minden kiszáradt, kihalt; sőt a Szin pusztájában; jelentése: ingovány, mocsár, ahol a nád és káka terem, v. i. hamis bűnbánat, látszat szilárdság. Itt nagy a kísértés arra, hogy az állóvizet összetévezzük az élővízzel, ahol megpróbáljuk elsütni a képzelt hívőseget, megtértséget úgy, mintha ez már a új ember életének a beszéde lenne. Fil. 2, 16. A 70 pálmafának a törzsöke, a rajta mutatkozó kis hajtásával arról beszél nekünk, hogy nem kell elcsüggednünk, lehet reménységünk, amiről a fák törvénye beszél nekünk: “A fának van reménysége, mert ha kivágnák is újra kihajt, s az új hajtása soha nem marad el. Még ha gyökere kiöregedne is a földből, s a kősziklában el is halna a gyökér, az ő törzsökének a hajtása víz illatától kihajt, kivirágzik majd, gyümölcsöt terem ugyanúgy, mint

az új telepítés, a csemete. „Így nevezték a nemrég hitre jutott keresztényt is. Jób. 14, 7-9. Mi is a reménység? „Reménységem lévén az Istenben, hogy amit ezek maguk is várnak, lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak.” Csel. 27,15. Az újdonsült hívőnek lehet reménysége bármily elesett állapotban van is, feltéve ha jól táplálkozik. Az Úr gondoskodik róla, mihelyt a halál álmából szemét kinyitja; a Jairus elányának feltámasztása után mondja az Úr: adjanak annak enni. Márk. 5, 43. Itt lelki táplálékról van szó, v. i. Isten akaratának megcselekvéséről. Az induló hívő erről szokot megelégedkezni, mert csak örvendezni akar: „ti pedig csak egy ideig akartok örvendezni”... Ján. 5, 35. Bekövetkezik a kiéhezetség, legyengülés, azután zúgolódás. - Ez a hálátlanság szabad utat enged az ördögnek. Tehát nem ott van a baj, hogy nincsen indítóerő, mert a törzsök megmarad, és származik egy vesszőszál az Isai törzsökéből. Ézs. 11, 1. Mi vagyunk a hanyagok, mert nem vágyakozunk a logikus tejre, az igei / logos / cselekvésre, hiszen az ige nyelvtanilag is cselekvést jelentő szó. Ezen a téren nem csak a baj a nagy, de Isten segítőkészsége még nagyobb. Jó előre ajánlja az ő gyógyítását, és mindjárt az elején feltárja a bajnak a lényegét, gyökerét. Megadja a vizsgátételt érthető fogalmazásban: adok néktek esőként kenyeret az égből, és a nép majd kimegy és összegyűjti arra a napra való napi adagját “hogy levizsgáztassam őket, fognak-e / akarnak-e / az én törvényemben járni, vagy nem.” II. Móz. 16, 4. Itt nagyon hosszadalmas a küzdelem, nagyon nehezen tanulják meg azt, hogy életmódfolytatásról van szó és nem vallásoskodásról. A mennyei mannának az a törvénye, hogy azt fel kell használni a maga idejében. Ha nem lesz erővé és munkává, akkor romlást hoz. Ézs. 28, 7-10.-

Ismét rá kell mutatnunk arra, hogy ez a vizsgáztatás a Szin pusztájában „Elim között és a Sínai között” van. Amikor így két “köz” -ben vagyunk, akkor nekünk kell választást tennünk a kettő között. Hogy dönteni tudjunk, ahhoz ismernünk kell mind a két eshetőséget.

Az a megtévesztő, és az teszi nehezzé a döntést, hogy mindkét esetben az ember keresi a törvénynek betöltését, Isten akaratának a teljesítését. Nézzük először a Sínait; jelentése: csipkézett sziklák. Ez tehát nem az egy Kőszikla. Zsolt. 31. 4. I. Kor. 10, 4. Itt adta Isten a tíz ígét, amiből aztán tíz parancsolatot, merev dogmákat faragtak; a dogmákat megcírkalmazták " csipkézett " emberi rendelkezésekkel, szabályokkal. Ezeket pontosan be kell tartani, mert: A próféták hamisan prófétálnak, a papok rátenyerelnek erre, basáskodnak, és az én népem ezt a módszert nagyon megszerette. Jer. 5, 31. Persze, hogy szeretik ezt, mert mindig egyszerűbb kifizetni ezeket az emberi előírásokat, mint megbánásra jutni, s a Krisztussal együtt meghalni. Egyébként a Sínai Arábiában van, ahol nagy a hangoskodás; itt zajlanak a hitviták, folynak a nagy csatározások. A legkisebb csoportok is, amelyek Zwack Unicum reklámjával együtt csak most bukkantak fel a tengerből, megállapítják, hogy az összes keresztények kétezer éven át mindent rosszul csináltak, mert ők éppen tegnap találták fel a spanyol-viaszkat. Nem is hiszünk, hogy a hívő gőgnek milyen nagy a veszélye. - A kis közösségek diktátorai néha felülmúlják a középkor pallosait. Ez a bibliai gazdagnak a megnyilvánulása, aki beöltözik a királyi hatalom bíborpalástjába, és kidobja háza elé a Lázárt. A gazdag minídg érezteti, hogy az ő bibliai tanítása nélkül mindenki elkárhozik; ezzel a megfélemlítéssel tud fegyelmet fenntartani ideig-óráig.

Adva van Elim is., benne 12 forrás és 70 datolya-pálma. Felkínálja a gyógyítást is. Deahogyan Ő gyógyít, az nem kell; az a zsidóknak botrányozás, botlaskő, a pogányoknak bolondság. Az ő testét és véréét kínálja. Ezzel nincsenek kibékülve. Nem kell a gyógymódja, amikor az ő megtöretett testét és véréét kínálja. Ez már kemény beszéd, ezt már nem lehet elviselni. " Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül, és nem járnak többé Ővele. " Ján. 6, 66. Kerestek maguknak kedvesebb megoldást. - Ha elolvassuk a Ján. 6, 53-65. verseket, akkor megérjük, hogy erről van szó. A mi Urunk arra tanít a

következőkben, hogy vegyük tudomásul, hogy a kereszt botránya, vagy bolondsága fájdalmas tény, de nem kell elkeseredni miatta, mintha nem lenne balzsam / gyógyír / és nem lenne orvos. Ennek megjön az áldása és az öröme is. Ő kineveli bennünk a kitartást, az állhatatosságot, amit már a következő két csatatér / táborhely / mutat. A II. Móz. történeti leírásban nem szerepel a következő két név, de a IV. Móz. 33-ban megtaláljuk: Dofka és Alus; ezek csak egyszer fordulnak elő a Szentírásban. Az egyszeri előfordulás mindig annak fontosságára mutat.

D o f k a jelentése: folyóvíz, támasz. A folyóvíz a cselekmény folyamatosságát fejezi ki. A Biblia szövegében igen gyakori a melléknévi igenév használata, amit a mi nyelvünk a ván-, vén raggal, néha a „vala alkalmazásával fejez ki Pl. Elmenvén ezért..., megkeresztelvén..., tanítván őket... Máté 28, 20. Ezt a tevékenységet nem lehet abba hagyni, nem lehet közben kihagyásokat beiktatni, mint a lélegzetvételt s az imádkozást sem lehet szüneteltetni. Erre sok-sok figyelmeztetést ad az Úr. A restségről, a kihagyásokról fejezetek olvashatók.- A IV. Móz. 33, 12-13-ban a következő táborhely Á l u s = emberek zajongása, oroszlánok, vadállatok táborhelye Gyakran csinálnak emberek vaklármát, ami megzavarhat munkánkban. Egy semmiségből akkora kavarodást tudnak csinálni, hogy hosszú időre megbénítják az ige tevékenységét; elég, ha csak figyelmünket leköti, az időnket elveszi, már ezzel is komoly károk keletkezhetnek. Gondoljunk csak az efézusi tömeghisztériaára. Félelmeets tombolás, aminek semmi alapja nem volt. Az ördögök családon belül is tudnak ilyen kavarodást csinálni. Emeberileg nem tudjuk lecsendesíteni, de Nála van erő: Nemzetek zajonganak, országok mozognak; kiereszti hangját, megszeppen a föld. Zsolt. 46, 7. De egyéni életünkben is olyan kis semmiségek tudnak vihart kelteni bennünk. Pl. egy rossz hírt kapunk családi vonatkozásban, azonnal elveszítjük a fejünket; eszünkbe sem jut, hogy az Úr valami jót fog ezáltal kimunkálni. Tőle nem jöhet rossz. “Semmi

rossz hírtől nem fog megrémülni, soha nem lesz fejvesztett, szíve mindig készséges arra, hogy az Úrban reménykedjék, és őbenne bízson." Zsolt. 112, 7. "Az Úr gondoskodott arról, hogy az ő angyalai állandó éberséggel vigyázzanak rád; kezükön hordoznak majd téged, hogy soha nem üssed meg a lábadat a kőbe. A viperákon és mérgeskígyókon át fogsz gázolni, és taposod az oroszlánokat és sárkányokat." Zst. 91, 11-13. Ilyen előzmények után következik: R E F I D I M. IV. Móz. 33, 14. Ennek történetét olvassuk a II. Móz. 17, 1-ben.

És elindult az Iráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájából, az Úrnak a beszéde, ígéje által adott menetrendjük szerint, és tábort ütöttek Refidimben. És a népnek nem volt inni való vize.

A tovább menetelnél nincsen semmi rendellenes; Isten vezetésével, irányításával mennek tovább és hamarosan beáll egy botrányos baj. Ezek szerint a mennyei Atya elfelejtett volna vízről gondoskodni? Talán mégsem, - hát akkor biztosan Mózes csinált valamit rosszul. Emiatt szidták, gyalázták Mózeszt. Nagyon finom kifejezés az, hogy versengtek. Ez annyira bántó, sértő, hogy a fordító sem merte tökéletesen tolmácsolni. Elképzelhető, hogy miket mondhattak, amikor már a megkövezés határát súrolták. Ezekből a szitkozódó kifejezésekből a Szentírás egyet sem említ; ezek nem szerepelnek a bibliai szótárban. Mózes azonban megértett, hogy a támadás tulajdonképpen Isten ellen megy. Zúgolódnak Mózes ellen: miért van ez így? Jön a szemrehányás, - miért hoztatok ki Egyiptomból, azért hogy meghaljunk?

Mielőtt még rátérnénk a víz és a szomjuság kérdésére, előbb a helyzetet vizsgáljuk. Septuaginta a neveket meghagyta a héber szöveg szerint. Ilyenkor nem szerepelnek a hangsúly-jelzések, sem más írásjelek. Ennek az a jelentősége, hogy a héber mindig a mennyei kijelentést adja. Amikor görög jelzések szerepelnek, / ióta, pontocska / az a földi tolmácsolást adja. Jelen esetben a héber Refidim / jelentése = síkság, megnyugvás, támasz / görög jelzésekkel szerepel: Hrafidein.

Ez arra mutat, hogy lehet egybeszerkeszteni, egybeilleszteni, de lehet összevarrni is, toldozni-foltozni. Itt már kezdjük érteni, hogy miről van szó Refidimben: Senki nem toldja az új posztófoltot, az óposztóhoz, mert különben az újat is megszakasztja, és az ó-posztóhoz nem illik az újból való folt. Lukács 5, 36.

Ebből a kérdésből kell vizsgálni Refidimben, amikor már nagyon szépen indult a hívő élet, amikor már nagyon élvezik az új életnek az örömeit. Itt könnyen belefeledkezünk a magunk kialakította szokásainkba; már hívő módon köszönünk: békességet adjon az Úr, áldás, békesség; már mindenki drága testvér. meg atyafi stb. Rászomjazunk a nagyon érdekes bibliai előadásokra, s amikor ez kezd már megszokottá válni, unalmassá lenni, akkor jön az elégedetlenség: nincsen vizük!!

De miért nincs vizük, amikor Isten ígérete fennáll: „Én a szomjazóknak inni adok” Sőt kínálja is ezt a „vizet” ; „Boldogok akik éheznek és szomjúhozak az igazságosságot, mert megelégtítetnek.” Talán éppen az ilyen szomjúság hiányzik a hitben induló embernél? Különösen ebben a lépésben nem indokolt a vízhiány, amikor Elimet hagytuk el, a 12 bővízü forrással. Éppen itt van az eltévedés lehetősége. Az induló keresztyén nem a forráshoz megy, hanem a régebbi hívőket figyeli, és azokat próbálja leutánozni. Főleg a hangadók imponálnak. Tőlük lehet átvenni a leghamarabb néhány szent forma-cselekedetet, meg egy-két csöpögős frázist. Az imádság is, - ha egyáltalában még van, üres szölamokba mered. Fokozottan vonatkozik ez az elszigetelt csoportokra, akik azért különültek el, mert nem tudták elviselni a mások hitbeli ürességét. -

De mit tanácsol Isten nekünk a beállott víhiány esetében? Ugyanazt amit Mózesnek. Mózes nem egyedül ment. Viszi magával azokat az izraeli férfiakat, akik szomjúhozak az igazságosságot. Mózes vesszeje nem varászvessző, hanem bírói pálca, ami elválasztja a vizeket a viaktól, a jót a gonosztól. Ezzel a pálcával nem sújtani kell, hanem

halkan kopogtatni; aki kér, mind kap, aki keres talál, s aki kopogtat annak megnyitják. Megnyílik a Kőszikla, és élő víz ömlik ki rajta. - A kopogtatást a bibliai kifejezés tudja érthetően körülírni: olyan, mint a szívdobbanás, és olyan tisztán csengő, mint a madárdal. Tulajdonképpen a kérő imádság kifejezője ez. - A kiút tehát abban rejlik, menjen Mózes és minden vágyakozó izráeli a Kősziklához azzal a vággyal, hogy keresi az Isten akaratának a cselekvését, és rátalál a Kősziklára. I. Kor. 10, 4. Ján. 7, 17. Kap élő vizet a kihalt pusztának a hegyén, a Hórebén. - Azután szembe kerülünk állandóan Amálekkel, a tolvaj-rabló völgy lakójának a kísértéseivel. Mindíg rá akar venni arra, hogy bízzunk a magunk megoldásaiban. Az állandó kapcsolat Istennel, a szüntelen való könyörgés menthet meg az elbukástól. Mózes, Áron és Húr együtt imádkoznak. Minket nem hagy el az Úr: "A sátán kikért téged Péter, de én imádkoztam érted." Isten Szentlelke / Szellem / esedezik érettetek kimondhatatlan fohászkodássokkal. Ez ad reménységet, biztatást továbbra is.

SINAI-pusztá,

IV. Móz. 33, 15.

Elérkeztünk egy újabb találkozóhoz, amikor ismerkedünk az Egyiptomból kivezető út következő szakaszával. A „vízhiány” azonnal megszűnik, ha valaki cselekedni akarja az Isten akaratát - Ján. 7, 17. - akkor minden megoldódik; a szívdobbanás halkan kopogtat, és a Kőszikla megnyílik, bőven adja az élővizet, az aktivitással telített kijelentést. Ez kimondottan szívügy, ahogy énekünk mondja. „Higgy a szavának, nem taszít el, szívedhez ott ver, szíve közel...” Rutinos keresztények ezt maguk is elintézik szövegtanulmányozással, betűrágással, vagy egyszerűen saját elgondolásaikkal. Ezen az alapon jönnek létre „áldásos” vitatkozások, ami nem éppen gyümölcsöző időtöltésnek mondható.

Hála Istennek, van Refidimben megoldás. II. Móz. 17, 1-7.

A víztelennek vélt helyen nem kell kétségbeesni, mert ott van közel hozzánk a forrás. Amikor felébred a vágy bennem, hogy akarom

az Isten útját, akarok beépülni az Isten rendjébe, akkor azonnal ott van az Isten segítsége. Először megmutatja nekem az ő törvényes rendjét, azután a képességet is megadja ennek a rendnek a betöltésére. Most az első lépést akarjuk megérteni, ahogyan megmutatja a törvénytelen állapotunkat. Ez a Sínai, vagy Hóreb állapota. Minket most nem a térkép érdekel, hanem a mi belső állapotunk. Sínai sziklás hegy; annak egyik csúcsa a Hóreb, ami azt jelenti pusztaság. Ilyen pusztaság az ember állapota, ilyen az ó-ember. Ez megpróbál az Istennek szolgálni, és el is indul emberi elhatározással, amit az Írás úgy fejez ki: férfiónak akaratából; megtanulja a törvény szövegét és igyekszik ezt betölteni; szolgai módon teljesíti azt, amit a szövegből megért. Ezt példázza az egyiptomi v.i. evilági szolgáló, a Hágár. Isten meghallgatja Hágár imádságát is, hiszen az ő szülöttje Izmael, azt jelenti: Isten meghallgat. Ez az állapot azonban még a pusztaság állapota, ahol nincsen valóságos élet. Van itt is táplálás, gondoskodás, de ez csak a jó kezdet lehet. A továbbiak megértése céljából olvassuk el az I. Móz. 16. és 21. fejezetét, valamint a Gal. 4. 24-25-öt. Ebből megérthetjük a Hágár állapotát és szerepét.

Ezekben a látható képekben, testi eseményekben a belső emberre vonatkozó tanítást kapunk. Nekünk az Isten mondanivalóját kell megértenünk. A fontos mondani és tennivaló, hogy a megromlott, elveszett, halott emberből a hit által az Isten magvából származó örökkévaló ember megszülessék. Ennek lehetőségét az Ábrahám története, Izsák megszületése mutatja meg nekünk. Mondhatnánk azt, hogy ő az egyetlen szereplő ebben az ügyben. A többiek Hágár, Szárai-Sára, Izsák, Ismael, az Ábrahám bensőjét, indulatait mutatják meg a maguk szerepében.

Ábrahám eredetileg Ábrám, aki babiloni származású, az indulata, gondolkodásmódja a teljesen megromlott embert mutatja. Apja Táré - kóborló, akinek nincsen határozott iránya. Nagyapja Nákhor - emberölő, gyilkos. Ilyen a származása. Az Úr kihívja Ábrámot

ebből az állapotból, hogy bevigye abba az állapotba, arra a földre, amelyet az Atya az ő részére elkészített. Úgy is mondhatjuk, hogy az elveszettségből a mennyei Jeruzsálembe. Alkalmassá kell lennünk arra, hogy oda bevihetők legyünk, mert így nemmehetünk be oda. Példabeszéddel kifejezve ezt úgy mondanánk, hogy meg kell szerezniünk a mennyegzői ruhánkat, amelyet az Úr nekünk előre elkészített. Nem kell magunknak kiagyalnunk a tervet, „Mert az Úr alkotása vagyunk, teremtetvén a Kr. Jézusban jó cselekedetekre, amikre előre felkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” Ef. 2,10. Persze itt nem arról van szó, hogy rabszolga módon kell dolgozni, élni, mint valami gyári szalag-rendszerben; éppen ellenkezőleg, szabadon élhetünk, dolgozhatunk, csupán arra figyelmeztet, hogy minden dolgotok szeretetben menjen végbe.

És ez az a pont, ez az a tényező, amit mi magunkból nem tudunk produkálni, mert minden indulatunk megromlott. Mégis mindenki megpróbálja a maga eszével és terveivel betölteni az Isten törvényét, és megpróbálja a mennyei magot a saját értelmével pótolni. Ezt látjuk Ábrámnál is. Nem tudja bevárni az ígélet gyermekét, hanem megpróbálja önerőből létrehozni azt. Igénybe veszi ehhez Hágárt, az evilági, egyiptomi rabszolga leányt és a saját megvát adja bele. Hogy néz ki ez a hétköznapi életben? Úgy, hogy kiagyalunk egy evilági berendezésű vallásosságot, ami tele van szabályokkal, emberi rendelésekkel. Egy előkelő úr, meg egy előkelő nő a megromlott embert képviseli, aki a bűnnek rabszolgája, azt beöltöztetik a magaválasztotta istentiszteletnek a tetszetős formaruhájába. Ez külső megjelenésre nézve egy nagyon szép, kellemes vallásos egyén. Ábrám = előkelő úr. Szárai - előkelő úrnő. Legalább is ezt játsszák meg. (Hágár jelentése: vándor, szép.) Csak az indulata az nagyon rossz. Előre lehet látni, hogy az ilyen emberi vallásoskodásból nem jöhet ki semmi jó. Isten előre megmondta Hágárnak: „Lásd, te terhes vagy, és szülsz fiat, és nevezed nevét Ismáelnek, mivelhogy meghallotta az Úr a te megaláztatásodat.

Az vadtermészetű ember lesz, és az ő keze mindenk ellen, és mindenk keze őellene, és minden ő atyjafiával szemben üti fel az ő sátorát." I. Móz. 16, 11-12. A babiloni emberből, Ábrámból, ennyi telik ki; világrahozza a megromlott ember testét. Ez mégis kimondhatatlan nagy ajándék. A másik világból így érkeznek ide a bűnbe esett, megromlott természetű egyének, hogy itt a megváltásban részesülve elnyerjék az életet. A zsid. levél, - aminek eredeti neve Hébererekhez írott levél, vagyis a túlsó parton lévőknek szóló levél - 13. rész 1-6. vers tudósít minket erről a tényről: Legyünk készségesek a másik világban még gyötrődő, s a bűn fogságában lévő testvéreink befogadására a mi otthonainkba. A nemzés - szülés által kaphatnak testet, hogy így megjelenhessenek a földön. Ezért olyan nagyjelentőségű, és nagyra becsült a házasság. Mert a gyermekszülés által a mi megtartatásunk is lehetővé válik.

A megcsalatott asszony "mindazonáltal megtartatik a gyermekszülés révén, ha megmarradnak a hitben és szeretetben és a szent életben mértékletességgel" (értelmes megfontoltságban). I. Tim. 2, 14-15. Tehát az igen nagy dolog, ha a megromlott ember "vadalanyként" megjelenhet itt testben. Az Úr figyelmezteti a szülőket, hogy ne törvényeskedjenek, na aggályoskodjanak, hogy miből tartom el a vendégeket? Akiket az irgalmas samaritánus bevisz a vendégfogadóba, - a családba, azoknak a tartásdíjat előre kifizeti, sőt ígéri, hogy a közben felmerülő esetleges többlet-költséget is utólag megtéríti, amikor visszatér; két pénzt adott a vendégfogadó gazdának. Lk. 10, 35. Ez a kettő dénár nem számszerűséget jelent, hanem a teljes költséget. A kijelentés nyelvén a kettő a mindenséget jelenti, tehát jelen esetben is mindent. Ő gondot visel minden gyermekéről. 34. v.

Most nem térhetünk ki minden részletre. Tény, hogy Ábrámot, a babiloni testi embert Isten gyógykezelésbe vette, mert a benne lévő vad természetet oltással kigyógyította. Mennyei magot adott belé, aki a Krisztus. Ez a mennyei Mag teljesen átformálja, átalakítja az elvadult

embert, hogy így - Gal. 3, 16. - isteni természet részeseivé legyünk. 2. Pét. 1, 3-4. Ez a mennyei mag a Krisztus, akit Ábrám hit által befogadott, és ez tudta teljesen megváltoztatni. Az a félholt ember, akit a samaritánus felvett, az a maga erejével semmit sem tud elvégezni a maga gyógyulása érdekében; hiába akarja cselekedni a jót, erre nincsen sem ereje, sem képessége. Az a példázat teszi ezt érthetővé, hogy a romlott fa, a vad fa, az nem teremhet jó gyümölcsöt. Hiába szerveznek ezekből az ó-emberekből "jól működő" egyházat, az legfeljebb sok vitát, civódást, inkvizíciót, tömegsírokat teremhet. Ez a vadfa törvénye. - De a Krisztus magában hordozza a jó gyümölcstermésnek a törvényét és ahol Őt befogadják, ahol fogan az ő magva, ott a jó gyümölcsnek a törvényszerűsége lép életbe. Így jönnek létre a törvényszerű rendnek a jó cselekedetei.

Ennek az ereje nélkül az ó-ember nem tudja betölteni az isteni törvényszerűséget. Az ó-ember részére az az örömhír, az az evangélium, hogy a Krisztusban az oltás révén ez lehetséges. A befogadó erővonal a hit. Nincs külön törvény és külön evangélium, hanem a törvény betöltése jelent nekünk evangéliumot, örömhírt. - Az oltás beépülése lassú folyamat, mert a belső átalakulás fokozatosan válik láthatóvá a külső cselekedetekben, és Ő lesz ezáltal a törvény betöltője, hiszen Ő azért jött, hogy a törvényt betöltse. Így születnek a Sára-fiak a mennyei Jeruzsálem részére. „Gyermekeim, akiket ismét fájdalommal szülök, míglen kiábrázolódik bennetek Krisztus.” - Gal. 4, 19.

Ez az esemény-sorozat a Sínai - Hóreb hegyen indul el, és a mennyei Jeruzsálemben ér célhoz. - Ennek a csatáit kell megvívni, önmagamban megharcolnom a Sínai pusztájában.

Az Ige azt is közli velünk, hogy a Sínai Arábiában van. Az arab jelentése: lárma, zörej, csörrenés. El kell csendesedni minden külső és belső zajnak, a tenger viharának, gondok, kívánságok tombolásának. Ahol mindezek elhallgatnak, ott van az Arábia pusztája. Oda ment ki Saulus, ahol ő maga is elhallgatott, hogy szólhasson az Úr. Gal. 1, 17-

18. Ott vette a kijelentést három éven át. Ott nyugodott le, és ez a lenyugodott állapot, ez a Paulos állapot, magyarul: Pál. (igéje pauó, ebből pausa.) Meg kell tanulnunk hallgatni, azután meghallgatni a tanácsát és engedelmesen ráhallgatni. - Isten akkor szólhat hozzánk, ha mi hallgatunk; de ha mi lármázunk, akkor az Úr elhallgat.

Eddig Ábrámról szoltunk. Most nézzük, hogyan lesz belőle Ábrahám? Úgy, hogy a szívébe kerül a mennyei Mag. Az Ábrám név közepébe kerül az Isten neve, a Jah. (Jehova = a VAN.) Ábr-Jah-ám. - Ábrahám. Ennek az Ábrahámnak a befogadó oldala, aki a magot foganja a Sára, jelentése: úrnő - Kíria, aki a Kyriosnak, az Úrnak a felesége; ez az úrnő szüli a fiakat a mennyei Jeruzsálem részére. Ezért mondja a kijelentés: „ez mindnyájunknak anyja.” Gal. 4, 26. Ebből látható, hogy az ó-emberre, a Hágár-fiakra nem lehet ráparancsolni, hogy töltsék be a törvényt, amint a vadalanysra (a romlott fa, megromlott ember) sem lehet ráparancsolni, hogy teremjen jó gyümölcsöt, ez lehetetlen. Ezért nem adott az Isten tíz parancsolatot, hanem t í z i g é t. V. Móz. 4, 13. Az ú.n. „tízparancsolat” így kezdődik: „És szólá az Isten mindezeket az igéket mondván:” 2. Móz. 20, 1. Azután jövő időben mondja: „Nem fogsz ölni, nem fogsz lopni...” Ezek nem parancsok, hanem következmények. Amikor egy Ábrahám, tehát bármelyik ember, hit által szelídséggel befoganja a beoltott igét, - Jak. 1, 21. - akkor ez az oltás, ez a beoltott Mag, aki a Krisztus, automatikusan betölti a törvényt, és nem képes vadat teremni. Egyszerűen lehetetlen, hogy bűnt cselekedjék, „mert benne maradandóan van Annak (a Krisztusnak) a magva.” Ján. 3, 9. Ezt nem lehet elfilozófálni, ez ennek a törvénye. Lassan kiszorítja ez a szolgál-szellemet. Ezt érteti meg velünk az a történet, ami Hágár és Izmael elűzetéséről szól. I. Móz. 21, 9-21. Ez testi értelemben egy kegyetlen történet lenne, de szellemi vonalon ez a szolgaság szellemétől való szabadulást jelenti.

A következő táborhely, és annak a csatatere kemény harcra mutat. Itt olyan ellenféllel kerülünk szembe, aki nem egykönnyen adja meg magát. A telhetetlenség, a pénz szerelme a kemény ellenfél. Ráadásul ravasz is, gyakran változtatja áruháját is; hol a szorgalom, hol a gondosság, máskor az előrelátás, vagy a gyermekek érdekének mezébe burkolózik, végül mindent a saját temetésének költségére gyűjt, hogy senkinek ne okozzon gondot. Soha nem vállalja az alapokat, a telhetetlenséget, a meggazdagodás vágyát, "mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől, magukat általszegeztek sokféle fájdalommal." I. Tim. 6, 10. A csatatérnek a neve Kibrót-Thaava, azt jelenti: mohóság sírjai, sóvárgás, kedvtelés sírjai. Annyi már látható, hogy halálos bajról van szó. A Sínai-Hágár ügy itt indul el a gyógyulás útján, ami a vadalanynak a baját leleplezi.

Ábrahában még ez az állapot található, azaz a vadalany állapota; de oltható vadalany, mégvan benne a hajlandóság a jóra, a békességre törekszik. Hatalmas győzelmet aratott amikor a békesség kedvéért lemondott az anyagi előnyökről, Lót arcátlan és logikátlan választása csak nehezítette ezt a döntést. Ugyanis az volt a cél, hogy a Lót és Ábrám pásztora, valamint nyájai elválaszthatók legyenek. Természetes választóvonalnak kínálkozott a Jordán folyó, amelynek mindkét oldalán termékeny folyóvölgy terült el. Lehetett volna ezen megosztozni, egyik kaphatta volna a jobb partot, a másik a bal partot, - Ábrám így gondolta: ha te mész jobbra, én megyek balra... Ezen a ponton a szemtelenség vonalán mindenki elveszti a türelmét. Ábrám azért tudott nyugodt maradni, mert ő az egész ügyet Istenre bízta. Inkább vállalta az anyagi kárt, mint a pereskedést, vagy az erőszakot. - Ezt a sakkhúzást Ábrám kibirta. Ez azonban csak az első lépés a telhetetlenség kiírtása felé. Ez tulajdonképpen Ábrámnál pótvizsga

volt, mert az első vizsgán megbukott, amikor az éhínség elől Egyiptomba ment. Ebből látható, hogy Isten türelemmel tanít. I. Móz. 12, 10-20. A felfuvalkodott Ismaelről olvassuk, hogy "ha valaki másként tanít és nem követi a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédeit, és a kegyesség szerint való tanítást, az felfuvalkodott, aki semmit sem ért, hanem vitatkozásokban és szóharcokban szenved, amelyekből származik irigység, viszálykodás, káromlások, rosszakaratú gyanúsítások. Megbomlott elméjű és a valóságtól megfosztott embereknek hiábavaló torzsalkodásai, akik az istenfélelmet nyeréskedésnek tekintik. Az ilyenektől eltávazzál." I. Tim. 6, 3-5. Amikor a vitatkozásnak lehengerléssel vetnek véget, ez nem jelent megoldást. A telhetetlenségnek megnyilvánulását a IV. Móz. 11. fejezete mutatja meg nekünk részletesen. Itt különösen vigyázzunk arra, hogy szellemi valóságról van szó, mert a törvény szellemi. Róma 7, 19. Arról van szó, hogy Isten gondoskodott a mindennapi kenyérről, amit becsületes munkával, „arcod verejtékével” meg lehet szerezni.

A mannát Isten hullatta, csak fel kellett szedni. Ezt a tényt a V (Csongrád) megyei kertészeti felügyelőnk állandóanm hangoztatta: Magyarországon a pénz az utcán fekszik, csak fel kell szedni, pl. kertészeti munkával, amiből meg lehet élni. Igen ám, de ehhez sokat kell dolgozni. - A telhetetlenség, a pénz szerelme azonban többet kíván, meg akar gazdagodni. Ebből a gyökérből hamarosan kihajt az irigység; azután az irigységből kitörnek a háborúk, végül a Kibróti sírokban lelnek örök nyugalmat. Egy-két idézet: "Honnét vannak a háborúk és csaták közöttetek, bennetek? Nemde a ti gerjedelmeitekből? Kívántok és nincs néktek, erre fel azután gyilkoltok és irigykedtek és nem nyerhetitek meg. Jak. 4, 1-2. Dehát hol is indul el ez a folyamat, ez a "húsi" bajokra való vágyakozás? Ott, ahol beáll a keveredettség állapota, ahol a jóba belekeverik a rosszat; pl. valaki jó minőségű áru közé silányat kever, és úgy kínálja eladásra, - kiváló mintát viz bemutatáskor, de szállításkor silányat kever bele. Ilyen kevertség áll

elő, amikor az Istenbe vetett bizodalomba, hitbe belekeverjük a telhetetlenséget, irigységet. A IV. Móz. 11, 4.-ben ezt olvassuk: „az önmagukban keveredettek, belső kevertségben lévők kívánságokra gerjedtek, és azon síránkoztak, még az Izráel fiai is, ezt mondva: „kicsoda etet majd minket hússal úgy, hogy a falatot is a szánkba adja?” (Húsi bajok leírása Róm. 1, 29-31. II. Tim. 3, 2-5. Gal. 5, 19-21.) És most feltesszük mi magunk a kérdést, mi lehet ennek az állapotnak a vége? Felelet az utolsó mondatokban van, a 33-35. versben: „és betöltetett a neve annak a helynek: a kívánságok síremlékei, mert ott temették e a kívánságokkal teli népet.” IV. Móz. 11, 33-35. Tehát ez a vége annak, ha a telhetetlenség irányít és vezérel minket. Lényegileg ez történt a bűnesetben; nem volt elég, amit Isten adott, fel lehetett ébreszteni a kívánságot, és behelyezni a csapdába egy hazug ígéretet. A Római levél 7. fejezet részletesen tudósít erről: „Mert a bűn alkalmat vevén ama parancsolat által megcsalt engem, és megölt általa. 11. v.

Elgondolkoztat most, hogy akarunk-e végleg benne maradni a kívánságok sírjában? És ha nem, akkor mi a kiút? Erre az Úr ad tanácsot: Lássátok ezt meg, - t.i. ennek a halálos veszedelmét - és őrizkedjete mindenféle és mindenfajta telhetetlenségtől. Luk. 12, 15. Ugyanis ez a húsi bajoknak csak a gyökere, azután sorakoznak a következmények, amiket fentebb felsoroltunk. Bejön az irigység minden téren, és rombol, tönkretesz mindent. Egy kiváló üzletember azzal fejezte be előadását a rádióban, hogy az üzleti hálózat kiépítésében nagyon vigyázzon arra, hogy valami irigység fel ne gerjedjen szívében egy beosztottja ellen, mert akkor minden szétesik. Ugyanezt mondta nekem egy programozó matematikus is nemrég, hogy a számítógépes programozást is csak tiszta lelkülettel lehet végezni. Az alaptörvényt értem, hogy ahová a kígyó a lábát beteszi, ott minden szétesik porrá. Így van ez a számítógépek világában is. A kiútban a másik alapvető tanácsa az Úrnak: „Nagy nyereség az istenfélelem megelégedéssel.” Ez nem valami negatív lelkesítés, hanem

megalapozott biztatás: legyenek megelégedett, mert Istenünk mindent megadott, amire szükségünk van, és ezután is ezt teszi; "Lássátok meg, hogy én veletek vagyok a világ végezetéig minden napon." Az istenfélelem abban nyilvánul meg, hogy komolyan veszem ígéretét, biztatását. Nem kell a Kibrot Thaavai sírokban maradni: az Úr legyőzte a halált, nekünk is utat nyitott az életre.

Néhány szót a kívánságról. Mit rejt ez a szó: kívánság?! Röviden: Mindent, ami Istenen kívül van, mert ami benne van, és ami az övé, az mind a mienk is, az enyém is. Ő maga mondja: Fiam, te mindenkor velem vagy, és mindenem a tiéd! Lk. 15, 31. - Tehát a hitetlen embernek nem jó az Isten, sem az ő világa, nincsen vele megelégedve, és nem lehet megelégtetni, nem lehet lecsillapítani; elvesztette a hitnek, a bizodalomnak a kapcsolatát. - Az ördög ígért egy nagy látszat kincset, az evilág minden dicsőségét, ami a nullával egyenlő; megtörtént a nagy csereüzlet: "Az örökkévaló Istennek dicsőségét *felcserelétk* a mulandó embernek és madaraknak és négylábúaknak és csúszómászó állatoknak képmásával." Róm. 1, 23. - Az Atya néhány levelet írt az elveszett fiának; azzal kezdte levelét, hogy feltárta a valós helyzetet. A címzett a telhetetlenség sírjában kapja meg a levelet. Rettenetes arra rádöbbsz: „én pedig meghalék!” Róm. 7, 10. Érdemes elolvasni az 1-14 verseket. Bizony a halálban vagyok. Itt lehet végleg elterülni, és lehet talpraállni. Isten hangja mindig talpraállít, feltámaszt: „kelj fel, állj lábaidra!” Az ördög levertségbe, letargiába visz. (Ez a depressió.) Most ezzel nem foglalkozunk részletesen. Mégis, amikor az ember mindent kevesell, mi az, amit sokall? Hát a munkát!

Mózes az apósa próbálja meggyőzni, hogy nagyon sok az, amit te végzel, tönkre teszed magad, engedd, hogy mások is szóhoz jussanak. Mózes azután rááll erre. Átadja a munkát a hetveneseknek. Még a hiúság oldaláról sem tudták levenni a lábáról; hiába mondják neki, hogy Eldád - Isten barátja - és Médád - Médád = szeretet, vonzalom -

is hirdetik az ígét, pedig nem brancsbeliek, nem is kaptak tőled felhatalmazást. Bánom is én, csak nekem hagyjanak békét. Egyik oldalról ez még dícséretes tény, hogy nem tiltotta el ezeket a prédikálástól, mert Áron, a hívatásos pap, biztos nem tudta volna elviselni ezt. Pál apostol más indítékból „tűrte”, mert neki az volt a fontos, hogy az evangélium hirdettessék.

HASERÓT

IV. Móz. 33, 17.

Jelentése: táborhelyek. Az eddigiekből némileg érthetővé lett, hogy a telhetetlenség a sírba visz, sőt a telhetetlenség, az maga a sír. Ez nem telik be soha, bármennyit raknak bele, soha nem mondja, hogy elég! A Péld. 30, 15-16. szellemi vonalon érthető igazán. De a külső, látható kép elősegíti a megértést. A telhetetlenség, betegség, bűnös beavatkozás kövtkezménye a sátán tanácsa révén. Kiforgatta az Isten tanácsát, amely így hangzott: „Arról az egy fáról ne egyetek!” Az ördög így tolmácsolta: Hát egy fáról se egyetek!? Ugyanez a helyzet ma is. Ha valakinek azt tanácsoljuk, hogy próbáljon igénytelen beosztással élni, - azt a feleletet kapjuk: hát akkor semmit se együnk? Ez iszonyatos szemenkövése a jótanácsnak. - Most ennek gyógyítására nem térünk rá; Márk 7, 33. Lk. 18, 32. - Ugyanis nem arról van szó, hogy visszakapjuk a lekövést, hanem érezzük meg, hogy mit csináltunk. Sokat gyözködni sem érdemes, ha valaki nem akar kijönni a sírjából, vagy sírjaiból.

Itt figyeljünk fel arra is, hogy Kibrót-Thaava és a Haserót többesszámú kifejezés, tehát telhetetlenségi sírok és ennek megfelelően csataterek vannak. Sokféle telhetetlenség van bennünk, sokféle csálétekkel és tengernyi csapdával. Ezért kell sok csatatér, sok táborhely. Mások csapdáját lebecsüljük, a magunkét észre se vesszük; különösen akkor áll fenn ez a jelenség, ha álruhában jelenik meg. Pl. a pénzéhséget a munkaszeretet köntösébe burkoljuk. Ha Isten Szelleme

le nem leplezné ezt, akkor sohasem jönnénk rá. Most feltesszük a kérdést, hol is indult el a telhetetlenség, - a kívánság - folyamata? Hát a tétlenségben, a munkátlanságban. Isten feladatot adott az embernek, hogy művelje, és őrizze a földet. Ehelyett az ember párbeszédet folytatott a sátánnal, elszórta, - elszórakozta az erőket, és nem vette észre, hogy mezítelen, - tétlen lett; ment az ördögi kínálat után, kereste a nagyságot, a dicsőséget, miközben elveszítette az életet. A dolgozó ember nem ér rá az ördöggel tárgyalni. - Péld. 30, 16. rámutat arra, hogy a sír elnyel minden életet; a meddő asszony - eredeti szöveg szerint az asszony erotikus kívánsága elnyel minden magot, soha nem fogan, nem lesz szülemény, nem jönnek létre cselekedetek, tehát mezítelen - tétlen marad, bármennyi jó tanácsot kap, az mindig meddő marad. Ezért írja a Károlyi-Biblia meddő asszonynak. - A harmadik kép is erre mutat: a föld képes elnyelni minden vizet, pedig tárolni kellene a mag táplálása céljából. A föld-emberről van szó, aki kap gyakran, bőven élő igét, az élet vize adva van részére, fel is használja az alkalmakat feléből, harmadából, élvezi, - csodálja, de nem tárolja; a szétszórt lelakiségnek repedezett ciszternájába ömleszt, de nem tartja. Igei felolvasásunkat azzal szoktuk befejezni: Boldogok, akik hallgatják Istennek ígését és tartják azt (tárolják). Ezt a magyar fordítás a „megtartják” szóval fejezi ki, pedig tartásról, tárolásról van szó. Erről szól a Zsid. 6, 7-8. Mert a föld, amely beissza a gyakorta reá hulló esőt, és hasznos füvet terem azoknak, akikért műveltetik, áldást nyer Istentől; amely pedig töviseket és bojtorjánokat terem, megvetett, és közel van az átokhoz, annak vége megégetés. - És ennek a tüze sem áll meg, mert bőven talál tápot a sok tövisben. A tövis átvitt értelemben szűrő megjegyzést jelent, amiben nincsen hiány. A vitatkozásokban mindig megterem ez. Tit. 3, 9. Most úgy néz ki ez a helyzet, mintha vég nélkül akarnánk filozófálni a telhetetlenségről, aminek semmi gyakorlati értelme nincsen. Sajnos van. - Mindenek előtt tisztáznunk kell a telhetetlenség és a megelégtetés fogalmát. Meztelenség és

telhetetlenség azonos fogalmak a Biblia nyelvén, viszont a munka, v.i. a cselekvés és a megelégtetés is azonos fogalmak. Egészen más, ha azt mondom: meg vagyok elégedve, és más, hogy megelégtettem; ez utóbbi azt jelenti: jóllaktam. A szellem világában az eledel az Isten akaratának a cselekvése, úgy is mondhatjuk, hogy az igazságosságnak a cselekvése. Így érthető a Ján. 4, 34. „Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem, és teljesítsem, tökéletesen véghezvigyem az ő művét.” Tehát, munkavégzésről van szó. Így értendő a Máté 5, 6. „Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságosságot, mert ők megelégtetnek.” Tehát elmúlik a hiányérzetük.

Ezzel szemben, ha nem töltjük be rendeltetésünket, ha elhibázzuk, eltévesztjük a teendőnket, valamit fordítva fogunk fel, ha eltévedünk, ezt nevezi a Szentírás bűnnek. (hamárfia) Itt beáll a telhetetlenség állapota. Ha pl. ételt, vagy italt nem rendeltetés szerint használunk, akkor abból szenvedély, bűn lesz. Minden szenvedély kielégíthetetlen, telhetetlen. Ezért nevezték a bűnt telhetetlenségnek, és az igazságosság cselekedeteinek a betöltését megelégtetésnek. Az Ézs. 57, 17.

„A bűn miatt (hamarfia = eltévedés, elfordulás) kissé megszorítottam őt, félreállítottam rövid időre, és arcomat elfordítottam tőle, ő pedig ezt nagyon zokon vette és megsértődve elment a maga útjaira.” - Lehetett volna észbekapni, hozzálátni a munkához. Nem kellett volna elmenni idegenbe, és ott elszegődni, csak a saját tevékenységét hitben végezni az Atya örömére. „A kívánságban, a telhetetlenségben benne rejlik a tétlenség, a munkátlanság minden téren, „de a férfias egyének kezei telve vannak tettekreánszsggal, egyszerűetettel, alkotókészséggel.” Péld. 13, 4. Az istentelenségben soha nem lehet nyugalom, lecsendesedettség: „Csak az Istennek vesd alá magad én lelkem a feltétlen engedelmességre, mert csak őbenne lelem türelmesen várakozó reménységemet.” Zst. 62, 6. „Az igaz ember eszik és megelégti az ő lelkét, az istentelennek lelke pedig hiányt szenved.”

Péld. 1, 25. Miért szenved hiányt? Mert nem eszik, mert nem éli, nem cselekszi a hallott igét.

RITMA.

IV. Móz. 33, 18.

Jelentése: seprő (söprű)

Bevezetőül csak egy-két megjegyzést. A győzelemről, vagy győzelmekről még nem beszéltünk. Pedig ilyenek is vannak állandóan. - Általában a szeretet győz, nem az erőszak.

A harcnak, a csatáknak van egy kitűnő akadály; mindig bedobnak egy oda nem illő témát, amivel lekötik a harcos figyelmét. Ez teljesen egyéni. Ha tudós, akkor talál magának valami eget rengető témát. Pl. Petőfi szülőhelye, vagy csontjai, hol található. Magyarkodás, versengés, ki a nagyobb stb. A kötélhúzás, civakodás. - Igei munka helyett néprajzi kutatások. - Ezt könnyű felismerni, másnál. - Állandó kísértés a pénzvágy kielégítése; rámehet az egészség, teljes tönkremenéssel. Ha csak egy kis tüsszentésről lenne szó, semmi baj. De cél, a teljes tönkretétel. Ha ezt másnál látjuk, akkor könnyen vonjuk le a tanulságot. De magamnál ez igen szép jelmezbe öltözik. Van Istennek egy tanácsa a harcosok részére: „Te azért együtt szenvedjél, mint a Krisztus Jézus derék, jó vitéze(harcos, katona). Aki az Isten oldalán folyamatosan harcol, abból egy se keveredik bele a múlandó életnek az ügyeibe, hogy annak tetszését elnyerje, aki őt harcosának bevette.” II. Tim. 2, 3-4. Itt tulajdonképpen a benső dolgok, az isteni ügyek keverednek össze az egyéni, emberi célokkal és dicsvágyakkal. “És a bennünk lévő keveredettség állapota kívánságra (hús-ra) gerjedezett.” IV. Móz. 11, 4. A kevertség szó azt is jelentette: mocskos, lezüllött. Ezért fordították “gyülevész nép”-nek, vagy csőcseléknek. Amikor keverve van a jó és a gonosz, az veszélyesebb, mint maga a gonosz. Pl. mérgezett étel. De a szellem vonalán, vagy lelki téren nem egykönnyen vesszük ezt észre.

Az ilyen berakodott hulladék nem azonos a fertőző miaszával. A hanyagságot, a könnyelműséget ki lehet söpörni. - Amikor az elveszettségéből a kiutat keressük, ott a lelki síkon a seprést kell elvégezni. A túlhajtást, ami a pénz szerelméből ered, ki lehet söpörni, és azután meg lehet találni az igazi kincset. Erre azután nagyon kell vigyázni, mert ha a seprés után újra visszatér a régi életmódfolytatásra, az már fertőzést (miasma) okoz. „Mert ha a világnak a fertőzéseitől megmenekültünk a mi Urunk és megtartó Jézus Krisztusunk ismerése által (fogamzás) de ezekbe a fertőzésekbe ismét belekeveredve legyőzetnek, akkor az ő utolsó állapotuk gonoszabb lesz az elsőnél.” II. Pét. 2, 20. Ugyanis a baktériumot, a vírust már nem lehet egyszerűen kiséperni. Ennek a törvényéről olvasunk a Lk. 11, 24-26.-ban. A Mt. 12, 44 azt is megemlíti, hogy a visszatérő tisztátalan lélek megüresítve is találja a kisépert, feldíszított lakást. - Egyébként a kiséper ige csak az Új Testamentumban fordul elő.

Kérdés, érdemes-e söpörni? Igen. De a folytatást is tudni kell. Az üres házba az új lakó, helyesebben az eredeti lakó be akar költözni, hiszen Isten az embert eredetileg lakásul teremtette. Ő a törvényes, eredeti lakó. Ézs. 45, 18. Ennek feltételéről a Jn. 14, 23-ban olvasunk.

Ígérete arra szól, hogy ahhoz megyünk és annál lakozunk. Így teljesedik be az Atya öröme: „ti énbennem, és én tibennetek.” Ján. 14, 20. Ennek előkészületét, valóra váltását szemlélhetjük most a következő táborhelyen, csatatéren, mert ezen a téren is győzelemre kell jutnunk.

RIMMON-PÉREZ

IV. Móz. 33, 19.

„Ha valaki szeret engem, az tartja az én ígémet, és az én Atyám majd szereti azt, és majd ahhoz megyünk és nála, v.i. abban egy-személyes lakóhelyet készítünk magunknak.” Ján. 14, 23.

A Rimmon-Pérez erről beszél nekünk. Rimmon azt jelenti:

gránátalma, almafa. (Ez nem azonos azzal a tévesen említett édeni almával. Itt a gránátalma a gyümölcsről beszél, amit az Atya elvár, ami a tanítványságnak a jele: „Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete, és ezen a módon legyetek nékem tanítványaim”. Jn. 15, 8. Ez a tanítványság lényege. Ennek leírását látjuk a II. Móz. 28, 31-34-ben. Az efód - vállruha, - a teherhordozás képe, - alsó szegélyén körös-körül legyenek gránátalmák, és közöttük egy csengettyű. A papi ruha alsó szegélyén vannak a hímzett gránátalmák és csengők. A csengő csengése mindig figyelmeztet a gyümölcsstermesre, a kör pedig arra mutat, hogy ennek nincsen vége. A templom építésnél is 400 gránátalma a gömbökön stb. A figyelmeztetés állandó.

A következő kérdésünk az: hogyan lehetséges ez a gyümölcsstermes, hogy az valóban jó legyen? Csak jó magból származhat jó gyümölcs. A Jákób fiainál történt egy selejtezés. I. Móz. 49, 1-10. Rúben maga akar magot adni az atya helyett. Ez lehetetlen. Pedig ez a leggyakoribb eset. Mindenki meg akarja téríteni a felebarátját, családját. Akövetkező kettő Simeon és Lévi erőszakkal próbálkoznak. Erre is van bőven példa. Nem kell mindjárt inkvizícióra gondolni, van bőven erőszak. A mások életében erőszakkal akarjuk véghez vinni Isten rendjét. Ez sohasem marad el.

Utána Juda alkalmas. Jehuda - Juda; benne van az Isten teljes neve: Jah-Elohim-Adonáj. - Judával is sok baj van, mire az alkalmas mag megjelenhet. Ha elolvassuk az I. Móz. 38, 1-30.-t abból megérthetjük, milyen harc árán születik meg a Perez a Juda magvából v.i. Isten neve által. Ezt az eseményt semmiképpen nem szabad, nem is lehet testi képben felfogni, mert ennek szellemi mondanivalója van. Juda fia Hézer, izgatott. Ebből hiányzik a nyugalom, gonoszra hajlik, alkalmatlan. A másik fiú Onán = erős, erőteljes, de nem hajlandó magát odaszánni, a magot földre ejti, csak élvezni akar, ideig-óráig magát örvendeztetni. Ján. 5, 35. De a Juda menyé Támár, fogamzásra vágyik;

benne küzd a két iker, Perez és Zéra. Pérez = aki áttör, minden akadályt legyőz, hogy jó Mag birtokosa lehessen: Zéra = felfelé tör. Majdnem sikerült is ez neki, mert a születésnél először ő látott volna napvilágot. De Pérez nem adta fel a küzdelmet és áttört az elsőszülöttségre. Ez alkalmas a jó gyümölcs termésére. Így beépült a Jézus Krisztus nemzetségébe. Máté 1, 3.

Az Úr gondoskodott arról, hogy az övéi tudjanak jó gyümölcsöt teremni. Olyan földre vitte be őket, amely alkalmas a jó gyümölcsökre. Ez a föld a Kánaán - Kána - jelentése: Alázat, alászállás. Ez a legjobb talaj: „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Szellememmel.” Zak. 4, 6. Ebben van az erő: „minekutánna vesztek erőt.” Csel. 1, 8. Erre következnek a Szellem gyümölcsei. A földre ezt mondja: „Mert az Úr a te Istened jó és tágas földre visz betéged, bővizű patakoknak, vízforrásoknak és mély vizeknek földjére, melyek a völgyekben és a hegyekben fakadnak. (V. Móz. 8, 7-8.) Búza, árpa, szőlő - füge- és gránátalma, olajfák olaja és méz földjére.”

Gyümölcstermesre csak a folyó, az élő víz alkalmas. A folyóvíz mellé ültetett fa, az igaz ember képes folyamatosan gyümölcsözni. Az álló víz, a mocsár termése a káka, a nád. - Megmerevedett közösségek nem tartanak igényt a forrásra, sem a Jákób-forrására, sem a Messiás élő vizére. Megelégszenek azzal, ha régi jegyzeteik alapján elmélkedhetnek nagyjaik régi kijelentésein. Ezekről nagyon jól lehet elbeszélgetni. Csakhogy ebből nem lesz gyümölcs.

Amit a gránátalmáról hallottunk, abból könnyen lehet ismeretterjesztő előadás; esetleg örömet növeljük ismereteink tárházát. Ne felejtsük el, hogy minden tanítás arra szolgál, hogy útmutatást, tanácsot adjon a gyakorlati cselekvésre. Isten világában minden tökéletes tervezés alapján történik: Ábrahám várta az alapokkal bíró várost, melynek tervezője és kivitelezője (alkotója) az Isten. Zsid. 11, 10. Nála mindennek tökéletes megalapozottsága van, ott nem lehet egyetlen megalapozatlan frázis sem; nála minden logikus,

és ami nem logikus, az nem Tőle való: "...a logikus, hamisítatlan (csalás mentes) tejre vágyakozzatok. Az Úr az Ige által épít. Az ige, a bibliai görög nyelvben = *l o g o s*, és ami igeszerű, az a logikos - logikus. Mi megpróbálunk a magunk értelme szerint építeni, ebből csak Bábel lehet: Ha az Úr nem építené a házat, akkor hiába hajtanák magukat holtfáradtra annak építői..." Zsolt. 127, 1. Ezt az emberben építi fokozatosan, lépcsőről-lépcsőre. (Grádics = lépcső.) Minden feladat, v.i. minden gránátalma előtt van egy csengettyű, és figyelmeztet arra, ne építsünk a magunk értelmére; de minden gránátalma után is megszólal egy csengettyű, hogy hálaadás után lássuk meg a következő feladatot. Sikeres végrehajtás után, könnyen belecsúszunk az önelégültség árkába. Isten minket jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített, hogy azokban járjunk. Amint olvassuk a következő mondatot, ott találjuk az újabb csatateret, az újabb feladattal.

L I B N A

IV. Móz. 33, 20.

Úgy gondoljuk, hogy ezt könnyen értjük, mert Libna azt jelenti: fehérség, nem fehér, mint szín, hanem mint lényegét kifejező minőség. Az előző csatában a közöny, a tétlenség felett kellett győzelmet aratnunk, és magunkévá tenni a munkálkodás, a gyümölcstermés szükségességét. Helyreáll szívünkben a munkaszeretet. A látható cselekedeteket a Szentírás ruhának nevezi, mert ez rajtunk szemmel látható; a szívünkbe nem lehet bele látni, de ami a szánkron kijön, amit kezeink művelnek, az megmutatja, hogy mi van a szívünkben.

A megértés érdekében ott kell elindulnunk, hogy Isten tiszta fehér ruhát készített nekünk, amit úgy fejez ki, hogy a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei. Ez a Bárány mennyegzőjén válik láthatóvá, amikor már végleg eltűnt a „nagy Babilon” összevissza kevertsége, és megmaradt a tiszta, ragyogó fehérség, a fehér lenruha.

Jel. 19, 6-8. Ezért a ruháért bizony meg kell harcolni. De van ebben a csatában, vagy csaták sorozatában hatalmas segítőnk is, aki velünk van minden ütközetben és mindig ad új erőt. Az első nagy ütközetben, amikor Ábrám kiszabadítja Lótót Khédorlaomernek, a minden igazságtalanság és gonoszság királyának kezéből, akkor találkozunk az igazságosság királyával, a Békesség fejedelmével, aki kenyérrel és borral erősíti őt. - Az igazságosság, a fehérség, tisztaság mibennünk is idegen uralom alá került. Józsue (Jézus) szabadítja meg Libnánál a népet. Józ. 10, 29. Ebben a városban találnak menedéket, akik az emberölő sátántól akarnak megszabadulni. Józ. 21, 13.

Pál apostolnak is megvolt a harca, hogy elnyerje az igazságosság koronáját. II. Tim. 4, 7-8. Ama nemes harcot megharcoltam, ...végezetre eltételezt nekem az igazságosság koronája... „Néki is volt olyan gazdagsága, amit le kellett adni a kárba és szemétkébe. A gazdag is öltözött bíborba és patyolatba, ami nem volt valódi, hanem csak pókháló; átlátszik alatta a bíbor palást, az uralmi mánia.

Említettük, hogy ez a harc hosszú, de már a kezdet kezdetén is felcsillan a fehérség. Amikor az Úr a samáriai asszonnyal beszélget, abból a tanítványok semmit sem látnak, Ő azonban figyelmeztet: lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra. Ján. 4, 35. Amikor a zöld búzalevelek ovális hajlatán felül fehér csillomás mutatkozik, az jelzi, hogy közel van az érés ideje. Az Úr érzékelte, hogy Samáriában megvan a vágy az igazságosságra.

Kérdés, hol van az én harcom ebben a vonatkozásban? Miért is harcolok én? Rövid a felelet erre: A magam igazáért, mert nekem igazam van. - Isten tanácsa: Magatokért ne hadakozzatok, az Úr hadakozik tiérettetek. - Nekünk lehet harcunk a bennünk lévő sötétség ellen, hogy elnyerjük az ő igazságosságát. Abban van az öröm. Mi nem tudjuk ezt magunk véghezvinni: „mert egyetlen hajszálat sem tehetsz fehérré, vagy feketévé.” Máté 5, 36.

Jegyzet: A fehér ló azt jelenti, hogy a Messiás megjelent hústestben, mindenben megkísértetett, de bűn nélkül. Megőrizte a fehérséget, a tisztaságot.

Risszának az a jelentése: romok, romhalmaz. Annyit tudunk, hogy Isten szüntelen munkálkodik, és az ő műve mindig az építés. Talán meglep bennünket, hogy itt a pusztában romhalmazról van szó, ahol most nem állhatunk meg azért, hogy az itt talált romokat felépítsük. Ez a tapasztalat tanítást jelent, mert nem kőépületről beszél nekünk, hanem a belső emberünknek, a mi „házunk”-nak a felépítéséről. Különféle képekkel találkozunk itt: ház, sárház, sátorház, város. Ezek mind az emberről szólnak. Nekünk ad tanácsot az Isten igéje.

Az első tanács az, vegyük észre, hogy bennünk minden romba dőlt, és romok között járunk. Már maga a puszta is romhalmaz; amikor az ördög az Isten rendjébe, az ember szívébe a hazugságot beékelte, ezzel a maghamisítással létrehozta a katasztrófát, a pusztaságot: Minden uralom (mag) amely önmagát ketté hasítja, az pusztasággá lesz. Luk. 11, 17. Az Édenből puszta lett, így kerültünk mi is a pusztába, a pusztaság állapotába. Itt nemcsak ez a pusztaság áll fenn, de a következőkben le kell rombolni mindent, ami Isten ellen van: Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak. 2. Kor. 10, 5. Amikor az Úr elhívja

Jeremiást, azt tanácsolja neki: gyomlálj, írts, pusztíts, rombolj, - építs és plántálj. Jr. 1, 10. Ott van Risszához közel Jerikó, amit le kell rombolni. Jelentését általában úgy ismerik: illatos, de nem jó illat: gennyes fekélynek is tartották. Egy azonban félreérthetetlenül meg van írva, hogy le kell rombolni, és nem szabad soha felépíteni. Józs. 6, 26.

A Salamoni templom is leromboltatik, de helyette új épül. Az ne tévesszen meg minket, hogy a templom romjai ma is ott vannak Jeruzsálemben. Nem azt a kőből épült templomot kell felépíteni, hanem az élő kövekből álló, örökkévaló templomot, amit az Úr a

szívekben épít. Ez a művelet is azzal kezdődik, hogy előbb a bálványoltárokat kell lerombolni, felégetni, széttörni. V. Móz. 12, 3. Sajnos az Isten népe igen gyakran az Úrnak az oltárait rombolta le. Illés panaszkodik: „Uram, a te prófétáidat megölték, és a te oltáraidat lerombolták...” Róma 11, 3. Maradt azonban 7000 térd, maradtak imádkozó emberek. Kilátástalan helyzetben mindig nagy vigasz, hogy van kihez fordulni, lehet segítséget kérni. Számtalanszor megtapasztaltuk már ezt. Mégis újra kell hitet kérnünk: „légy segítségül az én hitetlenségemnek.” Talán éppen Illésben, az ő szívében benne volt a hétezer térd, még ő tudott imádkozni. Jak. 5, 17-18. Erre a hétezer térdre ma is nagy szükségünk van. - Az Úrnak igéje ma is épít, minden általa lett; nem több tudásra, ismeretre van szükségünk, mert a szeretet épít. I. Kor. 8, 1. Az Úrnak ígérete van erre: „Ama napon helyreállítom (talpraállítom, feltámasztom) a Dávid leomlott sátorát, és újra felépítem annak romjait; az omladékait helyrehozom, és olymódon építem ujja őt, amilyen állapotban volt a (előző) világkorszak napjaiban.” Ám. 9, 11.

Ennek a városnak (templomnak) tervezője és kivitelezője maga az Isten. Zsid. 11, 10. Az Ige által épít, de annak valóságosnak kell lennie: „Igen megbízható nálunk a prófétai igé, amelyre jól teszitek, ha figyeltek...” 2. Pét. 1, 19. A fundamentum, aki az egészet tartja, maga Jézus Krisztus. I. Kor. 3, 10-11. A szegeletkő, aki az egésznek a meghatározója az Úr, és az alapkő az apostolok és próféták. Ef. 2, 20. A felépítmény, akiket Ő épít rá, az ő népe: “Ti magatok is, mint élő kövek, építtessetek fel szellemi házzá, szent papsággá. I. Pét. 2, 5. Az új ház szebb is, jobb is: „Nagyobb lészen e második háznak dicsősége az elsőnél, azt mondja a seregeknek Ura, és e helyen adok békességet.” Ag. 2, 9.

KÉHÉLÁT

Jelentése: gyűlés. Amit az előzőekben a romokkal kapcsolatban láttunk, ugyanazt a jelenséget egy másik oldalról világítja meg az Ige.

Amikor a gyűlésre gondolunk, ott jobban érzékeljük azt, hogy élő és aktív emberről van szó, aki saját maga megy el a gyűlésre, tehát nem úgy hordják egybe, ahogy a rom-köveket egybegyűjtik. Préd. 3, 5. Törvényszerű volt a bábéli ember szétszórátása; amikor az ember elindul Isten nélkül, onnan kimegy a kohézió, az összetartó erő, és működésbe lép a centrifugális erő, ami szétszórja az egész föld színén. Ez a meg nem értés törvényével kezdődött: "Ha közületek ketten, vagy hárman egybegyűjtettek az egy névbe" - tehát a Jézus Krisztus neve adja az egybegyűjtés alapját és a munkálkodás célját, ott én jelen vagyok, annak kellős közepén. Mt. 18, 19-20. Két ember csak úgy értheti meg egymást, és csak úgy lehet eggyé, ha az Úr maga köti egybe őket, mint összekötő vonzóerő. Isten nélkül nem jöhet létre emberi egység. A közös érdek, a szurok, ideig-óráig még összehozza őket, de nagyon hamar beüt a meg nem értés, azután porrá esik szét minden. Bábelben hiába határozták el: „szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén.” Ahol Isten nincsen jelen, ott minden szétesik.

Az elveszett fiú is önmagát szórta szét mindenestől, v.i. minden adottságában. Elveszítette a koncepcióját, szétszilálta gondolatvilágát. A szétesés a bűnesetben kezdődött, és szinte állandó folyamattá lett.

Ezt a folyamatot csak az Úr tudja megállítani az ő egybegyűjtő szeretetével. Ő nem tud belenyugodni ebbe a szétesettségbe, ezért kiált utánunk: „Szenteljetek böjtöt, hirdessetek therápiát, betegápolást, gyűjtsétek egybe a véneket, a földnek minden lakóját a ti Isteneteknek házába, és kitartóan kiáltsatok az Úrhoz. Joel 1, 14. Az Isten egybegyűjt, így épít. Az Ő törvénye ez, nem tehet másként: "A szeretet épít." I. Kor. 8, 1.

Kérdés, hol kezdődik ez az építés? Erre adja meg a feleletet a mai ígében: az összehívásban. Ezt jelenti a Kehélát = gyűlés. Az összegyűlt embereknek még kevés kapcsolatuk van egymással, legfeljebb

annyi, hogy van egy közös bajuk. Olyan ez, mint az orvosi rendelő előszobája; beszélgetnek egymással a bajaikról, és bőségesen osztogatják a saját receptjeiket, tanácsaikat. Végül is bemennek az orvoshoz, és attól kérnek tanácsot. - Az Úr elsősorban magához hív, oda gyűjt, hogy tudjon tanácsot adni. Előbb beszélni akar velünk; mi döntjük el, hogy akarunk-e meggyógyulni; van-e igényünk Gyógyítóra, Szabadítóra, vagy megelégszünk a saját receptjeinkkel. - A nagy tömeg el sem megy az ilyen meghívásra, az ilyen gyűlésre, igehirdetési alkalmakra, hiszen azok sem különbek. Ez utóbbi így igaz, mert az orvosi váróteremben ülők, tényleg nem különbek. - Sok biblikus közösség valóban nem jut túl a váróterem vitáin, ahol mindenki a maga receptjét védelmezi, és a másik csoport, vagy felekezet módszerét ócsárolja. Végül oda jutnak, hogy „egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emésszétek.” Gal. 5, 15. Igen gyakori eset, hogy a beteg ember nem is keresi a Gyógyítót, nem is hallgat a hangjára, pedig kiáltja: Térjete meg! Bánjátok meg azért... hogy így eljöjjenek a felüdülés idei... Csel. 3, 19-20. Ne felejtjük el, hogy az egybegyűlés még nem azonos az egybekapcsolódással, még kevésbé az eggyé léttel. A két utóbbival majd később foglalkozunk, a kezdő lépés a gyűlés, a gyülekezés.

Mi nem tartjuk nagy dolognak a gyűlést, mert földi szemmel nézzük. De ha arra gondolunk, hogy egy család tagjait sem lehet összehozni, akkor már más képet ad ez. Ha kénytelek a nagymama temetésén résztvenni, akkor is keresik, hogy egymáshoz lehetőleg ne kerüljenek túl közel. - Istennek csodája, az, hogy embereket tud egybehívni egy-egy igei alkalomra, és igen jó dolog, ha örömmel tudnak találkozni. De még nagyobb dolog, ha a Gyógyítóhoz is közel jutnak.

Jákób összehívja fiait, közli velük az Isten, hogy semmiféle erőszakot nem tűr az ő rendje. I. Móz. 49, 1 és 5-6. Még az u.n. hívogatásban, meg az ijesztgetésben sem szabad erőszakot tanúsítani. Minden ujdonsült hívónek nagyon hamar kinyílik a szeme, és uralomra

tör, felfújja magát. I. Kor. 4, 8. Az evangélium lejárásának ez a legbiztosabb módja, de az egyén tönkremenetelének is. Ezsdrás azokat hívja gyűlésre, akik komolyan veszik az Isten ügyét. 9, 4. Akik szereplési lehetőséget keresnek, azok csak bajokat okozhatnak. Rögtön tanítók akarnak lenni: Megjátsszák a tanítót, ami lényegében hazugság: A hazug nyelv gyűlöli a valóságot, s a hízkelkedő száj, a megalapozatlan beszéd, aminek se füle, se farka, csak össze-visszaságot hoz létre. Péld. 26, 28. Ilyen a logikátlan igehirdetés, amit melleleg bizonyágtételnek neveznek. Hát ezért kár összejövetelet rendezni. - Viszont az ige érintése révén némelyekben felébred a segítőkészség, ami kiszorítja az elvárásokat a csalódásokkal és sérelmekkel együtt. - Ez már a győzelmek listájára tartozik.

SÉFERHEGYE

IV. Móz. 33, 23.

A Séfer jelentése: a tisztaság hegye, fair, a fair állapotnak hegye. Nehezen találunk erre magyar kifejezést, sőt még körülírni, megmagyarázni is igen nehéz. Maga a jellemzés, hogy hegy, ez magasságos, magasabbrendű állapotot fejez ki; negatív jelentése pl. az üres gög. Itt érezhető, hogy pozitív irányban, de negatív irányban sem fejezhető ki ennek a szónak mélyebb értelme. - A Jak. 3, 13-18. megérteti velünk mindkét állapotot. A 17. vers egészen közel hozza ennek mondanivalóját; a felülről való bölcsesség először is tiszta, vagyis fair. Ezzel együtt jár, hogy békeszerető, méltányos, engedelkeny, telve van irgalmassággal és jó gyümölcsökkel, - nem kételkedő és nem képmutató. Igen sokat mond nekünk; hogy ez az első hegy a pusztai vándorlás útján, s ehhez úgy érkezünk el, hogy Isten egybehívta az ő népét és a szívükre beszélt. Láttuk, hogy igen nagy dolog, ha két ember már egymással találkozni tud ajónak az ügyében. Az Úr feltámadása után az előbb elszéledt tanítványok újra egybegyűltek, s az Úr a Szellem által rendelkezéseket, tanácsokat adott nekik. Erről

olvasunk a Csel. 1, 1-6-ban. - Amikor már tanácsolni lehet az embert, akkor megmutatja néki a tisztaságot, a belsőnek a tisztaságát. A belső ember tisztaságáról van szó. Ennek többféle megnyilvánulása van. A kevertségről már hallottunk, amikor keverve van a jó és a gonosz, a bárány és a farkas. Ha szétválasztják, akkor jön létre a fajtisztaság. A búzát is megtisztítják a polyvától.

Mai alkalommal a fertőzésről hallunk. A gonoszság, az ragályos, átragad a betegről az egészségesre, és pedig az érintkezés folytán. Elég egy érintés, és a pokol fertőzése már átragad. Elég volt szóbaállni az ördöggel, hogy fertőzöttek lettünk; ennek a fertőzésnek a testi képe, (árnyéka) a lepra, amit poklosságnak nevezünk, mert a baj a pokoltól származik. - Ennek ellentéte a tisztaság. A gyógyítást tisztításnak nevezik itt. „ Poklosokat tisztítsatok.” A Séfer hegye erre figyelmeztet és erre tanít. A pusztai útnak, a földi vándorútnak fontos feladata ez, mert a hitetlenség, a bizalmatlanság mindenünket megfertőzte. „ A tisztáknak mindene tiszta; de a megfertőztetetteknek és hitetleneknek semmi sem tiszta; hanem megfertőztetett azoknak mind elméjük (gondolkodásmódjuk), mind lelkiismeretük.” Tit. 1, 15. Istenünk egy szemléletes képben érteti ezt meg velünk a Zak. 3. fejezetében. Megmutatja Jósua főpapot szennyes ruhában, akit a sátán vádol. Az irgalmas Isten megtisztítja, fehér lensüveget adnak a fejére, - tiszta gondolatokat ad neki - és ennek megfelelő fehér lenruhát, - tiszta cselekedeteket. 5. v.

Hogyan hajtja ezt végre? Úgy, hogy ad felülről való bölcsességet. Ez a felülről való bölcsesség először is tiszta. Azután következnek ebből a jó adottságok: békeszerető... Hogy a bölcsesség tanácsolása hatékony legyen, ahhoz meg kell tisztítani a lelkiismeretet, hogy az érzékenyen tudjon jelzéseket venni: „a Krisztus vére megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetekről...” Zsid. 9, 14. (Zárójelben megjegyezzük, hogy a Séfer jelentését némely bibliai szótár úgy tolmácsolja: szépség. Ezt is jelenti, de bibliai jelentése: tisztaság. Tudjuk, hogy a görög nyelv

igen gazdag, de nekünk a kijelentés mondanivalóját kell meghallanunk.) Különösen csodálatos, ahogyan az Úr a poklosokat megtisztítja. Lukács 17, 11-19. „...míg odamenének, megtisztítottak.” Tulajdonképpen nem maguktól tisztultak meg, hanem az Úr gyógyította meg őket. De hogyan? Ezt érteti meg velünk az odamenni ige, (hypágó) ami azt jelenti: észrevétlenül elvonulni, visszahúzódni a csendbe, lassan visszavonulni, azután lassan követni valakit, lassan előrehaladni. - 14. v. - Ez az egy ige szinte mindent megmagyaráz; az egyik poklos - a tíz közül egy, - nagyon csendesesen halad, nem beszél most; az Úr maga megy vele, és a szívére beszél; maga a Bölcsesség beszél hozzá, hozzájuk. Békesség néktek! Békesség néked! Ez nem egyszerű köszöntés, hanem az evangélium vígasza. Maga a szó eiréné - békesség, azt is^a jelenti: helyre hozatal. Békesség néktek = A ti ügyetek helyrehozattot! Bízatok! - Isten részéről rendezve minden, és most következik a rendezés bennünk. Most kell a tisztaságnak az egyik eszköze, az őszinteség, a nyíltság. Amikor az Úr azt mondja halkán: „Ha az atyádfiának valami panasza van ellened, menj el hozzá, és békélj meg vele.” Nem kibékülés, békülősdi, hanem megbékélés, - helyrehozatal, ügyek rendezése ez. Merek-e őszinte lenni magamhoz, merem-e megmondani a barátomnak, hogy tele vagyok irigységgel veletek szemben, ezért kerestem a hibát bennetek, ezért civakodtam; nagyon fájó a lelkiismeretem, nem bírom tovább. - Az Úr segít ezekben a ferde helyzetekben. - Persze a legtöbb esetben el sem kell menni, csak a bensőmben megvívni a csatát. Bennem van a hazugság: elvégre én nem is haragszom; legtöbb esetben ezzel próbálom magam megnyugtatni. Csak a lelkiismeretem nem nyugodt. Érzem, hogy az ügy nem tiszta, nem fair. Nagy öröm, amikor túljutok a hazugságon, és van bátorságom a rendezésre. A valóság tesz igazán szabaddá. - Arra is ügyeljünk, hogy ebből ne legyen szereplés

Az előző táborhelyen az Úr megmutatta a tisztaság hegyét. A ragyogó tisztaság közelében, a "reflektorfényben" megmutatkozik a közelben minden tisztátalanság, minden bűn. De ennek az észrevételnek, a meglátásnak következménye a félelem. A felelősségérzet megmutatja, hogy a bűnnek, a tisztátalanságnak súlyos következményei vannak, és lesznek. A bűnbeesett ember ez elől próbál menekülni: „Elrejtőztem, mert félek.” A bűn, s így természetesen a félelem is az ördögtől való. Az ördögök, annak ellenére, hogy az egy Isten létében hisznek, állandóan rettegnek, félelemtől reszketnek.

Kérdés, mi okozza a félelmet, hogyan jött ez létre? Úgy, hogy elszakadtunk az Atyától, megszakadt a bizodalom kapcsolata az Atyával, amit a Jer. 2, 13. így fejez ki: „Elhagytak engem, az élő vizek forrását...” A forrás azt is jelenti: atya, akiből folyamatosan áramlik az élet folyama az egész mindenségbe. Amikor ezt az élettel való kapcsolatot a hitetlenség által megszakítottuk, akkor szívünkben megszűnt a gyermeki bizodalom csodálatos nyugalma, békessége, és kitöltötte a helyét a félelem. Ennél nagyobb baj nem érhetett volna bennünket. Az első mennyei levélben, az efezusi üzenetben sok jót említ az Úr, de szomorúan mutat rá az alapbajra: „Elhagytad a te szeretetedet, azt az elsőt.” Jel. 2, 4. Az életáramlás megszakítása halálba vitte az embert, ami nagyon siralmas állapotot eredményezett, mert a halállal járó félelem, gyötrelemmel jár. Ez a gyötrelem soha soha meg nem szűnik, ha az Úr meg nem szabadít ebből, még itt a földi életben. A félelem, a halál, a gyötrelem, a hazugság, ez mind az ördög eszköztárába tartozik. A Szabadító azért jött, hogy saját halálával megszabadítson minket a halálból, hiszen az emberek a haláltól való félelem miatt rabszolgák voltak. Zsid. 2, 14-15. Az Úr a váltságdíjat megfizette.

Kérdés most, hogy mi, és általában az emberek, hogyan viszonyulnak ehhez a hallatlan lehetőséghez? A hétköznapi ember

rendszerint elintézi az ügyet egy frázissal: Hát kérem, én nem félek a haláltól, egyszer mindenkinek meg kell halni; hát ilyen az élet. - Az u.n. hívő emberek is általában a testi halálra így gondolnak, és ha ráéreznek erre, ha félelemben vannak, szégyellik ezt bevallani. Viszont addig nem találjuk meg a nyugalmat, békességet, amíg a Szabadító el nem végzi bennem az ő szabadítását. Ez nem pillanat műve, hanem folyamatos cselekmény: „Aki ilyen félelmetes, nagy halálból (az örök halálból) megszabadított, és a jelenben is szabadít minket, akiben reménykedünk, hogy a jövőben is végzi szabadítását.” 2. Kor. 1, 10.

Kérdés, hogyan? Először is lenyugtat, biztat: Ne féljetek! Nagy örömet hirdetek néktek!... Született, világra jött ma a Megtartó. És ezt a biztatást gyakorlatilag is végzi; az a neve, az a tevékenysége, hogy velünk van: Immánuél, velünk az Isten. Máté 1, 23. A legfélénkebb gyermek is ki mer menni a sötétbe, ha valaki vele megy. A Szabadító ezzel kezdte, és amikor elment ebből a világból, azt ígérte: „Én veletek vagyok a világ végezetéig minden napon.” Itt eltűnik a félelem, amikor Ő velünk van. - Az ő közelsége, tisztasága feltárja a bennünk lévő bűnt, s a vele járó félelmet, de meg is szabadít. Ezt láttuk a Péterék nagy halfogásánál. Lukács 5, 8-9. - Amikor megtapasztalja a bűnök bocsánatában az Istennek nagy szeretetét, akkor az is valóra válik, hogy a Szeretet kiűzi a félelmet.

„Noha a halál árnyékának a mélyén járok, engem nem félemlít meg a gonosz, nem tud felzaklatni, mert te velem vagy.” Zsolt. 23, 4.

EGYBEGYÚJTÓ SZERETET

MAKHÉLOT.

IV. Móz. 33, 25.

Jelentése: gyülekezés, gyűlések. A Szívedre beszélek sorozatunkban legutóbb a félelemről hallottunk, és annak kiűzéséről, a félelemtől való szabadulásról. Itt kerülünk igazán szembe a kígyóval,

az antikrisztussal. A félelem a kigyónak uralmi eszköze; minden diktátor a megfélemlítésre alapozza tekintélyét, hatalmát. Alattvalói sohasem érzik magukat biztonságban, ott örök nyugtalanság van. Mindenki állandóan fél, hogy kegyvesztett lehet. Elég egy besúgás, máris gyanússá válik. Ezért félnek még egymástól is; találkozni sem mernek. - A lelki diktatúrákban is ugyanez a helyzet.

Mihelyt megszűnik a félelem, rögtön felébred a vágy az egymással való találkozásra. Az ne tévesszen meg minket, hogy a diktatórikus közösségekben mindenki testvér, hittestvér, vagy testvérem az Úrban az ünnepi alkalmakon, de a hétköznapban riválisok, versenytársak. Gyakran kell az Úrnak rájuk szólni: "Mit versengtek egymás között?" A keresztény közösségekben ez nem általános, de nagyon gyakori jelenség. - Amikor a félelem szűnni kezd, akkor előjönnek, és mernek egymással megbeszélést folytatni. Ilyen egymás közti megbeszélést folytattak a béthleheimi pásztorok. Ebből látható, hogy komolyan vették a mennyei üzenetet: „Ne féljetek! Nagy örömet hirdetek néktek...” Ők itt kijelentést vettek, és ennek alapján tudnak együtt menni Béthlehemig. Ők mondják: „Lássuk meg belső látással azt a történetet, amit az Úr megjelentet nekünk.” Luk. 2, 15. Nem arra hívatkoznak, hogy mit mondott az angyal, a követ, mert ők az Úrnak üzenetét, igéjét hallották. Belső látással látták meg a tényeket. Amikor megérkeznek Béthlehembe, ott sem a maguk látását közlik, hanem azokat az igéket (hréma), amelyek a gyermek felől mondattak. A nekik adott kijelentést továbbították. Így együtt menni, kijelentést venni és igét tolmácsolni, csak pásztori indulattal lehet. Mária is így fogadta a neki szóló kijelentést: „Mária pedig mind ez igéket emlékezetében tartotta, és a szívében mérlegelte, keresve a belső összefüggéseket. (Zusammenbringen.)

Így néz ki egy megbeszélés, egy gyülekezés igei alapon, ahol mindig az a lényeg: az Úr szája szólt. - Lehet emberi szinten, még tudományos, vagy inkább tudálékos mederben is bibliázni, de annak

egészen más lesz az íze, sója-sava, de az eredménye is. Az ilyen bibliázó összejöveteleken, gyűléseken létrejöhetnek kitűnő vitaestek, amiknek alaptémája: ki a nagyobb közületek. Itt mindig az a cél, hogy valaki, vagy valakik uralomra akarnak jutni. Az I. Kor. 4. fejezete erről szól. Egy-egy ügyes guru mindenütt akad, aki megpróbál igei alapon uralkodni. Pedig gyakran mondjuk el: Tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség. Gyakorlatban sem szabad ezt elfelejteni. Ezen a téren Isten nemcsak az uralomra törőt hibáztatja, hanem a népet is, aki ezt aláírja: „Mert eltűritek, ha valaki leigáz titeket, ha valaki felfal, ha valaki megfog, (fogollyá, rabbá tesz) ha valaki felfuvalkodik, (úgy érezteti a fölényét), ha valaki arcul ver titeket.” II. Kor. 11, 20. Az Úr nem így gondolta az egybegyűlést.

Jézus is gyakran egybegyűlt az ő tanítványaival, amikor külön tanította őket. - Ma ugyanígy hív minket is, hogy magunk között folytassunk megbeszéléseket, de az Ő jelenlétében, az Ő tanácsában.

A MEGALÁZTATÁS AJÁNDÉK.

THÁHÁT

IV. Móz. 33, 26.

Ennek a szónak kettős jelentése van: levertség, lehangoltság, csüggedés, ezt az angol depressiónak mondja. Jó értelemben az alázatot, a kicsinységet jelenti. Ugyanilyen kettős jelentése van a Kanaánnak: 1. minden lefelé irányuló cselekmény, pl. ahol a Nap lement, apály, lehangolt, levert, aljas, pl. átkozott Kanaán I. Móz. 9, 25. 2. Jó értelemben: alázat, amikor az ember önként alászáll. Ez a Kána. Ha most visszaemlékezünk arra, hogy Isten már gyógyította a félelmet, azután elindította a gyülekezésbe, akkor azt gondolnánk, hogy most már minden rendben van. De a gyűlésekben az igealkalmakon nyilvánvalóvá lesz, hogy még nincsen rendben minden a mi bensőnkben. Gondoljunk csak a kananeus asszonyra, aki segítségért kiáltott az Úrhoz, mert megtapasztalta, hogy a félelem gyötrellemmel

jár, és szabadítást kért. Megtanulta az alázatot, megtanult hinni az ige erejében, amiből elég egy morzsa. De amikor az Úr meggyógyította a leányt, elindul hittet haza és Márk írása szerint otthon betegágyon fekve találta a leányt, holott az ördög már kiment onnan. (Márk 7, 30.) Így érkezünk a Tháhátba, ahol meg kell küzdeni, meg kell vívni a harcot a lehangoltsággal, levertséggel, csüggedéssel. De hogyan is jutottunk ebbe az állapotba? Az Úr, példázattal adja meg nekünk a feleletet: „Egy em ber ment alá-felé Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esett, akik levetkőztették, és megsebesítvén elmentek, és otthagyták félholtan.” - Amíg ebben az eszméletlen állapotban van, addig nem érez fájdalmat, nagyon jól megvan a közönyösségnek az ájultságában; nem érzi a mezítelenséget, sem a sebeket. Amikor a Gyógyító kézbe veszi ügyét, és az Isten Fiának a hangja felébreszti halálos álmából, akkor kezd érzékennyé lenni. Egészen természetes, hogy az ébredés első óráiban, boldog öröm tölti be a lelkét, és nem gondol arra, hogy a további gyógykezelés fájdalommal is jár; még nem tudja, hogy az aki megsebez, az be is gyógyít. Az Úr előre figyelmezteti a János tanítványait, akik a megbánásban bűnbocsánatot nyertek: „János az égő és fénylő szövétnek volt, ti pedig csak egy ideig akartok örövendezni az ő világosságában.”

Tény, hogy az első örömben nehezen viseljük el a vizsgálatot is, pedig minden gyógyító munka a diagnózissal, a baj felismeréssel kezdődik. Még testi vonalon is félünk ettől. Elég gyakran fordul elő az, hogy a beteg nem akar orvoshoz menni, mert fél a diagnózistól, hátha valami komolyabb bajt állapítanak meg. Így van ez szellemi vonalon is. Egy idézet az 55. Zsoltárból (3): „Bocsáss magad elé engem, és hallgass meg. Megszomorodtam, amikor alapos vizsgálat tárgyává lettem, - amikor tüzetes megítélésben volt részem, az nagyon fájt nekem, sőt megrendültem, zavarba jöttem.” Különösen akkor fáj ez, ha ember közvetíti a megítélést. Ilyenkor védekezünk, elkedvetlenedünk, és nagyon lehangolódunk. De még akkor is könnyen levertek leszünk,

s maga az Úr leplez le minket, ahogy ezt a 42. zsoltárban olvassuk értelemszerű fordításban: „Mindezt emlékezetembe idéztem, s önmagam előtt kiöntöttem a lelkemet, feltártam bensőmet, mivelhogy át fogok haladni a csodálatos sátorház állapotán, s eljutok az Isten házáig, az örökkévaló hajlékba, az örömujjongásnak kitörő kiáltásával, és a lecsendesedett lenyugvásnak boldog bizonyágtételével, az igazi örömnek visszhangjával. - Miért is vagy hát oly mélységesen levert, olyan szerfelett szomorú én lelkem, és miért nyugtalanítasz, zaklatsz fel engem? Bízál Istenben, mert én mindent be fogok vallani néki. Az én személyemnek szabadítója, Megtartója az én Istenem.” - (5-6) Dávid átélte ezt a leleplezést, amikor az Úr elküldte hozzá Nátán prófétát. Rájött, hogy az Úr neki leleplezést, megbánást küldött, és ez nem bántás, hanem Isten ajándéka, mert Nátán azt jelenti, Isten ajándéka. Ugyanezt kapta a samáriai asszony is; úgy mutatkozott be neki, mint Isten Ajándéka, mert benne is leleplezte egész múltját. Az asszony boldogan tesz bizonyosságot, hogy „Ő megmondott nékem mindent, amit cselekedtem.” Tehát, részesült a leleplezés, a megbánás ajándékában. Ezt az Ajándékot nem lehet börtönbe zárni; s börtönből kiszabadított Péter hirdeti: „Ezt az Isten elkezdővé és Megtartóvá emelte Jobbjával, hogy adjon az Izráelnek ajándékba megbánást, és bűnöknek bocsánatát.

A büntudat levertté is tehet, depresszióba is sodorhat, de Krisztusban ez hit által megbocsátást ad. Ez az irgalom megalázkodást eredményez: „Tudom Uram, hogy a te ítéleteid igazak, és igazságosan aláztál meg engem.”

EL NE KÉSS.

THÁRAK

IV. Móz. 33, 27.

Elindulának Tháhátból és tábort ütöttek Thárákban. Ez a név csak egyszer fordul elő a Szentírásban. Ehhez nem fűződik semmiféle

történet, vagy látható esemény. Ez arra mutat, hogy kizárólag a bensőben megy végbe, mindenki maga vívja meg csatáját. Egyszeri előfordulása azt jelenti, hogy igen fontos tényrt rejt magában.

Tháarak jelentése: tartózkodási hely, melléknévi jelentése: elmulasztott, késleltetett, elhalasztás. Ez mind kívül van az Isten uralmán. Az ő világában a törvény abszolút pontos, időbeliségben és térben egyaránt. Kizárt dolog nála a késés, vagy a sietés. - Hallottuk már, hogy a mindenség alaptörvénye nem bírja el a milliméter 3 biljomodnyi eltérését sem. Ennek ellenére az ember feltételezi Őrót, hogy késik. A bethánai Márta szemrehányást tesz a Mesternek; „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” Mária is megtette ezt a megjegyzést. Úgy érezték, hogy az Úr elkésett, hisz ott volt a közelben és még két napot rávárt. Nagyon fájt, hogy nem jött segítségükre. A Mester meg kifejezetten örült annak, hogy Ő nem siette el az ügyet. Ő tudta a maga idejét, azt is tudta, hogy ez a betegség az Isten dicsőségére való; nem lehet tekintettel emberi elvárásokra. - Amikor igen nagy bajban vagyunk, Ő akkor is közel van, és a maga idejében megjön az Ő segítsége. - Kánában is hiába sürgeti az anyja: „Még nem jött el az én órá” - feleli. Itt közben rá kell mutatnunk arra, hogy az időnek a kifejezésére a Biblia eredeti szövegében két kifejezést találunk: egyik a kronosz, másik a kairos. A kronosz a múlandóságnak egy-egy mérhető része; óra, nap, év. A kairosz valaminek az idejét, a rendelt idejét fejezi ki. A Prédikátor könyvének harmadik fejezete rámutat arra, hogy itt múlandóságban, a Nap alatt, mindennek rendelt ideje van. Pl. az aratás kezdetét nem a naptári időpont határozza meg, hanem az érésnek az ideje, ezt nevezzük idejnek. Az anyagi világban az aratás közeledtét az jelzi, amikor a vetések már fehérlenek, amikor a zöld búzalevelek hajlatán már fehéren csillog a napsugár.

Annyit már látunk, hogy Isten nem siet és nem késik, nem is halogat semmit, akkor miért sürgetjük mi Őt, és miért gondoljuk, hogy

ő késik? Azért, mert a magunk értelmével mérlegelünk és a magunk képére faragjuk Őt, a magunk hasonlóságára formáljuk. Gyakran olvasunk ilyen kérést a zsoltárokból: „Siess az én segítségemre Uram, ne késsél.” Gondolkozásunk az időbeliségre épül, ami tulajdonképpen a „nincs”-be tartozik. Jól fejezi ki ezt az állapotot a 90. zsoltár 5. verse: „A tovatűnő napok megsemmisülése évekké lesz. A reggel, v.i. az elmúlt dolgok eltűnnek, mint a fűszál élete.” Az időbeliség megszűnik: „Idő többé nem léssen.”

Ezért készít fel az Úr minket az örökkévalóságra. Az Ő célja, hogy kimentsen minket a halálból, és örök életet adjon nekünk. Ezen a téren kell minket állandóan sürgetni, mert mi a menetrendünkből kiléptünk; ha jó irányba kell menni, akkor késlekedünk, ha rosszra megyünk, ott sietünk. Pl. „lábaik gyorsak a vérontásra”; de amikor Sodomából kell menekülni, akkor nagyon kell biztatni őket. Az Úr igen jó tanácsot ad nekünk erre a Jakab levele 1. részének 19. versében: „Azért szeretett atyámfiaim, legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra.” Amit meghallottam, annak megcselekvését ne halogassam. – Akkor van nagy baj, ha valaki az utolsó alkalmat is elszalasztja. Félix helytartó - neve azt jelenti: szerencsés - hallhatta Isten üzenetét, de elhalasztotta a döntést, a „majd”-ra bízta ügyét; Agrippa király csak majdnem kereszténnyé lett. De az alkalom nem jött vissza többé! Az ige azt tanácsolja: „Áron is megvegyétek az alkalmat, mert a napok gonoszok.” A szenzációra éhes athéniek is úgy gondolták: „Majd még meghallgatunk téged e-felől.” Pedig nekik is szólt a komoly figyelmeztetés: „E tudatlanságnak idejét azért elnézvé az Isten, mostan tanácsolja (parancsolja) az embereknek mindenkinek, mindenütt, hogy megtérjenek.”

Imádság: Zsolt. 132, 3-7.

„Addig nem megyek majd be az én sátorházamba, s nem lépek fel takaróval, párnával ellátott megvetett ágyamba, s nem adom álomra szemeimet, nem bocsátok szendert az én pilláimra, sem nyugalmat az

én halántékomra, amíg nem találok helyet az Úrnak, és lakósátrat a Jákób Istenének. (Köztünk az Isten sátora.) Mi meghallottuk őt Efratében, és megtaláltuk őt az erdő földjén, az erdő „csendjében” (Efrata: termékenység, 2. valaminek a megtalálhatósága. - Amikor az Ige úgy pontosan rámutat a lényegre...) Be is megyünk majd az ő sátorába, és leborulva imádjuk majd őt azon a helyen, ahol az ő lábai állottak.”

ÉDES LESZ A KESERŐ

MITKA.

IV. Móz. 33, 28.

Mitka jelentése: Édes-hely, kellemes. Hogy mit ért az ige édes, vagy keserű alatt, azt a Szentírás tanítása alapján érthetjük meg. De az édes, vagy keserű fogalmat az anyagi világ képeiből tanulhatjuk meg. Ha a nyelvünkkel nem tudnánk ízlelni, akkor szellemi téren sem fognánk fel az ízlelést. Szellemi téren az érzékszervek nem azonosak a testi érzékszervekkel. Pl. Nemde a fül megítéli a beszédet, az ígét, ahogy az íny kóstolja az ételt. /Jób 12, 11. v/ A fül a belső ember hallása; ez azonnal észleli a hazugságot. Aki az Isten akaratát keresi, azt nem lehet ócska hazugsággal félrevezetni. Nemrég járatta le magát az antikrisztus egy üres ígérettel: minden a miénk! Most újra jön ugyanezzel a hazugsággal: Isten elpusztít minden embert, és akkor minden a miénk lesz. Jó érzésű ember ezt nem képes bevenni, azonnal észleli a rossz ízt, sőt érzi a halál bűzét is.

Amikor az édest és keserűt meg akarjuk ismerni, tisztáznunk kell a fogalmakat. Először az édest kell megismernünk. Ez nem fejezhető ki egy szóval, mert ez tulajdonképpen a teremtett embernek a romlatlan lelkiállapotát fejezi ki. A bibliai szó: glüküs, jelentése: édes, kellemes, szívélyes, felvidító, bájos, jószívű, gyermeki lelkületű. Az anyagi világban ennek a képe a méz, aminek számtalan jó alkotóeleme van, csodálatos illata, tökéletes tápereje, salakja nincsen, az immunrendszer erősítője; a méz, az ég harmatából való; a virág

nektárját az ég harmatja hozza létre. Ez arra mutat, hogy ami a szellemi édes-ben rejlik, az mennyei eredetű. Így már érthető, hogy Keresztelő János erdei mézzel táplálkozott.

A pusztai vándorlás útján elérkezünk Mitkába, ahol az édeset adja nekünk az Úr. Ha már most felfogjuk az édesnek a szellemi tartalmát, gazdag mondanivalóját, akkor megértjük azt is, hogy ugyanabból a forrásból nem csörgedezhet édes és keserű; ugyanabból a szájból nem jöhet ki áldás és átok.

Az elszórtan lévő 12 nemzetségnek szóló levél, a Jakab levele arra mutat rá, hogy a hívők megpróbálják magatartásukban a kettőt összehozni. Ennek nem így kellene lenni. - Vajon miért? Mert összetévesztik az édeskés magatartást a valódi édesnek a szellemi tartalmával. Az édeskés köszöntés, fülbemászóan szelíd kedveskedés, nyájaskodás szinte csepeg a betanult frázisoktól, de mögötte esetleg keserű indulatok húzódnak meg. Ahol keserű irigység és civakodás, áldatlan vitatkozás húzódik, ott valódi édes, valóságos szellemi érték nem lehet. Ezért ajánlja az Úr a felülről való bölcsességet, ami először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő, és nem képmutató. - Jak. 3, 17. - Az édesnek és keserűnek a keverése tulajdonképpen egy nagy képmutatás, ami Isten előtt útálatos, embereknek is nagyon terhes. A kiutat ebből a bölcsesség adja: „Az Úrnak félelme tiszta, megáll mindörökké; az Úrnak ítéletei változhatatlanok, s mindenestől fogva igazságosak. Kívánatosabbak az aranyból, még a színaranyból is; édesebbek a méznél, még a sok színméznél is.” Zst. 19, 10-11.

Kérdés, mire mutatnak rá először az Isten ítéletei? Először is arra, hogy mi keserűségben vagyunk, azután rámutat a keserűség okára, végül megadja a keserűségből a kiutat, a vigasztalást is. A keserű fogalma adva van, ez ellentéte mindannak, amit az Ige az édesről mond. Gyökere a bűn, kiteljesedése a halál. A keserű irigység, a keserű halál, ismert tények, de kérdés, felismerem-e magamban? Istenünk rávezet

erre. Előbb át kell mennünk a Veres-tengeren, mert itt mindnyájan belemerültek a törvénybe, - Mózesbe - és pedig önként szánták rá magukat erre. Azután a Veres tengertől kiindulva háromnap járőföldre mennek, míg elérkeznek Mára. A járás, az életmódfolytatást jelenti; mindhárom területen, a testi, lelki és szellemi téren igyekeznek az Isten rendjébe beállni. Rá kell jönni arra, hogy az ó-ember erre képtelen, ott van a háromnap járőföld után a keserű halál. Ezt a pohárt nem tudják kiinni. Mózes segítséget kér az Úrtól, aki ad neki egy fát; ezt a fát, a keresztfát beveti a vízbe, és megédesedik a víz. Így jutunk el a keserűségen keresztül a Szabadító Krisztushoz, így lőn nekünk a törvény a Krisztusra való Mesterünké. - Ezt nem lehet elkerülni. Mi nem szívesen megyünk Mózesrel át a Veres tengeren, szívesen elkerüljük az orcánk pirulását, a bűnbánatot, a Krisztussal együtt való meghalást, de akkor nem fogjuk megtalálni a törvénynek a Krisztusban való betöltését, az édeset, legfeljebb az édeskés utánzatot.

Imádkozzunk a Zsolt. 17, 4-5. versével: „Így hát ezután ne beszélje, ne szólja az én szám az embereknek a tetteit, műveit, mert a te ajkaidnak az igéi által, a belőled jövő cselekvőerő által tudtam éberen vigyázni a visszas, ártalmas útakra, s óvakodni az erőszakos megoldásoktól. Igazítsad lépteimet a te ösvényeidre, a keskeny útra, állítsd helyre járásomat, életmódfolytatásomat, hogy el ne csússzanak lépteim, hogy meg ne tántorodjak.”

TEREMJETEREK JÓ GYÜMÖLCSÖT

H A S M O N A.

IV. Móz. 33, 29.

Hasmóna jelentése: gyümölcstermő. - Emlékezhetünk egy Ungár Aladár életrajzából említett idézetre: Mi sikereket szeretnénk elérni, Isten pedig gyümölcsöt vár. Szinte állandó figyelmeztetőként állhatna ez szemünk előtt, mert a Szentírás is gyakran emlékeztet a gyümölcstermésre. Az Egyiptomból való kivonulásnak ez szabja meg

az irányát. Az indulás napja az első hónap tizenötödik napján. Most újra megemlítjük, hogy a tizenötös szám hatalmas mondanivalót rejt magában. A héber ezt úgy fejezi 9+ 6, kilenc meg hat. Ismerjük a kilencnek a jelentését, a Szellem gyümölcseire mutat. A hat pedig az új teremtes hat napja. A Galáciai levél sorolja fel a Szellem gyümölcseit: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívettség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Ez a kilenc együttvéve egy gyümölcs, ezért fejezi ki egyes számmal. /Gal. 5, 22./

A csúcsa ennek a szeretet, és első lépése a mértékletesség. A cselekedetnek ez adja meg az ízt és erejét. A mennyei Atya ereje nyilvánul meg ebben: „Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nékem tanítványaim.” Az a kifejezés, hogy sok, nem egyszerűen a mennyiségre mutat, hanem a jó minőséget is jelzi; pl. erővel telített, nagy erőt kifejtő; a cselekmény folyamatosságát, ismétlődését is mutatja. A termőerőt mi önmagunkból nem tudjuk létrehozni, sok és jó gyümölcsöt csak akkor teremhetünk, ha Tőle kapunk erőt, képességet; az ő ereje hit által áramlik belénk. Ezt nem pótolhatjuk semmiféle vallásos formával: Mert a Jézus Krisztusban sem a körülméltetés, sem a körülméltetlenség nem ér semmit, hanem a szeretet által energiát kifejtő hit. /Gal. 5, 6./ Ez az erővételezés és tolmácsolás a tanítványság jellemzője, ezért mondja az Úr, hogy ezen a réven lesztek nékem tanítványaim. Ez tulajdonképpen a szőlővessző törvénye; ez önmagából nem tudja adni a termőerőt, ezt a szőlőtőkéből vételezi, amíg megvan a kapcsolata, a vele való egysége. Nála nélkül semmit sem cselekedhetünk.

Mik a feltételei annak, hogy jó gyümölcsöt teremhessünk? Az, hogy az ó-embert levetkőzzük, mert a mi megromlott emberi természetünk, bármilyen erőfeszítést is tenne, nem képes jó gyümölcsöt teremni; legfeljebb annak formáját, a látszatát tudja mutatni. Erre szemléletes példa a vadkörtefa. Ugyanolyan a levele, a

törzse, sőt a gyümölcse is, amilyen a nemesített körtefáé, csak éppen az íze, zamata és a tápereje hiányzik. Erről olvasunk a Római levél 2. rész 19-20. versében: „Te azt hiszed magadról, hogy te a vakoknak vezetője, a sötétségben lévőknek világossága, a balgatatagok tanítója, a kiskorúak mestere vagy, bírván a törvényben az ismeret és a valóság formáját.” Tehát Krisztus nélkül valódi gyümölcs lehetetlen, de Krisztusban lehetetlen, hogy valami ne lenne tiszta, fair. Az a következő kérdésünk, hogyan lehetünk valóban gyümölcstermővé? Vadfából hogyan lehet gyümölcstermő jó fa? Egyedül az oltás törvénye által, mert az oltványban mag van.

A mag mindent megváltoztat, ha szelídséggel befogadják a beoltott ígét. Emberi erővel ez lehetetlen; a római közmondás ezt nagyon jól fejezte ki: Űzd ki bár a természetet vasvillával, mégis visszatér. A II. Pét. első része ezt megérteti velünk. Az Úr olyan erővel ajándékozott meg bennünket, amelyek által isteni természet részeseivé lehetünk; így azután nem leszünk sem tétlenek, sem gyümölcstelenek. Ez kemény küzdelmet is jelent.

Annyit már tudunk, hogy a gyümölcs jellegét nem a forma határozza meg, hanem a tartalma. Mi aszerint ítélünk, amit testi szemeinkkel látunk, az Úr azonban a szíveknek és a veséknek vizsgálója, vagyis az indulatot és a gondolatot ismeri. Ami Őbelőle való, az jó, annak megcselekvése a jó gyümölcs. Hit által tudunk vételezni Tőle jó gondolatokat és jó indulatot; ez belőlünk nem jöhet. Ezért mondja az Úr: „Ami pedig hitből nincs, bűn az.” Az életerő, tehát az élet valósága is a hit vezetéken át áramlik belénk: „Az igaz pedig az Én Hitem által él /élni fog/.” Mi úgy gondoljuk, hogy egy templomi alapítvány, vagy egy külsőséges böjt pl. az a jó; Isten gondolata szerint bármely hétköznapi munka jó, ha hitből fakad, és örömmel végzik, az jó gyümölcs. Ebből értjük meg, hogy a “ti gondolataitok nem az én gondolataim”.

Az Úr nagy türelemmel tanít minket arra, hogy a jó gyümölcsöt

cselekedjük meg. Mi nagyon könnyen ráállunk a képmutatásra, pl. azzal, hogy elsietjük az ügyet. Ezért mutatta be a fügefát két példázatban. Először a hosszú tűrését érzékelteti, hogy három évig nem talált gyümölcsöt, és az ő irgalma rávár még egy esztendőre. /Lk. 13, 6-9./ A másik képben bemutatja az elszáradt fügefát, amit a tanítványok nem értettek meg. Először is azért, mert még nem volt itt a gyümölcsérés ideje. Ez önmagában még nem lett volna baj; az viszont nagy hiba, hogy levél pedig volt. A fák törvénye, és legszemléletesebben a fügefa törvénye az, hogy előbb hajtja ki a gyümölcsét, azután a leveleit. Ha ezt fordított sorrendben próbálja, abból átok lesz. Ez a képmutatás, aminek nagy a kísértése.

A felébredt ember hamar megtanulja a közösségben szokásos modort, és mutatja, hogy már igazi hívő. Megtanulja a cselekedeteket leutánozni, több-kevesebb sikerrel. Nagy baj, hogy ezek a cselekedetek nem hitből fakadnak. Ezért fejezi be az Úr ezt a történetet azzal: „Legyen hitetek Istenben!” Igen figyelemreméltó ebben a történetben az, hogy egybeszővődik a templomban való tanítással. Márk 11, 11-24.

Az írástudóst meg a tanítványt is arra tanítja, hogy Ő hitből való gyümölcsöt vár. Abból a szempontból is komoly figyelmeztetés, hogy az Úr megéhezett, és gyümölcsöt keresett. Az Úr a jó gyümölcsre, a Szellem gyümölcsére éhezett, és nem talált. Komoly intés ez arra, hogy teremjetez áldott gyümölcsöt. Jó lenne egykor azt hallani Tőle: „Éheztem, és ennem adtatok!”

INTVÉN EGYMÁST, AMÍG TART A MA

MÓSZÉRÓT

IV. Móz. 33, 30.

Jelentése: figyelmeztetés, intés, nevelés.

A sok és jó gyümölcsstermésről hallottunk legutóbb. Ezen a téren nagy félreértések gyökereztek be a köztudatba. Pl. az ember megigazul hit által a törvény cselekedetei nélkül. Ennek az

alaptörvénye így hangzik: Az igaz ember pedig, az én hitem által fog élni. Ez nem a múlt biológiai folyamatra vonatkozik, hanem a belső embernek, a szellemnek a maradandó életére. Az „igaz” helyesebben a megigazított ember azt jelenti, hogy a helyreállító erőt Istentől kapja, aki magában hordozza és belénk árasztja az életvalóságot, s a cselekvőképességet. Ennek az erőáramlásnak a vezetőke, a felülről való hit, aki beindítja a teljes életfolyamatot, a törvényszerű rendet. Tehát átvissz a halálból az életbe; az élet az Istenben van, és az Ige hordozza magában az életet, ahogy meg is van írva: benne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága. Ez az életerő áramlik a Hit által az emberbe. Ez esetben is az „áramerő” a mennyből indul ki; ezt a helyreállító tevékenységet mi a magunk cselekedeteivel nem tudjuk pótolni, hiába akarnánk a törvényszerűséget magunkból elindítani.

Ezt szokták félreérteni, miszerint a mi cselekedeteinkre nincs szükség. - A tény az, ha az Úr talpraállított engem, akkor abban lesz az örömöm, hogy szolgálhatok Néki. Ha mellőzzük a hit erejét, és a magunk képességével akarjuk ezt helyettesíteni, akkor ezáltal bünt követünk el. Róma 14, 23.

Amíg az Úr meg tud tanítani minket az ő rendjére, és alkalmassá tud tenni minket a gyümölcstermesre, a Szellem gyümölcisére, addig sok csatát kell megvívunk. Ennek a csatatérnek a neve: Mószerót, ahol Isten nevelő munkája folyik. Ugyanis az alaptermészetünk még romlott állapotban van, az egészségünk legyengült, az ítélőképességünk még bizonytalan, az érzékeink gyakorlatlanok a jó és gonosz közötti különbségtételre. Szükségünk van tanításra, nevelésre. Ezt eleinte nem akarjuk belátni, mert a kezdő hívők nagyon hamar mindent jobban tudnak, és még a tanítójukat is kioktatják. Pál apostol ebben a kioktatott helyzetében is nagy türelemmel inti a korintusiakat, hogy fel ne fuvalkodjanak egymás ellen, ne akarjanak uralkodni egymás felett. /I. Kor. 4./

Sorrendben az utolsó levelében, a Héberrekhez /Zsidókhoz/

írt levelében ír bővebben a neveltetés elengedhetetlen fontosságáról. A 12. rész erről szól. Már az első mondata arra mutat, hogy kemény küzdőtér előtt állunk, amire komoly felkészültséget ad nekünk az Atya nevelése. Ezt a küzdelmet agón-nak nevezi. Ezt a szót a mi nyelvünk is használja: agónia a haláltusát jelenti. Tehát itt a nevelés terén, élet-halál küzdelem folyik; ha megtagadjuk a neveltetést, akkor elveszítjük a fiúságot, s ezáltal az örökségünket. is. Bármilyen szinten folyik is a nevelés, a szülői háztól, az iskolai nevelésen át a katonai nevelésig, az nem látszik örvendetesnek, sőt keservesnek, de utólag az igazságosságnak békességes gyümölcseivel fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak. Mindig az jár jól, aki a nevelésben részesül. Egy elsőéves egyetemista nyilatkozott úgy, hogy nagyon hálás a gimnáziumi kémia tanárának, aki nagyon megkövetelte a tananyagot, mert ezáltal könnyebb dolga van az egyetemen.

Az Úr nagyon gondosan felkészíti népét arra, hogy a jó gyümölcs termésére alkalmassá legyen. Az V. Móz. 9 és 10. fejezete szól erről. Mózes a népnek szívére beszél; összetöri a két kőtáblát, amelyre a tíz ige íratott. Csak az összetört szív alkalmas arra, hogy Isten elvégezhesse munkáját bennünk. Ez arra mutat, hogy a bennünk lévő ellenállás, a szív keménysége törik meg. Ez fájdalmas műtét, de a mi javunkat szolgálja, mert ezután adja a második „ két táblát”, ami tulajdonképpen az új szív. Ennek ígéretét ismerjük: Adok nékik egy szívet, és új szellemet adok belétek, és eltávolítom a kőszívet az ő testükből, és adok nékik hússzívet. - Ezék. 11, 19. Ez az új szellem, az új szív már alkalmas lesz a gyümölcstermesre.

Mi félünk a műtétől, félünk a neveléstől, pedig az Úr közel van a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket. A nevelést is atyai gyengédséggel folytatja. Többször is figyelmeztet; a példázatok is szelíden tanítanak, óvnak. Ad mellénk magyarázó angyalt, ad megvilágosítót. Áront, aki a törvényt megvilágítja. Tanítása oda irányul, hogy "mindnyájan Istentől tanítottak lesznek, azután elküldi

az ő Világosságát, aki megvilágosít minden embert." Erre mutat az a tény hogy Mószerótban meghal Áron, és ott temetik el. V. Móz. 10. Az Úr azt tanácsolja az övéinek, hogy vigyázzanak egymásra, intsék egymást, „ amíg tart a ma”.

Hogyan, milyen módon? Mindig szelíden és tapintatosan.

A BÖLCSESSÉG KEZDETE...

B E N É -J A A K Á N

IV. Mózes 33, 31.

Jelentése: bölcsesség fiai.

Isten nevelői munkája most új szakaszhoz érkezett. Az eddigi a kiskorúak nevelése volt. A Szentírás mindig megmutatja nekünk a törvényszerű utat. Másként neveli a kiskorú gyermeket, és másként tanítja a felnőttkorúakat. Pál apostol is emlékszik arra, hogy gyermekkorában annak megfelelően gondolkodott, és értett, de minekutána férfiúvá lett, elhagyta a gyermekhez illő dolgokat. Ha mindez a maga idejében folyik, akkor ez így rendben is van. Akkor van baj, ha a növekedésben, a fejlődésben lemaradás mutatkozik, ha már felnőtté kellett volna lenni, és még mindig tejre van szüksége, mint a kiskorú gyermeknek.

A kiskorúság határát az Ige megmutatja nekünk. Legutóbb Mószerótban azt tapasztaltuk, hogy Áron megvilágosító tevékenysége véget ért, Áron meghalt, és Mószerótban eltemették. Ez nem jelenti azt, hogy a törvény megszűnt, mert Isten törvénye örök időkre megszabott rend, és a Krisztusban jut teljességre. A Mószerótban megkezdett nevelés folytatódik, és átvezet a férfiúságba. Itt át kell esni a gyermekbetegségeken, és igen kemény csatát kell vívni az ó-ember fondorlataival. Mószerótban, ahol Áront eltemették, említés történik Bené-Jaakánról, a bölcsesség fiairól. Előre jelzi, hogy nagy szükség lesz a bölcsességre, v.i. arra, hogy mi is bölcsesség fiaivá legyünk.

Talán ismerős a történet, melyet Józsué 9. részében

olvashatunk. A megértés céljából ismételjük a nevek jelentését. Gibeon = dombon épült város, ami nem hegyen épített város; ez a chivveusok földjén van. Chivveus azt jelenti élő, de nincsen valóságos élete, csak a neved, hogy élsz, és halott vagy. /Jel. 3, 1./ Városuk Gibeon. - Ezek meghallják, hogy Józsué és az ő népe győztesen halad előre, már legyőzte a gőgöt, s a felfuvalkodást, vagyis leverte, kiirtotta Szihont és Ogot. Attól tartottak, hogy ők is erre a sorsra jutnak. Ezért ócska ruhában, avult sarukkal, szakadozott tömlőkkel, foltozott nyergekkel, penészes, száraz kenyérrel mentek követségbe Józsué elé. - Ez az óember képe, mindene avult. - Azt színlelték, hogy nagyon messziről jöttek, és nem ellenségek, lehet velük szövetséget kötni. A főemberek ezt elhitték, és megesküdtek nekik, hogy nem lesz bántódásuk. Nagy hibát követtek el a főemberek azzal, hogy nem kértek tanácsot az Úrtól. Három nap múlva kitűnt a valóság, de akkor már csak kiegyezni lehetett: nem irtják ki őket, de vízhordó és favágó szolgák lehetnek.

Mi a tanulság ebből? Elsősorban az, hogy az ó-embert nem lehet egycsapásra kiirtani. Ott marad még sokáig, de ne legyen úrrá bennünk. Pál apostol érthetően megírja ezt, /I. Kor. 9, 27./ "Én megzabolázom az én testemet és szolgává teszem, hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek." Kainnak az a törvénye, hogy nem szabad őt megölni. Neki is szól a figyelmeztetés: „a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása, de te uralkodjál felette”.

Láttuk, hogy az ó-embernek nagy kísértése, hogy az igének első érintését összetéveszti a doktorrá-avatással. Nagyon hamar tanítónak képzei magát. A doktor azt jelenti: tanító. De az Úr itt is figyelmeztet, „ne nevezzétek ki magatokat tanítónak”. A hitre jutott ember nagyon hamar érzi magát a tudatlanok nevelőjének, a kiskorúak tanítójának. Ez gyakori gyermekbetegség, ami sajnos évtizedekig is eltarthat. - Ebből a kiútnak első lépése, ha rájövök, hogy belőlem hiányzik a bölcsesség. Ebben az esetben lehet már elindulni a hitben,

mert a bölcsességet kérhetjük, és „ az Úr ad csodás tanácsot és nagyságos bölcsességet.” /Ézs. 28, 29./ Az istenfélelem lényege, hogy merjük magunkat rábízni mindenben. S ez az istenfélelem a bölcsesség kezdete. Így lehetünk a Bölcsesség fiaivá.

ÁRON IS MEGVEGYÉTEK AZ ALKALMAT

HÓR - HAGIOGÁD

IV. Móz. 33, 32.

Elérkeztünk Hór-Hagidgádba. Ez összetett szó: Hagid-Haggai jelentése: ünnepi. A Hór jelentése: hegy, ami arra mutat, hogy ez magasságos cselekmény; végül a Gád azt jelenti, hogy ez szerencsés ügy; persze nem abban az értelemben, ahogyan mi a szerencsejátékokat értjük, mint valami véletlenül bekövetkező jó eseményt, hanem egy Istentől érdemtelenül kapott jó ajándékot. A kijelentés vonalán az ünnep lényege nem azonos az emberi felfogással. A mi fogalmaink szerint ez a tétlenséget jelenti, az ünneplő öltözetet, amit esetleg megtoldunk egy bővebb és jobb étkezéssel. - A Szentírás értelmezése szerint az ünnep az Egyiptomtól egészen az Ígéret földjéig terjedő utat jelenti, v.i. azt az életmódfolytatást, amit ezen az úton megtanulunk, és aminek elsajátítása érdekében sok belső harcot megvívunk. Ezért is fűződik minden lecke megtanulásához egy-egy csatatér. Az Úr maga határozza meg az ünnep lényegét. A II. Móz. 5, 1-ben ezt olvassuk: „Annakokáért elmenének Mózes és Áron, és mondták a Fáraónak: Ezt mondta az Úr, Izráelnek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy ünnepet üljenek nékem a pusztában.” Az evilág istenétől való szabadulás jelenti az ünnep kezdetét.

Ebbe a menetbe, ebbe a harcba beletartozik az állandó segítség kérés, a szüntelen való könyörgés. Ha csak megszokás alapján végezzük ezt, akkor elveszítjük az Úrral való kapcsolatunkat, és az ünnepből egy üres forma lesz, esetleg terhes cselekmény. Azt olvassuk, hogy a Jézus szülei felmentek Jeruzsálembe az ünnep szokása szerint.

A programban nem szerepel az imádkozás célkitűzésként. /Luk. 2, 42./ Nem csoda, ha közben elveszítették Jézust anélkül, hogy azt észrevették volna. A mai keresztények sem veszik észre, hogy a karácsonyt egészen kitölti az ajándékozási mánia, vagy a feltámadás ünnepét elsodorja egy mámoros locsolási örület, a pünkösdben meg nyugodtan betelepíthetnek az alulról való szellemek, az üresen hagyott, feldíszített házba.

Ahol igaz szívből könyörögnek, ott meghallgattatás van, ott szabadítás történik, és nem megy újra vissza a régibe, hanem elkezd ennek ellenkezőjét, ahogyan az Ef. 4, 28-ban olvassuk: Aki eddig folyamatosan lopásra rendezkedett be, többé ne lopjon, hanem inkább munkálkodjék, hogy legyen mit adnia a szűkölködőnek. Ez a szellemi javakra vonatkozik. Istennek az a panasza, hogy a próféták egymás beszédeit lopják, ahelyett, hogy felülről vételeznének. Az Úr erre nézve érthető tanítást ad nekünk az Ezék. 46, 9-ben. Mikor pedig a föld népe megyen be az Úr eleibe az ünnepeken aki az északi kapu útján ment be, hogy leborulva imádkozzék, a déli kapu útján menjen ki; aki pedig a déli kapu útján ment be, az az északi kapu útján menjen ki, ne térjen vissza azon kapu útjához, amelyen bement, hanem az annak ellenében valóan menjen ki. - Ha hittel könyörgött a szabadításért, pl. a haragtól, ördögtől való szabadulásért, akkor ne adjon többet helyt az ördögnek. - Ne menj vissza a régi életmódba! - Tehát vegyük komolyan az imádságot, és higgyünk a meghallgattatásban. Az Úr azt is meghatározza, hányszor ünnepeljünk: Háromszor szentelj nékem ünnepet esztendőnként. Azután részleteiben is megmutatja ezt. Újra hangsúlyoznunk kell, hogy az ünnep az életmódfolytatás, amelyet a pusztai vándorlás útján tanulunk, és megharcolunk. Ez a három ünnep: a kovásztalan kenyerek ünnepe, az aratás ünnepe és a betakarítás ünnepe. Az Úr nagyon óv bennünket az írástudósok és farizeusok kovászától, ami a képmutatás, de minden egyéb emberi gondolkodásmódnak a kovászától is félt bennünket. Az evilággal

szemben a teljes kovásztalanság a megoldás, mert az Isten uralma hasonló a kovászhoz, ez áthatja egész bensőnket és az indulat és gondolatvilágunkat. Felkészít minket az ünnepre. - Az aratás örömmel jár, mert ha igazságot vetünk, akkor szeretetet fogunk aratni, és „akik könnyek között vetnek, azok ujjongó örömek között aratnak majd.” Az aratnivaló mindig sok, de a munkás kevés. /II. Móz. 23, 14-16., Hós. 10, 12., Zsolt. 126, 5./ A betakarítás is kemény feladat, mert elválasztja a búzát a polyvától.

Szomorú, hogy sokan a felkínált ünnepet, a megadott jó szerencsés alkalmat elhibázzák. Erre is látunk példát. Mindnyájan ismerjük Festus és Félix helytartó esetét. Festus annyit jelent: ünnepi; Félix jelentése: szerencsés. Mindkettőnek megadatott a nagyszerű alkalom, hogy meghallják az Isten Fiának hangját. De nem éltek a lehetőséggel. Félix a pénzszerelme mámorában ellenállott az Ige érintésének. Festus pedig bolondnak nézte Pált.

A jó szerencse Isten oldaláról nézve a jó alkalmat jelenti, amikor valakinek van lehetősége arra, hogy meghallja az Isten Fiának a hangját. Ezért mondja: „Áron is megvegyétek a jó alkalmatosságot.”

BOLDOG LESZ A CSELEKEDETÉBEN

JOTBATHA

IV. Móz. 33, 33.

Jotbata jelentése: jóság, szerencse városa, boldogság. - Ha az előző táborhelyre emlékezünk, ami lényegében arra mutat, hogy ott megtanulhatjuk azt az életmódfolytatást, ami kivezet evilágból, és elvisz az ígért földjéig, akkor észre vesszük a szoros összefüggést a mostani táborhellyel, s a vele járó csatával. Szerencsés helyzet az, amikor Isten alkalmat ad nekünk a jó és gonosz szétválasztására a bensőnkben. Isten maga állapította meg a teremtményeiről, az egész teremtettségről, hogy az igen jó. A gonosz az ördögből való, ő az a jó és gonosz tudásának a fája, amitől Isten nagyon óvott minket. Mégis

bevettük a gonosznak az ajánlatát. Most van módunk, alkalmunk arra, hogy magunkban, életmódfolytatásunkban elválasszuk a gonoszt; itt a mában, a jelenben ad Isten karhatalmat a sátán kiűzésére. Nekünk erre nincs erőnk, de amikor Isten csak az ujjával mutatja az irányt, akkor onnan elrohannak az ördögök. Nekünk azt tanácsolja az Úr: „Álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek!”

A jóság állapotát csak így találhatjuk meg, ha az Úr megszabadít a gonosztól, ha Ő maga végzi el a szétválasztást bennünk. Erre mondhatjuk bibliai értelemben, hogy ez a mi szerencsénk, és így értendő, hogy Jotbatha a szerencse városa. Ebbe a jóságba beleérkezni Isten ajándéka, és ennek következménye a nagy boldogság.

Nem kell azonban arra gondolnunk, hogy a szabadítással együtt azonnal helyreáll az eredeti állapot; az öröm most abban rejlik, hogy az Úr elkezdte a jó munkát és befejezésig folytatja azt. A jóság egyedül Őbenne van, és mi Tőle és belőle kaphatjuk ezt, a gyakorlat révén beleöltözhetünk. Mi már elfelejtettük, hogy milyen is a jó, milyen a jóságos indulat. Ő maga tanítgat erre, ahogyan a kisgyermeket járnai tanítják. Nem erőltet erre senkit, hanem úgy csalogatja, édesgeti. A 34. Zsolt. 9. versében olvassuk: „Ízleljétek meg, és lássátok meg, hogy az Úr jóságos, igen jóindulatú, felséges; boldog férfi, aki bizodalját, reménységét öbelé helyezte.” - Ne felejtsük el itt a belekóstolás még nem jelent befejezettséget, hanem a reménységet táplálja, a bizodalmat erősíti, és kitartásra nevel. Amikor az ő jó beszédét, a mennyei ajándékot, a jövő világnak az erőit megízlelhetjük, akkor folyamatosan erősíti hitünket. A mennyei Atyának az a célja, hogy az övéi boldogok legyenek; így a reménység növekedésével a mi boldogságunk is egyre mélyebben begyökereszik. Ezért tanácsolja az Úr, hogy „ vessetek le minden gonzságot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést és minden rágalmaszt”. /I. Pét. 2, 1./ Lényegileg az ó-ember levetkezéséről van szó, mert pl. irigységben nem lehet az ember boldog. Irigység és boldogság nem fér meg egy szívben.

- De igazán akkor kezdődhet el bennünk a boldogság, ha megtöltekezünk az Úr házának javaival. Ezért tanácsolja: "Öltözzétek fel, mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést, elszénvedvén egymást, és megbocsátván egymásnak..." Kol. 3, 12-13. Amikor mindez életmódfolytatásban, cselekvésben nyilvánul meg, ez adja a boldogságot, amint a Jak. levele 1. rész 25. v-ben olvassuk, boldog lesz az ő cselekedetében, talán jobban megértjük az eredeti fogalmazásban: akkor lesz boldog, ha ezt élheti, cselekedheti; nekem öröm, ha valakinek tudok segíteni. - Ennek az átöltözésnek a csatája folyik a Jotbatha csataterén.

Ezen a csataterén érdemes győzni, mert itt az Úr záporként adja az áldást, az ő igéjét, mert ez a Jotbatha a bővizű patakok földje, bőtermő föld, ahogyan az V. Móz. 11, 14. versében olvassuk. Emberi gondolkodás szerint az irgalmasság a jóságosság az tiszta ráfizetés, a valóságban pedig nagy nyereség az istenfélelem megelégedéssel. Erre mutat a 112. Zsolt. 5-9. verse: "Derék, megbízható az a férfi, aki irgalmasságot gyakorol, és szívesen segít a rászorulókon, - az helyesen fogja alkalmazni az ígét az ítéletben, helyes szétválasztást tud tenni. - Ennek következtében soha örökké nem fog meginogni; az igaznak emlékezete örökkévaló lesz. - Semmi rossz hírtől nem fog megrémülni, „sohasem lesz fejvesztett”; szíve mindig készséges arra, hogy az Úrban reménykedjék, és Őbenne bízson. - Határozottan megszilárdult az ő szíve, soha többé nem veszti el a fejét, amíg az ellenségeit le nem győzi, és megkötözve tehetetlenné nem teszi azokat. - Bőkezűen szórt, állandóan adott a szegényeknek, az ő igazságossága megmarad örökkön-örökké, az ő szava, teljhatalma felmagasztaltatik dicsőségben."

LÉPÉSRŐL-LÉPÉSRE

ABRONA

IV. Móz. 33, 34.

Jelentése: átmenet, part. Amikor Isten az ő építő munkáját végzi, abban mindig a legaprólékosabb tervszerűség nyilvánul meg, és az előrehaladás, a növekedés mindig fokozatos. Nincsen benne ugrásszerű változás, de váltakozás sincsen, ahogy a Jakab levelében olvassuk, hogy a váltakozásnak még az árnyéka sincsen nála; a természet világában nincsen váltóáram. A haladás-növekedés egyenletes ritmusára mutat sok zsoltárfelírat: a lépcsőknek éneke / grádicsok/, ami a fokozatos előre- és felfelé haladásnak képe. Egy lépcső = egy lépés, a vízszintesnek és a függőlegesnek az összege mindig egy lépés hosszát teszi ki. A pusztai vándorlásban is lépésről-lépésre vezet az ő népét, ahogyan a II. Móz. 23, 29-30. verseiben olvassuk: „De nem egy esztendő alatt űzöm ki előled az idegen népeket, - hogy a föld pusztává ne legyen, és meg ne sokasodjék ellened a mezei vad. Lépésről-lépésre űzöm ki őt előled, ami a Biblia nyelvén azt jelenti, hogy a milliméter ezredrészével mérem a lépését, hogy megnövekedjél és örököljed a földet. Az Abrona jelentése, a part is ezt a lassú fokozatosságot jelenti; ugyanis a nép nyelvén a part nemcsak a vízpartot jelenti, hanem a talajnak a lassú emelkedését is.

Most az a kérdésünk, hogy milyen csatát jelent bennünk az Abrona csatatere? Nem kell minket féltetni, hogy túl gyorsan növekednénk bölcsességben, vagy Isten és emberek előtt való kedvességben; a mi Urunk ismeretében való növekedést sem szoktuk elhamarkodni. Inkább az uralom- és dicsvágy fejlődik ugrásszerűen. A Zebedeus-fiak anyja a jobb és balkéz felől való ülést szorgalmazza. De az ujdonsült hívő is mindjárt tanító, vezető ígéhirdető akar lenni. A Biblia felvigyázónak mondja - a mai szóhasználatban püspök. Az Úr arra int, hogy ilyen felvigyázó ne legyen új ember - új palánta, hogy ne

szálljon a fejébe a dicsőség, és megvakíttatva fel ne fuvalkodjék, s így az ördög kárhozatalába ne essék. - Ezért kell csatát vívni önmagunkkal, és megtanulni a lassú átmenetet, a fokozatos előrehaladást. Itt van nagy szükség az önuralomra, a magatürtőztetésre. Ugyanis az evilág kínálata a minden téren kínálkodó, kecsgetető dicsőség, amit a sátán szüntelenül kínál. Persze más kérdés az, hogyha a sátán ezt meg is tudná adni; ez akkor is nagyon rossz üzlet, ha meg is nyerné az ember a világ minden dicsőségét, de lelkében kárt vall. Itt a hitélet terén azért olyan veszélyes ez a kínálat, mert a hívő gőg a szolgálatkészség köntösébe öltözik, és így tud belopakodni a szívbe. Lenne sokféle szolgálati lehetőség, de nekünk a látványosság imponál.

Legutóbbi alkalommal arról hallottunk, hogy Isten az embernek boldogságot akar adni, ami nála lassan épülő folyamat, mi pedig egyszerre óhajtjuk ezt a magunkévá tenni. Nem is gondolunk arra, hogy ennek megvan az ára. Az ember a családi boldogságot készen várja, sőt elvárja; s ha ez rögtön nem jön meg, akkor kész a csalódás, jöhet a válóper. - Isten azonban jól előkészíti és tudatosan beépíti szívünkbe a boldogságot. Ezzel kezdődik a Zsoltárok könyve, és így kezdődik a hegyi beszéd is. Tanítja a boldogság nyolc lépcsőjét. Boldogok a szellemben szegények, mert övék a mennyeknek uralma. Amikor ráérezünk arra, hogy mindenünket elvesztettük, amikor az atyai házat elhagytuk, akkor eszünkbe jut, hogy engem vár az én Atyám, s felcsillan a boldogság első reménysugara. - Boldogok, akik gyászolnak /sírnak/; észreveszem, hogy a halálban vagyok, de lehet átmenni a halálból az életbe, /Ján. 5, 24./ s ez a vígaszunk. Abronában haláltusa van, és az élet a győztes. Az élet reménysége boldoggá tesz. - Boldogok a szelídek, mert befogadják a nemes Mag oltványát, és öröklik az Úr ígérete földjét. Boldogok, akik éheznek és szomjúhozni az igazságosságot, mert megelégtetnek, az Úr ad nekik mindenből eleget. /Zst. 127, 2./ Boldogok az irgalmasak, mert irgalmasságot nyernek. Örökkévaló az Ő irgalma, és bevisz az örök boldogságba. - Boldogok,

akiknek szívük tiszta, mert ők az Istent meglátják. Mindig azt látják, hogy velünk az Isten. - Boldogok a békességre igyekezők, mert ők az Isten fiainak mondatnak. Ő maga a békesség, ő a mi békességünk. - Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságosságért, mert övék a mennyeknek uralma. Ez az ellenszél bizonyítja, hogy jó az irány, hogy már hazafelé tartunk.

A jelenben még érezzük az atyai ház hiányát, érezzük a gyógyíttatás fájdalmát, sok esetben a neveltetés keservességét is; de izleljük a jövő világ erőit is, az atyai ház melegét, és ez tesz boldoggá. Amikor hazaérkeznek a Sion foglyai, akkor megtelnek boldogsággal, örök öröm a fejükön.

LEGYETEK KÉSZÜLTSEGBEN !

EZJON-GEBER

IV. Móz. 33, 35.

Újabb táborhely, újabb megharcolni való feladatot jelent. Itt is kemény küzdelem előtt állunk, tehát komolyan kell felkészülnünk. Először is magát a feladatot kell megismernünk, ami egyik oldaláról szolgálatot jelent, más oldalról nézve a felkészülés, belső harcokkal jár. Isten világában soha sem harcolnak emberek egymás ellen, hanem a küzdelem a belső emberben folyik, a bennünk levő gonosz ellen. Most is először meg kell ismernünk a feladatot, ami ebben a névben rejlik. Jelentése: derék, ágyék. Azt is jelenti - egy férfi hátgerince. Az alapjelentés azonban szinte mindent megértet velünk. A derék csontozata ad az egész testnek alaposságot, belőle magasodik ki a rugalmas, de mégis szilárd hátgerinc, ami a testet erőkifejtésre alkalmassá teszi. Kisebb súlyt lehet a vállon vinni. Pl. a pásztor a bárányát a két vállán arányos elosztásban hordozza; a nehezebb súlyt

a rakodómunkás a gerincén hordja, egyenletes, arányos elosztásban. Ez a zsákolás nyitja. - A szolgálatban, vagy a harcban a derék-öve szorosan tartja a ruhát, és így a ruha nem jelent akadályt. Ezt a jó munkabírást általában derekasságnak nevezzük.

Először a Mózes V. könyvének a 2. fejezetében olvasunk egy küzdelemről. Sihonnal kell megküzdeni. Sihon a nagy, telve nagyzási mániával, gőggel. Az ő országa Hesbon, ami az ellenállás fészke. Tudjuk, hogy az Isten útja az alázat, a kicsinnyé létel. Munkáját az alázattal kezdi, ez a tanítása, és csak Tőle lehet ezt tanulni. Bemutatója Kánában volt, ami azt jelenti, alázat, megalázkodás. Amikor vonul be Jeruzsálembe, akkor is teherhordó számaron megy, alázatosan. A megromlott ember ezt nem óhajtja, szívében ellene áll ennek. Ezt hallottuk az imént, hogy mi nem szívesen vesszük fel a harcot a gőggel; ez a fejezet is úgy kezdődik, hogy Hebronban kerülgették a Szeir hegyét. Erre van egy jó magyar szólás, hogy kerülgeti, mint macska a forró kását. Ez a kerülgetés az alázatoskodásban, kedveskedésben, nyájaskodásban nyilvánul meg. Így akarjuk az alázatot pótolni, vagy kikerülni. - Istennél a Szeir hegye, tehát az Ézsau földje nem jelent nagy kérdést; ennek jelentése = nyers, durva bozontos. Annyit nem ér, hogy csatát kellene ezzel vívni. Ha az ó-ember egy morzsányit bevesz a valódi alázatból, akkor a nyers, durva modor önmagától eltűnik; még illetani tanfolyamot sem kell végezni.

De Sihonnal nem lehet udvariasan bánni; annak hiába ajánlanak fel minden előnyt a háború elkerülésére, ott csak háborúval, győzelemmel lehet eredményt elérni. A Messiás szabadítása nélkül itt semmire se megyünk. Ő nemcsak tanít minket alázatosságra, de a képességet is megadja erre; Ő magot ad, s ez a mag beépíti az alázat törvényszerűségét a szívünkbe. Ez a szívbe írott törvény, amint Ő ígérte: „Törvényemet a szívükbe írom.” Nem véletlen, hogy ezeket az eseményeket, törvényszerűségeket a Mózes V. könyvében olvashatjuk, aminek a neve is erre mutat. Deuteronomium = második törvényadás.

Amíg a kőtábla, a kőszív csak a betűig jutott, addig az érző hússzív ennek szellemét is magáévá tette.

Most már feltehetjük a kérdést, hogy mi is a célja ennek a sok harcnak? Hát az, hogy isteni természet részesei legyünk. Isten nem a formákat, vagy a modort változtatja meg rajtunk, hanem természetváltozást munkál ki bennünk, amint a második Péteri levél első fejezetében olvassuk. Tőlünk, törekvő odaszánást vár, kitartó hitet és derekas helytállást. Ebben a felsorolásban a sorrendet nem lehet megváltoztatni, mert a teljes odaszánás és a hit erőforrása nélkül képtelenek vagyunk a derekas helytállásra.

Ha most a gyakorlati végrehajtást figyeljük a Sihoni gőg elleni csatában, akkor megértjük, hogy miért olyan fontos a derekas helytállásra való felkészülés. Ugyanis enélkül nem lehet indulni. Eláttól, az erősségből és Eczjon-Géberből indulnak. Mindig felövezett állapotban, készségben vannak. A felövezés bizonyos tartást, az ügynek komolyan vételét is jelenti, aminek meghatározó jellege is van. Itt kevés a saját elgondolásom, mert önmagamból nem tudom létrehozni a szilárdságot; „Derekának övedzője az igazságosság, és veséinek övedzője a hűség.” Ézs. 11, 5. A derék asszonyoknak is szüksége van erre: „Az ő derekát felövezi erővel, és megerősíti karjait.” Péld. 31,17. Az Isten teljes fegyverzetéhez ez hozzátartozik éppen úgy, mint a paizs vagy a sisak. „Álljatok hát elő, körülövezvén derekaitokat valósággal, és felöltöztvén az igazságosságnak a mellvasába.” Ef. 4, 14. Így van ez megírva Keresztelő Jánosról; ő is ezt a bőrvet viselte, és talán éppen ezért volt ő a legnagyobb az asszonytól születettek közül, mert amit mondott az mind való igaz volt. Az ő nagy mivoltából semmit sem vont le az a tény, hogy semmi csodát nem tett. - Isten nem vár tőlünk mutatványokat, szemfényvesztő csodákat, hanem gyümölcsöt, ami jóságosságban és igazságosságban és valóságban van. - Ján. 10, 41.

SZENTEK LEGYETEK, MERT ÉN SZENT VAGYOK.

KÁDES A CIN PUS ZTÁJÁBAN.

IV. Móz. 33, 36.

A Kádes azt jelenti: szent, tiszta, felszentelt. - Ennek valósága a köztudatban meglehetősen ismeretlen. Nem a szó, a kifejezés az ismeretlen, hanem annak tartalma. Ha valakiről azt mondják, hogy ez is egy olyan szent, az nem jelent elismerést, vagy dicséretet az illetőre nézve, hanem inkább gúnyos megjegyzést, afféle képmutatót. Ha bárkit megkérdezzünk, mit gondol, milyen lehet a valóságos szent, akkor nehezen kapunk erre választ. Legfeljebb találgatásokat. - A mennyei Atyának azonban igénye van erre: szentek legyetek! Ez nem lehetetlen kíváncsi, mert Isten sohasem kíván tőlünk lehetetlent,

Azonnal megértjük majd, hogy Isten mit ért a szent fogalma alatt, ha a Kádes régebbi elnevezésére figyelünk. Az előző elnevezés Hen Mispát volt. Ennek jelentése: a jog forrása, a büntető ítélet forrása. Most ne a bírói ítéletre gondoljunk, hanem a dolgaink megítélésére, v.i. a jónak és gonosznak a helyes megítélésére. A bűneset előtt, a romlatlan teremtettség állapotában ez volt a természetes. A megromlott embernek azonban ezt újra kell tanulni. Az Atyának van türelme arra, hogy ennek a gyakorlati keresztülvitelét megtanítsa nekünk. Igaz, ez tőlünk is komoly odaszánást, sőt egy kemény csatának a megvívását kívánja. Ha ezen a téren, tehát a kádesi ütközetben valami hiba van, az nem abból ered, hogy mi nem akarjuk a jónak és a gonosznak a szétválasztását, hanem a jónak a minősítésében történik az elhajlás. Ugyanis nem azt kutatjuk, hogy az Atya mit tart jónak, hanem én a magam ízlése szerint szabom meg a jó-nak a fogalmát, és ahhoz alkalmazkodom. Ez a baj azután úgy folytatódik, hogy magam alkotok szabályokat, rendeleteket, amiket másokkal is el akarok ismertetni. Az Úr Jézus többször figyelmeztet arra, hogy ti a magatok rendelkezéseivel félreteszitek az Isten rendelkezéseit, tanácsait. Ez a nagy

kormányzási mánia, az uralom vágya kihat a világi uralomra is. Isten nevében szívesebben veszik át a városi tanács vezetését, azután az ország kormányzását, s ha lehet az egész világ uralmát is. - Az Úr a megítélés gyakorlását a saját benső emberünkre, a mi hitéletünkre gondolta, semmiképpen nem gondolt a mások megítélésére, vagy azok irányítására.

Ez kimondottan pogány mentalitás, amire az Úr maga is rámutatott: „A pogányokon uralkodnak az ő fejedelmeik, s azokat jóltevőknek tartják, de közöttetek ez ne legyen, hanem aki nagy közöttetek, legyen a ti szolgátok. Szomorú, hogy Izráel is a pogány berendezkedést kedveli, és királyt kérnek; nem az Isten országa a fontos nekik, hanem a maguk uralma. Az Izráel vénei a pogány népek szokását tartják irányadónak. Ez nem tetszett Sámuelnek, és az Úrtól kért segítséget, aki azt tanácsolta neki: „Fogadd el a nép szavát mindenben, amit mondanak néked, mert nem téged útáltak meg, hanem engem útáltak meg, hogy ne uralkodjam felettük.” Itt csaljuk meg magunkat, amikor látszólag a jót akarjuk megcselekedni, de a jónak a fogalmát mi határozzuk meg. Ezzel mondunk ellene az Isten akaratának, ezt jelenti az „ellentmondások vize” kifejezés. /A Károlyi fordításban „versengések vize”./ Ahol ez a gondolkodásmód, ez az idegen „víz” jut uralomra, ott elapad az élő víz. A Cin pusztájában, ahol Kádes van, ott elmaradt a kijelentés, elveszett a szentség. Az Úr maga állítja ezt helyre úgy, hogy Józsuét állítja az Eleázár pap elé, és a nép elé. Eleázár = Isten segítsége. Az Úrim, v.i. a világosság által kap Józsué tanácsot. Erről olvasunk a IV. Móz. 27, 14-23.-ban. De erre mutat az Efez. 5, 10-13. is, hogy a sötétségnek rejtett cselekedeteit a világosság leleplezi, megítéli, ezzel helyreállítja a szentséget, a jónak és gonosznak a helyes szétválasztását. Ennek a folyamatnak a belső lényegét írja le a Zsolt. 29, 8-10. v. “Az Úrnak hangja - hangrezgés - megrezdíti a pusztát, hogy a pusztá vele együtt rezdüljön, elindítja az életrezgést úgy, hogy előbb nyugtalanságot kelt, azután folyamatosan

mozgásba hozza, működésbe helyezi a pusztát, és megrezdíti, működésbe hozza majd az Úr Kádesnek pusztáját, helyreállítja a szentséget. - Az Úrnak hangja helyreállítja a szarvast, t.i. kigyógyítja a gyávaságot, félénkséget, /szarvas szívű = gyáva, félénk/ és kitarja az erdőket, feltárja a szégyent, véget vet a szégyen takargatásának. Az Ő templomában minden egyes egyén neki mond dicsőséget. Amikor Isten megadja a kiutat a lázadó, ellenmondó állapotból, akkor egy nélkülözhetetlen feltételre mutat rá, hogy t.i. Józsuéra van szükség, akiben s z e l l e m van. A szentség csak a szellem vonalán lehetséges, a lelki ember állhatatlan, mint a víz. A belső ember számára a szellem jelenti a szilárdságot, amire különösen nélkülözhetetlen szükségünk van az utolsó időkben, amikor az antikrisztus a hazugságnak minden fegyverével támad, és elsodorja mindazokat, akik nem fogadták be az igazságosságnak a szeretetét az ő megtartatásukra. „Mi azonban mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek tiérettetek atyámfiai, akiket szeret az Úr, hogy kezdettől fogva kiválasztott titeket Isten az üdvösségre, a Szellem szentelésében és a valóság hitében.” 2. Thess. 2, 13. Itt a fontos, elengedhetetlen tényező, hogy ez a szentség valóságos legyen. Lelki vonalon, a psyché vonalán legfeljebb a szenteskedésig juthatunk el, a valóság szentsége csak a szellem vonalán állhat meg, mert a szellem a valóság. - Hogy mennyire komoly ez a harc, azt abból is észlelhetjük, hogy az eddigiek során csak Kádesről olvashatjuk, hogy igen sok napig lakoztak Kádesben, ahány nap az ittlakozásuk volt. Tulajdonképpen arra mutat ez, hogy ameddig itt a földön lakunk, addig nem ér véget a szentségért folytatott harc. V. Móz. 1, 46. “Azért kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, ami nélkül senki sem láthatja meg az Urat.” Zsid. 12, 14.

HÓR HEGYE

CZALMONA

IV. Móz. 33, 37-41.

A hegy is képletes kifejezés, aminthogy a példázat is ilyen kifejezésmód. Az Úr mindig példázatokban beszélt, és példázat nélkül semmit nem mondott. Isten ígéje a szellemi mondanivalót mindig az anyagi világból vett példákkal tudja megértetni. Minden törvényszerűséget egy-egy eseményben, vagy látható jelenségben tud felfoghatóvá, érthetővé tenni. Ugyanis a törvény szellemi, pneumatikus. /Róma 7, 14./ - Így érthetjük meg azt, hogy a Kádes, a szentség után következő táborhely, vagy küzdőtér csak a hegy lehet.

Ugyanis, ha a szentség fogalmát hétköznapi megjelölésében ismerjük, - v.i. tiszta, fair, korrekt, - akkor érezzük, hogy ez magasabbrendű gondolkodásmódot, életmódfolytatást jelent, ezért fejezi ki a „hegy” szóval. Lehet ez negatív értelemben is; a felfokozott rossz, ami csúcsteljesítmény, az is hegy. Pl. a góg hegye.

A Hór hegye - jelentése = hegyeknek hegye, ami felülmúlja a hegyeket. Ő a Legmagasságosabb; az eredeti szövegben mindig így szerepel, amit a magyar fordítás a „Magasságos” szóval fejez ki. Ábrahám is a Legmagasságosabb Isten papjával találkozott, amikor a minden gonoszságot legyőző csatájából érkezett vissza. Ebből már megérthetjük, hogy milyen harc előtt állunk, amikor az Úr fel akar vezetni a Hór hegyére minket. Ehhez az első lépést már megtanulhattuk a legutóbbi alkalmunkon a Kádes, a szentség helyreállításával. „A Seregek Urának hegye, szentség hegyének nevezetik.” /Zak. 8, 3./ Itt véget ér az embernek minden képessége, mert ami az Úrnak a legmagasabb hegyén végbe megy, azt csak a Bárány áldozata tudja elvégezni, megadni, és pedig a legmagasabb váltságdíj kifizetése árán. Így érthető, hogy: „Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcsességül lőn nekünk Istentől, és igazságosságul, szentségül és váltságul.” A szentség, a Krisztusban adatik nekünk. Itt lehet ezen a

hegyen vele együtt meghalni. A Hór hegye előre mutat a Golgotára, és amit itt megmutat nekünk, az a váltságban valóra válik.

Ez nem elmélet csupán, hanem a belső emberben megy végbe egy nagy változás, amikor elérkezik a pusztai vándorlás végső szakaszához, ahol megszűnik az ároni papság, és eljön az igazi Főpap, aki maga lett áldozati Bárányá, Ő maga a váltságdíj, és egyetlen áldozatával örök váltságot szerzett... „ És tökéletességre jutván, örök üdvösség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek.” /Zsid. 5, 9./ “Ő szent, ártatlan és szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, és aki az egeknél magasságosabb lőn.” /Zsid. 7, 26./

Sokat mond nekünk az, hogy Áron a Hór hegyen halt meg. Annak is megvan a jelentősége, hogy 123 éves korában halt meg. Az ígében nincs egyetlen felesleges szó sem, sem üres kifejezés, aminek ne lenne mondanivalója; tehát a 123-as számnak is megvan a mondanivalója. Ha összeadjuk a három számot $1 + 2 + 3 = 6$. Az új teremtés hat napját annak az alapján ismerhetjük fel. Maga az új teremtés, a Krisztusban valósul meg: „ Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, imé újjá lett minden. /2. Kor. 5, 17./ Ha ennek a gyakorlatát meg akarjuk érteni, akkor tudomásul kell vennünk, hogy nem ezzel kezdődik az ügy, hanem a törvény megismerésével, Mózes-sel. A törvényt meg kell világítani, meg kell magyarázni. Ez az Áron feladata, mert a neve azt jelenti: megvilágosított, megvilágosító, megmagyarázó. Ha ezen az úton-módon valaki szorgalmasan keres, tudakozódik, akkor a törvény Krisztushoz vezet majd, ahogy meg is van írva: „ így a törvény Krisztusra vezérlő mesterünnké lett nekünk.” /Gal. 5, 24./ Az eredeti szöveg ezt úgy fejezi ki, hogy nevelőnnké lett, - páidagógos. Előbb mindenki megpróbálja a törvényt a maga erejével betölteni; végül is belső harcok révén rájön, hogy ez nem jár sikerrel, Szabadítóra van szükségünk.

A magasságos hegyen már az Úr maga beszél Mózes-sel, Illéssal;

ott beszéltek meg az én megváltásomnak az ügyét, a tiedet és mindnyájunkét. Innen most már nagyon meredeken emelkedik az út felfelé, a csúcs irányába. Itt súlyos belső harcok következnek. Ez a *C Z A L M O N A*; azt jelenti, felfelé vezető út. Fel kell mennünk Jeruzsálembe, szégyent, gyalázatot szenvedni, meghalni, és vele feltámadni. Ennek a menetnek a közelében van Edom, az Ézsau földje, és délre szomszéd az Arad földje, ami magában hordja a megfutamodás hajlamát. Az Úr ezt a veszélyt jóelőre jelezte, mégis bekövetkezett a megfutamodás. Amikor az Úr ezt jelentette, kemény ellenállás volt rá a válasz: „Ments Uram ettől, nem eshetik ez meg veled.” Amikor azután bekövetkezett a felmenetel, akkor a tanítványok megfutamodtak. De az Úrnak irgalma nagyobb mint az ember hűtlensége. Őbenne győzött az élet, mert az élet útja felfelé van. Ő nemcsak meghalásra hívta a tanítványait, hanem a halál után feltámadásra. Mi hisszük, ha vele együtt meghalunk, vele együtt fogunk feltámadni.

Ez már egészen más élet, ez már nem biológiai folyamat, hanem örök élet. Itt megváltozik a felfogóképeség, megváltozik a hallás, és a látás. Régen kellett a törvény magyarázó, az Áron, ahogyan az Úr rendelte. Tulajdonképpen a tolmács, a szószóló szerepét töltötte be. - Amikor olvassák Mózeset, lepel borul a szívükre, de amikor megtér az Úrhoz, lehull a lepel. Az ígélet is így szól: „Ama napon többé senki sem tanítja az ő atyjafiát, mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr, mert megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem.” - Jer. 31, 34. - Így mindnyájan Istentől tanítottak lesznek.

- Első kérdésünk most: Uram taníts minket imádkozni

SZEMEIMMEL TANÁCSOLLAK.

P Ú N O N.

IV. Móz. 42-43.

Púnon a következő táborhely, csatatér. Ennek jelentése: tanácstalan. Nagyon meglep minket, hogy a pusztai vándorlásnak a végéhez közeledünk, és most áll be a tanácstalanság állapota, amikor

oly sokszor tapasztalhattuk meg az ő jó tanácsait, annak áldását. Már az indulásnál volt egy jó megtapasztalásunk ezen a téren: „Amikor ezt hallották, igazat adtak az Istennek, viszont a farizeusok önmagukra nézve megvetették az Isten tanácsát.” Aki magáévá teszi az Isten tanácsát, az ezáltal igazat ad az Istennek. Az Atya nem kényszerít senki arra, hogy hagyja el az evilágot, Egyiptomot, hanem tanácsolja: „térjetek vissza, térjetek meg elfordult fiak.” Ez nem kényszer, ez jótanács.

Hogy állhatott be később mégis egy olyan állapot, amikor már az Isten uralmába való bemenetel megkezdődött, akkor lett nyilvánvalóvá a tanácstalanság a Púnon állapota?

Úgy, hogy elveszítették az Úr tanácsát. Ezért írja az V. Móz. 32, 28.: „Tanácsvesztett nép ez, és nincs bennük értelem.” A Példa beszédekben többször olvasunk arról, hogy az értelmes ember hallgat a tanácsra, természetesen az Isten tanácsára, mert Ő az egyetlen jó tanácsos. Ő ad csodás tanácsot és magasságos bölcsességet. /Ézs. 29, 29./ Ő csak tanácsolás révén tud vezetni minket. Tőlünk elvárja, hogy tőle kérjünk tanácsot és hallgassunk is rá. Ő szívesen segít rajtunk ezen a téren. Ígérete van erre. „Én értelmessé teszek majd téged, és megtanítalak arra, hogy meglássad az összefüggéseket, megmutatom neked az utat, amelyen járjál, a szemeimet majd rajtad tartom.” Zsolt. 32, 8. A mennyből is szólt: „Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy, és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenséged rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemedet, hogy láss.” /Jel. 3, 18./

Amikor az Úr megadja a helyes látást, azzal már meg tudjuk vívni a következő csatánkat, mely Obot-ban folyik. - Obot jelentése: barlangok. A barlang az földbe vájt üreg, lyuk. Ennek is van mondanivalója; ezen a téren is van egy választási lehetőség, illetőleg választási, döntési kötelezettség. A vagy-vagy elé állít minket. Ugyanis a barlang lehet temetkezési hely, de lakásul is választhatja valaki.

Ábrahám megvásárolja Makpéla barlangját, hogy oda temethesse el Sárát; később Ábrahámot, és az ősatyákat is oda temetik. A zsidók ma is így tartják számon ezt, mert ez a barlang Hebron területén van. Ezért is ragaszkodtak Izráelben a Hebron-i területhez. /I. Móz. 23./ Viszont az már nem járható út, hogy a barlangot lakóhelynek használja az ember. Lót Sodomából kijövet, egy barlangban talált magának lakóhelyet a két lányával együtt; itt született néki a két lányától Moáb és Ben-Ammon, a moábiták és ammoniták ősatya. A barlang a vadak lakóhelye, amiről a Jób 37, 7. szól. Ábrahám egy Efron nevű pogánytól vásárolta a barlangot, akinek a neve: fiatal vad. Az egészen fiatal vadak még nagyon szelídek, kedvesek; ezért tudta Ábrahám is könnyen elintézni vele a vásárlást.

Van azonban a barlangnak további mondanivalója is. Azok a kifejezések, amelyek a földi gondolkodásra vonatkoznak, a barlanglakó mentalitásából erednek. Pl. az eredeti szövegben találunk ilyen megjegyzést: akik bentlakók a földön; vagy földi a gondolkodásmódjuk, /földiekkel törődnek/ Fil. 3, 19. Sajnos ennek vége veszedelem, jellemzője, hogy istenük a hasuk, és dicsőségük az ő gyalázatukban van. Természetes következménye ennek a pénzéhség, pénzimádat. Az nem baj, ha valakinek nagy vagyona van, ha ő maga ura a vagyonának; akkor van nagy baj, ha a vagyon, a pénz uralkodik az ember felett. A háború előtt ismert evangélista 2000 hold földet örökölt, s amikor látta, hogy ennek a gondja akadályozza a lelki munkát, akkor elajándékozta a földjét. Utólag tűnt ki azután, hogy milyen jó tanácsot adott néki az Isten. Pál apostol is szabad volt minden anyagi megkötöttségtől, tudott bővítködni, és tudott szűkölködni is. Amikor azt olvassuk a Zsidókhoz írt levél 10. részében: „Mert a foglyokkal is együtt szenvedtetek, és vagyonotok elrablását örömmel fogadtátok...” ez nem azt jelenti, hogy nagyon örültek a vagyonelkobzásnak, hanem az eredeti szöveg szerint a bennük levő öröm nagyobb volt, mint a veszteség bánata. Ezt azok képesek így

átélni, akiknél a túlvilág reális valóságot jelent. A Zsidókhoz írt levél eredeti neve: Hébererekhez írott levél; héber jelentése: szövetséges, túloldali ország, túlsó part, a másik oldal. - Akinek az állampolgársága már oda szól, annak az anyagi világ idegen.

ÁTMENET A HALÁLBÓL AZ ÉLETBE

IJE A B A R I M

IV. Móz. 33, 44.

Annyit tudunk, hogy a pusztai vándorútnak van célja, s a végcélja már az ígéret földjén van. Úgy is mondhatnánk, hogy a felkészülés, a gyógyítás itt a mi múltandó világunkban kezdődik, a második világban folytatódik, és befejezése a harmadik világban van. Az Úr ezt így jelentette ki: „Lásd ördögöket űzők ki és gyógyítok m a és *h o l n a p*, és harmadnapra befejezem. /Luk. 13, 32./ Tehát a gyógyítás a második világban, a holnapban is folytatódik azokban, akikben itt elkezdhetette ezt a munkát. Ezt jelenti a ma és holnap.

A pusztai vándorlás végén van egy nagy jelentőségű átmenet, amikor az Úr átvezet a betű szerinti tételes törvény világából a szívbe írott törvény állapotába. Erről szólnak a most következő táborhelyek, csataterek. Elérkeziünk *Ije A B A R I M*-ba. Jelentése: abarimi romok. Az írástudós, a törvénytudó szívében az isteni rend, a Szellem által vezérelt templom még romokban hever. *Ije* = romok. De Abarim a magas hegygerinc mint átkelő hely adva van. Az Abarim jelenti a gázlót is, pl. a Jabbok gázlóját, amelyen Jákób kelt át. Az abarimi átmenetnek a nyitja, a titka a hit. Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja, /aki folyamatosan hallgat az én ígémre/ és hisz Annak, aki engem elbocsájtott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életbe. /Ján. 5, 24./ Ez nagyon kemény harc, ez a haláltusa, de igen nagy ajándék az élet a győztesnek. Ebben a küzdelemben könnyen beállhat a csüggedés. A Zarándok útja c. könyv említi a csüggedés mocsarát, ahol egy belső

harcot kell vívni, megfűjni az imádság kürtjét. - Hát ez a mocsaras hely a *D i b o n - G á d*. Ezt jelenti a Dibon. De ha talpraáll újra és véglegesen, az jó állapotba jut, jó sorsa lesz. Ezt jelenti a Gád. - Az Úr tanácsolja: „ Annakokáért a lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítsék fel, és lábaitokkal egyenesen járjatok...” /Zsid. 12, 12./ Tehát, imádkozva küzdjünk. Ez azonban a szívnek legmélyebb rejtekében folyjon. Ez az imádság nem látványos jelenség, nem valami szereplés; „Te pedig amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki rejtetten van, és Atyád, aki téged állandóan szemmel tart ebben a rejtettségben, megfizet néked nyilván.” /Máté 6, 6./ Ezt tanítja az Úr a következő táborhelyen *A L M O N - D i b l a t h a i m*-ban. Almon jelentése: rejtkehely, ami nem azt jelenti, hogy ez titkot őriz, hanem az elrejtettség állapotát. Amikor azt olvassuk: „ Bizony Te elrejtőzködő Isten vagy”, az arra mutat csupán, hogy emberi értelemmel nem lehet megfejteni az Ő csodálatos végzéseit, törvényszerűségeit; a káldeus “bölcsek”, vagy Egyiptom tudósai próbálják megfejtani Isten intézkedéseit, mint valami rejtélyt, vagy rejtvényt, de nem találják a nyitját. Az ő rejtett bölcsességét azoknak tárja fel, akik gyermeki hittel közelednek hozzá. „Hálákat adok néked Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és az értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted.” /Máté 11, 25./ „ A győzedelmesnek enni adok a mennyei mannából.” Ő semmit sem titkol el az övéi elől. - Nála a munkálkodás, az erőszolgáltatás állandó, a meghálálás is folyamatos. Minden ige belőle indul, amikor ezt megcselekedjük, azután hálaadásként tér vissza Őhöz. Ez a Diblát, jelentése: körforgás. Ezt azzal a képpel érteti meg velünk, hogy amint leszáll az eső a földre, termővé, gyümölcsözővé teszi azt, azután felszáll a pára. Szellemi vonalon ez így hangzik: Ige, ennek megcselekvése az imádság, és visszatér a hálaadásban.

Itt most a csodák világa, eddig is csodálatosan vezetett, de

innen már lehet látni az ígélet földjét. A kiégett halott pusztaságtól a vizek forrásáig, az elhagyatottságtól az Isten sátoráig érkeztek. A Hajjesimóth jelentése: elhagyatottság háza. Az Abel-Hassittim jelentése: akácliget. Az akác bibliai neve: sittim. A sittim, a szövetség sátorának építőanyaga. Ez arra mutat, hogy Isten sátora már közel van. A mennyből hallik a szózat: „Lásd az Isten sátora az emberekkel van és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük.” Jel. 21, 3. Örökre megszűnik az elhagyatottság, mert aki megjön, annak neve Immanuel = velünk az Isten. Az Ige testté lett és sátorozott közöttünk. Ő az új kezdet. Az Abarim átkelőhellyel szemben, a Nébó hegyén, azaz a prófécia hegyén Mózes meghal. Istenmondja néki, hogy haljál meg. Mózes a Krisztusra vezérítő mesterünké lett, s a törvény betöltése Krisztus által van. „A próféták is mindnyájan és a törvény, Jánosig prófétáltak.” A Keresztelő János idejétől fogva pedig mind mostanáig erőszakoskodnak a mennyek országaért, és akik önmagukkal szemben követnek el erőszakot, azok ragadják el azt.

IV. Mózes 34, 1-2.

A IV. Mózes 33. részében azokról a harcokról, csatákról hallottunk, amelyeket az Egyiptomból való indulástól az ígélet földjének eléréséig kellett megvívnia Isten népének. A következő fejezet a Kánaánba való megérkezés utáni feladatokról szól. Itt is lesznek harcok, belső küzdelmek, mert az ígélet földjén idegen népek laknak, akikkel nem lehet egyetérteni, közösségre lépni. Itt egy új életmódfolytatást készített el az Úr mindenkinek. Itt végleg el kell tisztítani a régi gondolkodásmódot, kisöpörni a régi kovászt, hogy megtalálhassuk az elveszett kincset, az Isten uralmát.

Mi általában annyit tudunk, hogy az ígélet földje az tejjel-mézzel folyó föld, és úgy gondoljuk, hogy ez valamilyen eldorádó földje, ahol csak élvezni lehet a sok-sok finomságot. Igen ám, de ez

nem a terület-terület asztalkám, ahová csak le kell ülni, hanem egy nagyon jó föld. A földet meg kell munkálni, megművelni, hogy tudjon teremni. Természetesen a föld minősége alapvető tényező, ezért az Úr a legjobban termő földet adja, amelyben igen nagy kincs rejtőzik, v.i. igen nagy a termőereje. Nézzük hát, mi adja ezt a nagy termőerőt? Ezt maga a név is elárulja: Kánaán. Ennek alapszava: Khám, jelentése: levegő, sokaság, tömeg, sötétbarna, megsötétedett, elsötétülés, lealacsonyodott, alsóbbrendű, értéktelen, haszontalan, szemtelen, lapos, növekedésre képtelen, alávaló, hitvány, lezüllött, üres, senki, tengerfenék. Khám fia Kánaán folytatja az apa mentalitását. Ezért mondja Noé: Átkozott Kánaán! I. Móz. 9, 18-25. Kánaán jelentése: mély fekvésű hely, ahol a nap lement, kalmár, lefelé menő, aljas. De van ennek egy pozitív jelentése, éspedig: alázat. Ha ez a lefelé menő tevékenység törvényszerű, tudatos, akkor lesz ebből alázat. - Az alázat az a jó talaj, amiből jó eredmény teremhet. Vigyázat! Itt szellemi valóságról van szó. Más jelenség a toronyból leesni, és más a fáról alászállni. A bűneset így kapta a nevét, mert ott zuhanás, esés történt, az alászállás eredménye pedig az alázat. Egészen más jelenség a toronyból lezuhanni, és más a fáról alászállni, ahogy azt Zákeus tette. Az Úr az alászállást tanácsolja, aminek eredménye az alázat. Így lehet Kánaánból alázat földje, és ez tud nagyon jó gyümölcsöt teremni. Erről meg lehet győződni. Senkit nem akar az Úr erre kényszeríteni. Amikor azt mondja a meghívást vivő szolgának: kényszeríts bejönni mindenkit /Lukács 14, 23./, az arra mutat, hogy a szeretet vonzásának nem lehet ellenállni. Ugyanez vonatkozik az alázatra is. Azért hív le beképzelt nagyságunkról, a nagyásunkból, mert nálunk, bennünk akar szállást venni. Az ilyen alászállás örömmel jár: „És sietve leszáll és örömmel fogadá őt.” Lukács 19, 6. Ő nem aláz meg senkit. A példájával tanítja az alázatot, amit csak tőle tanulhatunk. Ő tanácsolja: „Tőlem tanuljátok, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok.” Máté 11, 29. Az ígért földjének ilyen a talaja, amely bőségesen termi a jó gyümölcsöt. Milyen is a gyümölcse?

Amikor erre keressük a feleletet, akkor tudnunk kell, hogy szellemi valóságokról van szó. Amikor Józsué és Káleb vezetésével minden törzsből egy-egy ember megy be arra a földre, az arra mutat, hogy mindenkinek lehetősége van, hogy megismerje azt a földet, annak termőerejét, és maga döntsön a saját meggyőződése alapján, hogy magáévá teszi-e azt a földet, akar-e oda bemenni, vagy nem. Meggyőződhet arról, hogy ott hatalmas szőlőfürtök teremnek. Állítólag 30-35 kg-os fürtök is termettek. Ez a szőlőtőkére mutat: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők.” Amikor Pál apostol beszámolt munkásságáról, hangsúlyozta, hogy nem ő hozta létre az eredményeket, hanem az Úrnak rajta keresztül munkálkodó ereje.

Beszámolnak arról is, hogy az a föld tejjel és mézzel folyó föld. Nézzük hát ennek a szellemi mondanivalóját. A tej az ígére mutat: „a logikus tejjre vágyakozzatok.” A logiké gala kifejezés némileg ismerős nekünk; gala = tej, galaktika = tejútrendszer. A logikosalapyszava: logos = ige. Az ígének könnyen érthető tolmácsolása, amit a kezdő keresztyén hívő is megérthet, az a tejnek itala. Ez mindig logikus és érthető. Ez mindig alkalmazkodik a csecsemő fejlődéséhez. Az anyatej először kevés zsírt és fehérjét tartalmaz, majd napról napra fokozatosan erősödik, ahogyan a csecsemő növekedik. - Ez a „tej” felülről való. - De felülről való a méz is; az ég harmatából való. A virágban csak úgy képződhet nektár, ha harmatot kap. A méz szinte minden szükséges táperőt tartalmaz, és úgyszólván teljes egészében felszívódik a szervezetbe. Ez a legtökéletesebb táplálék, aminek alig van salakja. - Ilyen a kánaáni gyümölcs, ilyen az alázat termése.

HATÁROK, ELHATÁROLÁSOK.

IV. Móz. 34, 3.

Amikor az Úr bevisz valakit, vagy egy népet a Kánaán földjére, azzal még nem fejeződött be a feladatunk. Ott sok teendője lesz az egyénnek és az egész népnek. Az első feladat, hogy tudomásul kell venni

Kánaánnak a körülhatároltságát. Ez nem jelent bezártságot, hanem védelmet. A lapos háztetőre is azért rendelt korlátot, hogy megóvjon a leeséstől. Az ő jósága is azért vesz körül, hogy védelmet adjon. Az Úr nem korlátozza szabadságunkat, hanem oltalmaz minket. A Kánaán földjét minden oldalról veszélyek veszik körül, s az Úr megmutatja mindenütt a határt, amit nem tanácsos túllépni; nem állít fel tilalomfákat, hanem megtanít arra, hogy magunkat tudatosan elhatároljuk. Minden egyén egy külön világ, amelyet az Úr elhatárol és védelmez; ezt el kell ismernie az egész népnek: „Átkozott, aki elmozdítja az ő felebarátjának a határát! És mondja az egész nép: Ámen!” V. Móz. 27, 17. A határok alaphangját a megszenteltetés adja meg: „és bevitte őket a megszenteltetés földjére; ez az a „hegy”, ahol kinyújtotta az ő jobbát.” Zsolt. 78, 54.

Isten világában a határvonal térre, időre, időnyre, mennyiségre, minőségre egyaránt vonatkozik. Isten minden népnek meghatározta eleve elrendelt idejét, és itt lakásának határait. Csel. 17, 26. Ez az egyénre is vonatkozik; „a te felebarátodnak határát el ne told...” V. Móz. 19, 14. Ezt sem az egyének, sem a népek nem veszik figyelembe. Vég nélküli háborúkat, pereket folytatnak a határsértések miatt, és mindig mélyen meg vannak győződve a maguk igazáról, mindenkor csak az „igazságért” harcolnak. Telve vannak igazságszeretettel, és ezáltal Isten ügyéért harcolnak. A megromlott ember ezzel bolondítja magát; mindig csak jót akar, miközben mély sebeket, keserű fájdalmat okoz. Ezzel szemben az Isten az: „Aki a te határaidba békességet plántál be.” Zsolt. 147, 14.

Kérdés most, hogy mi adja meg a határok lényegét, miben rejlik a határok szilárdsága? Egy szóval kaphatjuk meg a feleletet erre: a megelégedés, amikor tudom, hogy mi az elég. Azt az Atya mondja meg, hogy mi az elég, és a bizodalmas hit ebben sohasem kételkedik; még akkor sem, ha bővölködés mellett a szűkölködést is megtanulhatjuk. Ő ezt megígérte: „Teljesen hiábavaló, céltalan dolog, hogy annyira

korán keljetelek, hogy felkeléstek szinte egybe-esik a lefekvéstekkel; értelmetlen dolog a testi-lelki gyötirelemnek, öngyötrésnek a kenyerét ennetek, amikor az ő szeretettjeinek nyugodt pihenést, gondtalan alvást ad." /"álmában ád eleget."/ Zsolt. 127, 2. Az Úr ezt tanácsolja, és aki tanácsát megfogadja, az maga is megtapasztalja majd, hogy "valóban nagy nyereség az Istenfélelem meglegedéssel." I. Tim. 6, 6. A határ itt az, ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. Itt nehezen talál majd talajt az irigység. Ismertünk sok gyermekes családokat, akik nagyon szűkös körülmények között, igen nehéz munka mellett tengődtek, és soha nem zúgolódtak, nem ócsárolták a jobb körülmények között élő ismerőseiket. Ennek semmiféle bibliai alapja nem volt, csupán az öröklött, természetes meglegedettség. Kánaánban ez természetes, mert ott a szellem vonalán tejjel-mézszel folyó talaj van, ami meghozza a meglegedést, sőt a hálaadást is. Ez az állapot és helyzet nem található a biztosító vállalatnál, mert Kánaánban is megjelenik a kísértő és megpróbálja felkelteni az elégedetlenséget, felelőtlenséget, könnyelműséget, és kínálja a telhetetlenséget, sőt, végül még kínálja a világ minden dicsőségét is. A romlatlan ember is bevette ezt a nagyszerű kínálatot: „Mert a telhetetlenség vétkéért haragudtam meg...” Ézs. 57, 17. Ennek éppen ma van nagy sikere. Úgynevezett hívó családok is annyira belevetették magukat a pénzszerzési mániába, hogy buzgóságra Nobel-díjat kaphatnának.

Nem véletlen, hogy Isten ezen a szakaszon kezdi a határvédelmet. A Sós-tengerrel kezdi. A Holt tenger nem azzal kezdődött és mélyen a föld alá süllyedt, hanem a telhetetlenséggel indult. Lót is itt kapta be a horgot. Ábrahám felkínálta néki a választási lehetőséget; a Jordán mindkét partja termékeny volt. A jobb part és a bal part egyaránt. Lót bármelyiket választhatta. De felemelte szemeit, nagyon fellátott és mindkét partot választotta. Így került Lót Sodomába. Ennek következménye, hogy Lót a minden gonoszságok királyának /Kédorlaómer/ a fogságába került, ahonnan Isten irgalma

mentette ki, Ábrahám serege által. - Béres József a jövő század legsúlyosabb betegségének a pénzéhséget tartja. /Nők Lapja 1997. 40. szám, 8. old./ A riporter kérdésére: Ha volna még elgy élete, a világ melyik bajára keresne még megoldást? Azt felelte: - Arra, hogy ne a pénz legyen az isten...

DÉLI HATÁR-HOLT TENGER

IV. Móz. 34, 1-3.

Csodálatos az a tökéletes rend, ami az egész teremtettségben uralkodik. Évmilliók óta futnak az égitestek milliárdjai a látható anyagi világban; mindegyik a maga törvényszerű pályáján halad. Az embert is ilyen tökéletesnek teremtette az Úr: „Azért hát lásd meg amit megtapasztaltam, hogy mindent amit Isten készített, teremtett, így az embert is igaznak, egyenesnek, őszintén nyílnak teremtette. De ezek sokféle okoskodást agyaltak ki.” Préd. 7, 29. A bibliai nyelvezet ezt jól érzékelteti. A teremtettségnek ezt a tökéletes rendjét a Szentírás *d i k é* -nek nevezi. Emberre vonatkoztatva ezt az adottságot *d i k a i o s* -nak nevezi, aminek jelentése igaz. Ha minden téren fennáll az emberben ez az igaz állapot, akkor az együttesen, mindenestül igaz állapot áll elő, amit a görög a szün igekötővel fejez ki: szün-diké, - *d i k a i o s ű n é*. Ez az igazságos állapot, ilyen az igaz ember. Az igazságos ember hozhat csak létre igazságos cselekedeteket.

Ezt a Mester képekben, példázatokban teszi érthetővé nekünk. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. A szőlővesszők csak úgy hozhatnak létre jó cselekedetet, ha kizárólag a „szőlőtőkétől” fogadnak el tanácsot, ha nem keverik bele a maguk véleményét. Tehát nincsen benne semmi kevertség. Az ilyen tiszta megnyilvánulást nevezik fajtisztaságnak: Ti már tiszták vagytok azon igék által, amelyeket szóltam néktek. Tehát, ha az én ígémre hallgattatok, azoknak megcselekvése által hoztatok létre tiszta, jó gyümölcsöket. A legminimálisabb idegen szellemiséget sem szabad belekeverni, mert

az elrontja az egész műveletet. Pl. egy kis üres dicsőségvágy azonnal ránk szabadítja a rivalizálást, a versengést, irigykedést, azután jönnek a vég nélküli vitatkozások, amik veszekedéssé fajulnak. Ugyanis a dicsőségvágy, az uralmi mániának a szülőanyja. A közösségekben ez már bevett szokás, nem is érzik förtelmesnek. Viszont az uralmi mánia felszínre hozza a lappangó pénzszerelmét, a telhetetlenséget. Ezzel a gondolkodásmóddal eljutunk Sodomába. A lelki munkások állandó kísértése ez. Jóelőre figyelmeztet az Úr: örömet végezzétek a szolgálatot, nem rút nyereszkezésből, hanem jó indulattal, sem nem úgy, hogy „uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem, mint példányképei a nyájnak.” I. Pét. 5, 2-3. Ez jellemző az utolsó időkre; beáll a sodomai állapot; csak a jólét, az üzlet, a termelés érdekli. Ott már elmarad a házasság, megfelel a homoszex, férfiak férfiakkal fertelmeskednek, és ezt az állapotot akarják törvénybe iktatni. Róma 1, 27., Lk. 17, 28. Ennek a sötétségnek az a vége, hogy Sodoma mélyen a föld alá süllyed és elborítja a Holt-tenger. - Végestelen végig a halál uralkodik ott, ez a vége az uralmi mániáknak. Ez látható a népek történelmében; vég nélküli csataterek, hullahegyek, tömegsírok vannak a nyomában. De a tanítványok is szinte vég nélkül veszekednek /vetekedének/ afelett: ki a nagyobb? Az Úr adott erre egy jó tanácsot, - legyetek a szolgálatban nagyok: Aki közületek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok. - Azok a közösségek, amelyek nem akarják az Isten akaratát élni, azok előbb utóbb belesodródhatnak a vitatkozásokba, civódásokba, uralmi mániába. /Ján. 7, 17-18. 14, 21./

Sodoma és környéke telve van tömény gonoszszággal, és Lót itt jól megvan. Igaz, sokat sopánkodik emiatt akárcsak a mai ember: jaj, de romlott a világ! - de nem fogadja meg Isten tanácsát: „Fussatok ki Sodomából.” - Lótot szinte kivonszolják. Nem az ő érdeme, hogy kimentik, hanem az „Úrnak iránta való irgalmából” vitték ki őt. I. Móz. 19, 16.

Sodomáról, s a Holt tengerről sokat olvashatunk az Írásban,

ami közletről érint minket. Ugyanis az utolsó időben vagyunk, amikor beállnak a Nóé napjai, majd Sodoma körülményei, az erőszakosságok, terrorizmus, erkölcsi züllés, majd a mélyre való süllyedés, amit elborít a Sós-tenger, a Holt-tenger. A halál állapotát a tömény só okozza. Itt valami ellentmondást érzünk. Maga az Úr állapítja meg, hogy a só jó, és minden áldozathoz kell a só, a beszédek sóval fűszerezett legyen; tanítványainak mondja: „ti vagytok a föld sója”. Ez mind jó, ha törvényszerűen élnek vele. Márk 9, 49-50. De Sodomában nincsenek áldozatok, nincsenek cselekvő tanítványok, ezért torlódik ott a só. A tömény só megöli az életet, még a gombát is. Ezért lehet sóval konzerválni. Sodomában még az elméletet is megölik; a Lót vői kimosolyogják Lótot, amikor figyelmezteti őket: Ugyan apuka, ez ma már nem úgy van! - Nem véletlen, hogy Isten az elhatárolást a Holt-tengernél kezdi. Ne nézzon hátra, ha már kijött onnan, mert só-nak emlékoszlopává lesz. - Itt is az a helyzet, mint a pusztában; időnként felébred a gondolat, talán jobb volt az ó-hazában. Ezért tanácsolja az Úr: „Fussatok ki Sodomából”, és soha nem térjete oda vissza. Az u.n. hívó telhetetlenség még veszélyesebb lehet.

EGYIPTOM PATAKJA. IV. Móz. 34, 3-5.

Amikor az Úr felosztotta a Kanaán földjét, akkor a déli rész Juda törzsének jutott. Ez nem véletlen, mert a déli határon van a legnagyobb veszély. Nemcsak Sodoma kísért állandóan a holt cselekedetekkel, a régi szép emlékekkel, amire könnyen visszatekint a Lót névtelen felesége, de ott van közel a Czin pusztá = a lapály, a tövis; utána az Akrabbim csúcs = a skorpió hágó, a Haczár-Adár = az üres dicsőség, a beképzeltség udvara, majd Aczmon = az önerőben való bizakodás, és folytatódik az Egyiptom patakának hosszában, egészen a tengerig.

Az újdonsült hívó, amikor megérkezik a Kanaán földjére,

mindjárt a mennyországban képzei magát. Még álomban sem gondol arra, hogy az előző bajokat, a minden rosszra való hajlamot a szíve mélyén magával hozta, és még sok harca, tennivalója lesz, mire mindezeket levetkőzi. - Ezért nem hagy az Úr magunkra, - figyelmeztet, őriz, oltalmaz minket.

A Czin pusztá könnyen félrevezethet minket, mert dél felé van, s a világosság délen a legerősebb; elfelejtjük, hogy „a bennetek lévő világosság, az még sötétség”. Abban még jól megfér az alantas gondolkodásmód, sőt a lapályon a vizek is megállnak, stagnálnak, mocsár lesz belőle, a só ott is torlódik, só helyei lesznek; ez már Sodoma-Gomorához lehet hasonló. - Itt nagyon közel van a skorpió-hágó /Akrabbim/. Hol, és hogyan jön be a skorpió? Ezt a Lukács 11, 9-13. érteti meg velünk. Az Úr kínálja nekünk az ő Szentlelkét /a Szellemét/ és mi helyette egy idegen szellemiséget veszünk és azt adjuk tovább, tehát a magot felcseréljük. Anyagi téren, a hétköznapi életben nem fordul elő, hogy egy apa a fiának skorpiót adjon, mikor az tojást kér. /A tojás az egy magsejt, fogamzásra alkalmas./ Amikor a Szellem munkáját felcserélik emberi okoskodással, ott kibújik a skorpió és szemtől szembe kedves atyafiságos képet mutat, de hátulról megmar. A skorpió „fullánkja”, marása a farkában van. Ez nagyon veszélyes; van olyan skorpió, amelynek marása hét másodperc alatt megöl egy kutyát. Amellett igen fájdalmas a marása. A pokolbeli szellemek marása olyan fájdalmas, mint a skorpió marása. Ez tipikusan galáciai betegség. A Galáciai levél harmadik része szól erről. Őket logikus tejjel, nagyon jól táplálták; gala = tej. Ezt a szót mi ismerjük a galak-tika kifejezésből, aminek jelentése: tej-út. A csillagászatban használják ezt. Hogyan jutottak oda, és jutunk oda ma is, hogy egymást marjátok és faljátok „egymást fel ne emésszétek”. Gal. 5, 15. Úgy, hogy szellemi vonalon megbolondultak, mert józan ésszel ezt nem lehet megcsinálni.

Mi a megbolondulás oka, törvénye? Magukat bölcseknek vallván, megbolondultak. Róma 1, 22. Ez történt a bűnesetben, és

ugyanaz történik az ébredésben, a hitéletben ma is. Az Úr búcsúbeszédében ígérte a Szellem /Szentlélek/ elküldését, aki megfeddi v.i. leleplezi, rábizonyítja, megvizsgálja, megítéli /nem elítéli/ a világot. Ján. 16, 8. Nagy baj, ha ezt a szerepet én veszem át. Ez gyakori eset. Az újdonsült hívő első örömeiben már lenézi a környező, hitetlen világot. Azt látja, hogy az emberek nem akarnak hinni, vagy pedig rosszul hisznek. Néhány hét múlva az u.n. atyafiak is helytelenül élnek, nem értik helyesen a Szentírást. Átveszik a Szellem munkáját, beindul a megítélés, kioktatás. Mivel sokan végzik ezt, beindul a vitatkozás, ami ítélkezéssé, civódássá fajulhat. A galatabelieknek végül Pál sem felelt már meg. A baj ott van, hogy onnan az Isten Szellemé kivonul, mert az ő tevékenységére ott nincs szükség: „És lőn azokban a napokban, amikor a bírák bíráskodának, éhség lőn a földön...” „Ruth 1, 1. Az üres dicsvágy végül is gyalázatos szétesésben végződik. - Jó hogy ennek van kiútja, amit a Gal. 5, 26. „Ne legyetek üres dicsőség-kívánók...”

Ha a gyógyulás itt nem kezdődik meg, akkor olyan életmódfolytatás következhet csak, ami Egyiptom patakjába sodródik bele. - Ez a déli határpatak nyugat felé halad, és ennek vizéből még bőven jut Kánaánba; vittek magukkal az Izráel fiai ebből a szellemből, és egy-egy zápor-áradáskor kiáradt bőven a Kánaán-földjére.

Mit is jelent az a kifejezés: Egyiptom? Az e-világot jelenti, az e-világi gondolkodásmódot, az e-világ szellemiségét. A mi nyelvünkben a „világ” kifejezése több jelentéssel bír, és ezeket gyakran keverik, ami a gyakorlati életben is zavart kelt. Ez abból is észlelhető, hogy olyan kérdéseket tesznek, amelyek nagyon világosan rámutatnak a kevertségre, pl. a keresztyén ember nézhet-e TV-t, olvashat-e újságot, járhat-e félcipőben stb. Végtelen a tarkaság e téren. Ez csak arra jó, hogy a valóságról elterelje a figyelmet. Egetverő nagy kérdést csinálnak egy ruházati cikkből, de nem veszik észre, hogy a szív telve van telhetetlenséggel. Az Úr figyelmeztet arra: „Meglássátok, hogy

eltávoztassátok a telhetetlenséget, mert nem a vagyonban való bővülködésben van az embernek az ő élete.” Luk. 12, 15.

Az egyes ember maga próbálja meghatározni, hogy mi tartozik az e világ dolgai közé, ezektől elhatárolja magát, és gondolata szerint teljesítette is Isten elvárását. Persze ezek mindig semmi dolgok, a nincsbe tartozók. – Kérdés akkor, mi a valóság? Röviden úgy fejezhetjük ezt ki, hogy minden, ami az e világ fejedelmének hatáskörébe tartozik; tehát minden gonoszság, aminek vége a halál. Beletartozik az ördögnek minden üres ígérete, a munka nélkül szerzett kenyér, a felelőtlenség, s a világnak minden dicsősége. Ezt szívesen beveszi a megromlott ember, még akkor is, amikor már elindult jól a hitben. Emlékezzünk csak a galáciai bajra, még Pált sem becsülik. Amikor cselekvésre kerül a sor, akkor még az Urat is otthagyják. Ján. 6, 66. „...többé nem járnak ővele”. Azután csak az egyiptomi szellemet veszik be, vitatkoznak, civakodnak, aminek következménye: „s az egyiptomiak felgerjednek az egyiptomiak ellen, – tehát egymás ellen, – és hadakozni fog az ember a testvére /atyjafia/ ellen, az ember a felebarátja ellen, város a város ellen, egyik felfogás a másik nézet ellen /törvény a törvény ellen/.” Ézs. 19, 2. Ebből nem lesz soha fehér gyolcs ruha. 9. v. Próbálják az e világ szellemét szegénységi fogadalommal, vagyontalansággal kifizetni. Pedig az anyagiaknak ehhez semmi köze, ha én vagyok a vagyon ura. Akkor van csak baj, ha a pénz uralkodik felettem.

Az Úr a kiutat is megadja: „Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit együnk, mit igyunk, mibe öltözködjünk; ezt az e-világi népek kérdezik. Ez egyiptomi kérdés. A mi mennyei Atyánk gondot visel rólunk. Az ő országa tejjel-mézszel folyó föld.

A K Á N A Á N P A T A K J A I 12

Z É R E D patak

IV. Mózes 21, 12.

Isten világában fontos szerepet tölt be az élő víz, vagy folyóvíz. Ennek többféle megjelenési formája ismeretes előttünk, forrás, kút,

záporosó, záporpatak, folyó, folyam. Ha ennek a mozgása megszűnik, ha stagnál, akkor stagnum lesz belőle, tócsa, mocsár. Ez nem alkalmas gyümölcsstermésre. Pl. a málna a hegyi patakok mellett mindig megtalálható, de mocsár mellett nem lehet málnát termelni. Viszont a Genezáret tó nem stagnál, mert átfolyik rajta a Jordán vize. Benne élet van, halak sokasága; neve a gennan igével kapcsolatos, aminek az a jelentése: foganni, szülni, életre hozni.

A Szentírásban szereplő patakok általában záporpatakok, kősziklából erednek, és sziklamederben futnak, záporok idején kiáradnak, és elöntik a patak völgyét, termővé teszik a talajt. Ez a jelenség az anyagi világban, s a szellemi világban is azonos törvény alapján működik. A naprendszerek is időnként feltöltődnek energiával, ezt a csillagászok észlelik, csak azt nem tudják, honnan érkezik ez az energia. A belső embert is időnként feltöltik igei erőkkel, és várják, hogy ezek az erők teremjék meg a jó gyümölcsöt: „Mert a föld, amely beissza a gyakorta reá hulló esőt, és hasznos füvet /gabonát/ terem azoknak, akikért műveltetik, áldást nyer Istentől; amely pedig töviseket és bojtortjánokat terem, megvetett, és közel van az átokhoz, annak vége megégetés.” Zsid. 6, 7-8. A záport mennydörgés előzi meg, amiben iszonyatos erők működnek, aminek következtében megindul a zápor. A mennydörgés az Isten hangjának a jelképe, s arra mutat, hogy ez nem üres beszéd csupán, ez az ő Igéje. Erről olvasunk a Jób 37, 4-5-ben: „A Hatalmas majd mennydörög, s az ő mennydörgésének hangja csodálatos; oly nagy dolgokat cselekszik - az ő hangja - amiket mi nem értünk meg, fel sem tudjuk fogni azokat. Egybeszerkeszti a havat /a hókristályt, a havazást/, hogy borítsa be a földet. Ő hozza létre a zuhogó záporosót, s a záporok viharát a maga hatalmával.„Persze az ő hangját nem lehet pótolni emberi dörgedelemmel, ha még oly zengzetes is a szónok hangja. Az ember tolmácsolhatja az Isten kijelentését, hangot adhat annak, amit „fülbe súgva” hall, de az erőt az Isten adja. Keresztelő János tudatában volt ennek, amikor megmondta: „én a Kiáltónak a

hangja vagyok.” A csodákat az Úr hangja végzi: „Akik meghallják az Isten Fiának a hangját, azok átmennek a halálból az életbe.”

Minden záporpataknak sajátos feladata, sajátos gyógyhatása, egyéni tanítása van. Így a Zéred pataknak is, amellyel először találkozunk, amikor az ígéret földje felé megyünk. Már a neve is rámutat arra, hogy ez a magunkkal hurcolt babiloni betegségre mutat.

A Zéred jelentése: fűzfa. Ezzel Babilonban találkozunk, és az Úr ebből Dávidot - akit szeret - gyógyítja. Néki küldte az Úr a 137. zsoltárt; „Babilon folyamainál letelepedtünk, a sok üres duma mellé leültetek, de mi is hagytuk magunkat leültetni, és emellett jajgattunk, jajveszékeltünk, közben Sionra emlékeztünk. - Hangszereinket a fűzfák közepébe aggattuk fel, s nagyon össze tudtuk egyeztetni a „szellemit”, a Sionból valót a lelkiekkel, a víziékkel.”

Ez a harc az emberben folyik; védekezünk a hamisítvány ellen, mégis fennáll a tény, hogy hangszereink telve vannak a „fűzfa” szellemiséggel.

Most a tisztánlátás érdekében ismerjük meg, milyen is az u.n. fűzfa-gondolkodásmód? Magunk ezt nem tudnánk kielemezni, de az Ézs. 44, 2-5 szakasz megadja nekünk a feleletet erre. „Ne félj gyermekem Jákób, és te Izráel, akit megszerettem és magamnak elválasztottam. - Mivelhogy én vizet adok a szomjúságban azoknak, akik víztelen helyeken járnak. Én az én Szellememet behelyezem a te magodba és az én áldásaimat a te gyermekeidbe.” - És majd létrejönnek, előtörnek, mint vízzel árasztott kert, vagy mint a folyóvíz partján a fűzfa. - Ez azt mondja: Én az Istené vagyok, amaz majd a Jákób neve által kap segítséget; a másik meg saját kezével írja fel: az Istené vagyok, és majd az Izráel neve segíti meg.

Így néz ki a babiloni ébredés, ilyen a babiloni hívó ember; ő maga állapítja meg magáról: én az Istené vagyok, már tudom azt, amit Jákób tudott, enyém az üdvösség. Nagy az öröm, nagy az ébredés, de néhány hónap múlva eltűnnek a felébredtek. - Mi lehet itt a hiba?

Először is nem várjuk meg, hogy az emberek látván a ti jó cselekvéseket, dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. - Volt itt folyóvíz, volt bőven igehirdetés, evangélizálás, volt folyóvíz mellé ültetett fa, szívtá is a vizet, készült is sok feljegyzés, bő bizonyágtevés; csak egy baj maradt, a folyóvíz mellett nem volt gyümölcsfa, csak fűzfá. Ha csak lelki felbuzdulás van, és nem jön meg a Szellemnek gyümölcse, ha nem jut el, "az áldás a gyermekekbe", akkor közel van az átok. Ezért figyelmeztet az Úr még ideje korán: „Mert a föld, mely beissza a gyakorta reá hulló esőt, és hasznos füvet /kenyérgabonát/ terem azoknak, akikért műveltetik, áldást nyer Istentől; amely pedig töviseket és bojtortjánokat terem, megvetett és közel van az átokhoz...” Zsid. 6. 7-8. Még nem jött be az átok, csak közel van. Isten nem átkoz senkit, nekünk van választási lehetőségünk: „Lásd, én adok ma előttökbe áldást és átkot!” V. Móz. 11, 26. - Nekünk lehet választani! V. Móz. 30, 19. Sajnos az ember inkább az átkot választja: „Mivelhogy szerette az átkot, azért érte el őt, és mivel nem volt kedve az áldáshoz, azért távozott az el tőle.” Zsolt. 109, 17. Első pillanatra ez érthetetlen nekünk. Hát nem kell az áldás?! Dehogyan, kellene az, csak a vele járó fáradság nem kell. Sokkal könnyebb megtanulni a kedveskedő frázisokat, a hívő modort, mint megtanulni a hosszútűrést, vagy a megelégedettséget. A gyümölcsfa törvénye, hogy előbb hajtja ki a termő rügyeket, azután a levelet. Egy fügefá ezt fordítva csinálta, még a gyümölcsözés ideje előtt tele volt levéllel. - Ez az átok állapota. Ebből soha nem lesz gyümölcstermés, ha csak levélre rendezkedik be. Máté 21, 18-22. A babiloni fűzfának soha nem lesz gyümölcse.

Ennek az a megoldása: Fussatok ki Babilonból! Ne bízzatok önmagatokban! Áldott az a férfi, aki az Úrban bíz, és akinek bizodalma az Úr! Mert olyanná lesz, mint a víz mellé ültetett fá, ... nem szűnik meg a gyümölcsözéstől.

Elérkeztünk az ígéret földjének a határához. Közel vagyunk a határhoz, de már túl kell lenni a Zéred patak vizsgáján, a fűzfa gyümölcstelen állapotán. Tehát túl kell lenni a lelki állapoton. Ez nem azt jelenti, hogy a lelki világunknak már többé nincs jelentősége. Ellenkezőleg, az értelem, érzelem, akarat tényezők lesznek ezután is, sőt magasabb feladatkört töltenek be ezután. Sőt a testünk, amelyben lakozunk, nélkülözhetetlen a múlandó világban, hisz a testben való megjelenés annak bizonyítéka, hogy kegyelmet nyertünk. Ez nagy ajándéka Istennek. De a Szellem gyümölcse csak akkor jöhet meg, ha az Ige a szívet érinti, megeleveníti. Ez esetben a lelki dolgainkat is a Szellem irányítja. De ha a lélek magában van, akkor az Úr azt tanácsolja, hogy a magad értelmére ne hallgass. Az az egészséges állapot, ha bennünk valóban a Krisztus értelme van.

A patakok mondanivalóját csak a kijelentés alapján lehet megérteni, és nem földrajzi meghatározásokkal. Pl. nem értjük meg földi szemmel, hogy Dávidnak miért szól a 137. zsoltár, amikor ő már az ígéret földjén lakik. Területileg igen, de szívében még ott van a babiloni gondolkodásmód, amikor népszámlálást rendez. Babilonban azért csinálnak felvonulást, amin minden élőlény köteles felvonulni, hogy lássa a babiloni főnök, milyen nagy az ő népe és hatalma. Ez viszont nem vonatkoztatható Isten népére. Ugyanis az Izráel népe az Isten tulajdona, s hogy ki tartozik abba, azt nem a Dávid állapítja meg. Igen súlyos következménye lett ennek, és jó, hogy Dávid kigyógyult ebből. De Dávidot sem kényszeríti az Úr arra, hogy telepedjen be az Isten országába. Neki is, de minden embernek megvan a lehetősége, hogy előbb ismerje meg, vizsgálja meg, hogy milyen az a föld, ahová az Úr akar vinni. Az Úr tanácsára megy Józsué és Káleb vezetésével, minden törzsből egy-egy férfi a föld megvizsgálására. Nem véletlen,

hogy a „kémekeket” Kádesből indítja, s oda térnek vissza. Kádes a szentséget jelenti, tehát a szentség szempontjából vizsgálódnak. A szőlőérés idején mennek, és eljutnak az Eskol-patak völgyéig; onnan hoznak hatalmas szőlőfürtöt, gránátalmát és fügét. Eskol jelentése: szőlőfürt.

Azután visszatértek, és elmondták, hogy csakugyan tejjel és mézzel folyó föld az, ahová az Úr akar vinni. De hozzáfűzték a saját véleményüket is, miszerint erős nép lakik ott, a városok felette nagyok, sőt még Anák fiait is látták ott, de még óriásokat is. Egyedül Káleb csitította a népet és bízott abban, hogy elbírnak velük. - Amikor Isten ügyeréről van szó, akkor mindig ezer akadályt látunk. Vajon miért? Mert félünk attól a belső harctól, ami ezzel jár, és mert nem merünk hinni abban, hogy az a jó, amit Isten tanácsol nekünk. Nagyon sokan indulnak örömmel, boldogok, amikor meghallják a csodálatos kijelentést, de amikor olyat hallanak, hogy elégedetek meg, ha van élelmetek és ruházatotok, akkor elmenekülnek onnan. Nincs vita, csak szó nélkül eltűnnek, mert kényelmesebb a magaválasztotta istentisztelet. - A kijelentés szövege nagyon lesújtó, de belső lényege ugyanilyen biztató és örömdetes. Az idős nemzedék, a húsz éven felüliek nem hajlandók bemenni, és elhullik a pusztában, de a fiatal, új nemzedék, bemegy. Ez arra mutat, hogy az ó-ember törvényszerűen a halált választja, míg az új ember az életet, azáltal, hogy napról napra újul. Ezzel kapcsolatban van egy megjegyzés a IV. Mózs. 32, 11-ben, hogy „nem tökéletesen jártak én utánam”. A helyes fordítás: „nem együttesen, és nem azonnal követtek engem” Most röviden tekintsük át, mit mond erről a Mózes ötödik könyve, a Deuteronomim. Már említettük jelen írásunk elején, hogy ez a második törvényadást jelenti; deuterós = második, nomos = törvény. Ez ugyanazt tartalmazza, amit az első törvényadás, de most már “törvényemet a szívébe írom, és az én Szellememet adom beléjük.

Az ötödik Mózesi könyv azzal kezdődik, hogy Mózes mondja

el ezt a történetet magasabb szellemi szempontból nézve. Belső, szellemi tényekről van szó. Meg kell győződnie minden egyénnek arról, hogy jó az a föld és érdemes ráadni az életemet, a szívemet, mert ami nincs hitből, meggyőződésből, az bűn. Róma 14, 23. Az V. Mózes 1, 24. így hangzik: „És határozott irányt vévén, egyenesen a hegyre mentek fel, és elmentek a szőlő patakig - Eskol völgye - és megtekintették, megvizsgálták azt.” /A hegy azt jelenti, hogy magasabb szempontból nézték az ügyet./ Tehát a szellem gyümölcseiről van szó, ahogy a Gal.5, 22-ben olvasható. Ide csak úgy lehet eljutni, ha előzőleg a húst megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. Ez bizony nagyon kemény belső harcot jelent, de győzelem után határtalan örömet. A sátán, az e-világ istene testi, lelki és szellemi vonalon egyaránt kínálja a könnyebb megoldást. Ezt képviseli az óriás Anáknak a három fia. Az első fiú Ahinán = ajándék fivére ingyen kenyeret ígér; nem kell az „arcod verítékével”. Akiknek kezében törvénytelenység van, akiknek cselekedetei törvénytelenek, azoknak jobbkeze telve van megvesztegető ajándékokkal. Zsolt. 26, 10. Az óriás második fia Sesán = liliom. A tisztaságnak, ártatlanságnak a jele. Neki nincsen bűne, az ősszülei vétkeztek, ő erről nem tehet. Semmiért nem felelős, akár a templom csúcsáról is levetheti magát, az Isten angyalai majd vigyáznak rá. - A harmadik Anák fiú Thalmai = barátságban gazdag. Az egész e-világgal jó barátságban van. Kár lenne ezt a jó barátságot lemondani. Ezért szívesen tart jó baráti kapcsolatot, u.n. evilági emberekkel. Kedves az e-világ szellemisége. Úgy gondolják, kár is lenne ezekkel harcba keveredni. - De Káleb elűzte az Anák három fiát, s az Úr bevitte őt az ígéret földjére. Józs. 15, 14.

ARNON patak

V. Móz. 2, 24.

Amikor Isten népe az ígéret földjét kikémlelte, és eljutott az Eskol patakig, akkor kemény csatát kellett volna vívniuk a szívükben az

Anák ellen, de nem mertek harcba bocsátkozni; inkább kívül maradtak és elhullottak a pusztában. Csak Józsué és Káleb mentek be. A Józsué tulajdonképpen a Jézus előképe, és ennek a névnek a jelentése azonos a Jézus nevével = Szabadító. Káleb képviseli az új embert, aki bátor. Itt közben megjegyezzük, hogy a Szentírás igen gyakran egy név mellett megemlíti, hogy kinek a fia, sőt az is kinek a fia. Tehát, az apát és nagyapát megemlíti. Káleb a Jefunné fia, aki a Jéter fia. Jefunné jelentése: nyilvánvaló, fellép, áttörő. Jéter magasztos. - Ez egy emberben megy végbe. A Káleb alapvonása, hogy magasztos, fennkölt gondolkodású /Jéter/. Ha nem itt indul el, akkor vakmerő lesz és nem bátor. A Jefunné sem titkolja cselekedeteit, hanem hozzáát a feladatához nyíltan; ezért bátor és nem alattomos, Káleb eddig jól vizsgázott, jól megállta a helyét. Amint haladnak a Kánaán belseje felé, mindig nagyobb és nehezebb feladat vár rá, amire felkészíti őt az Úr. Szihonnal való csata következik. Kemény ellenfélnek látszik a Szihon, az arcátlan gőg, a vélt nagyság; mögötte az Emoreus beképzeltség, aki beképzeli magának a bölcsességet; hisz ezen a ponton vesztítettük el az Istennel való kapcsolatot. Ez a beképzeltség annyira elfajulhat, hogy még a hétköznapi életben sem fogad el semmiféle tanácsolt, mert ő mindent tud, sőt mindent jobban tud. Ezzel okoz magának igen nagy károkat az ember, - helyesen kifejezve - okozok magamnak nagy károkat. Ez ellen, ezzel szemben csak fair, magasztos /Jéter/ gondolkodásmóddal lehet küzdeni. Káleb ilyen felkészítésben részesült. Isten tanácsa: „Álljatok talpra, ébredjete fel, induljatok el és menjetek át az erős sodrású sziklamederben rohanó Arnon patakon. Lásd én kezdedbe adtam Szihont, Hesbon királyát, az Emoreust és az ő földjét; kezdj hozzá, hogy örökségül vegyed azt, úgy mindent beleadva - az erőket egyesítve - vedd fel a harcot vele szemben ezen a napon.” V. Móz. 2, 24. - Isten megadja az erőt, a felkészítést erre a harcra, ahol a biztos győzelmet az Úrnak megígért segítsége adja. Ennek ellenére sem alkalmaz erőszakot. Csendesen, meggyőzően beszél Szihonnal,

az elbizakodott emberrel. A bolonddal szemben a legnagyobb erőszak sem használ: „Ha megtörnéd is a bolondot mozsárban, mozsártörővel, s megtört gabona között, nem távoznék el ő tőle az ő bolondsága.” Péld. 27, 22. Ez a makacsság mutatkozik Szihonban; hiába tesznek neki békés ajánlatot, nem engedi, hogy az Isten népe átmenjen rajta az ígéret földjére. Azután nem marad más hátra, mint beleadva minden erőt a harcba, el kell bánni Szihonnal. Persze nem Szihon személye itt a lényeg, hanem a bennem lévő gőggel kell nekem megküzdennem. Ezt tanítja nekem az Arnon patak, hogy t.i. nem lehet a gőgről úgy lágyan elbibliázni, hanem elsöprő erővel elsodorni, ahogy az Arnon patak elsodor mindent, ami útjába kerül. Ez a sodró erő a meggyőződésnek a sziklamedrében fut. Kérdés, hogy érjük el ezt a szilárd sziklamedret? A kijelentés által. Amikor Péter kijelentést kapott, s ezt meg is vallotta, akkor mondta az Úr neki: „te *p e t r a* vagy, erre a sziklakőre építem fel az én anyaszentegyházamat.” Nem a Péter személyére. Maga Péter írja: „A minden kegyelemnek Istene tegyen titeket tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká.” I. Pét. 5, 10.

KÁNA patak

Józsué 16, 8.

Tappuahtól tova megy a határ a tenger felé a Kána patakjának a szélei pedig a tengernél vannak. Ez az Efraim nemzetségének öröksége, az ő családjaik szerint. A Kána, mint név ismerős minden bibliaolvasó ember előtt. Mindenki tudja, még az u.n. hitetlen világ is, hogy van egy tejjel-mézzel folyó Kánaán is, amit úgy képzelnek el, hogy ott a folyó medrekben tej és méz folyik víz helyett. Végül minden keresztény ember azt is tudja, hogy Jézus a vizet borrá változtatta ott. Mi is tudjuk, hogy ez a szellemi téren most is így van, ez nem valami mesészerű történet a múltból, hanem örök törvényszerűség. Alapigénkben is olvastuk, hogy „ez az Efraim nemzetségének öröksége”. Tehát, az örökkévalóságba tartozik. Mindenek előtt nem

szabad szem elől tévesztenünk, hogy a Kána patakja az ígélet földjén van, s a közelében az Efraim nemzetsége; ez a kettő szorosan összetartozik. Ugyanis Efraim azt jelenti: kétszeresen termő, termékeny. Ez a „kétszeresen” ez nem mennyiségi jelző, hanem minőséget jelent. Tehát nem dupla mennyiséget terem, hanem meghozza gyümölcsét a szellem vonalán, amint a Gal. 5, 22-ben olvassuk, és ennek megnyilvánulását a hétköznapi életben, testi, anyagi téren láthatjuk. A Kána /alázat/ és Efraim összefüggése abban rejlik, hogy alázat nélkül nem jöhet létre gyümölcstermés, és ezen a módon „az Efraim az én kedves fiam”. A Kána patak délen van, a határszélen; tehát az első lépés, az első lecke az ígélet földjén az alázat megtanulása, mert az egész Kánaán alázat földje. Amikor az alázat átmegy az elbizakodásba, abban a pillanatban megszűnik a gyümölcstermés. Ezért olvasunk Efraimmal kapcsolatban sok elmarasztalót is. Ezért tanácsolja az Úr, hogy az alázatosságot öltsetek fel, ami az állandó mentalitást jelenti. Ezt nem lehet alázatoskodással pótolni. Isten segít bennünket azzal, hogy enged megaláztatásokat megérni. Ez nekünk mindig keserű, de utólag rájövünk: „Jó nekem, javamra szolgált, hogy megaláztál engem, hogy ezáltal én is megtanulhassam, s magamévá tehessem a te igazságosságodat.” Zsolt. 119, 71.

Ez a Kána patak tanítása.

J A B B O K patak

V. Móz. 3, 16.

Többször említettük, hogy az ötödik mózesi könyv az ígélet földjét, annak rendjét ismerteti meg velünk. Már az elnevezése ennek a könyvnek is erre mutat: Deutere-nominum, második törvényadás könyve, tehát itt már nem a betű az irányadó, hanem a szívbe írott törvény lép működésbe. Ennek természetesen megvannak a maga feltételei, amiket Isten közöl velünk, sőt meg is tanít azoknak a

feltételeknek a végrehajtására is. Ő ad biztatást a bemenetelre: „És keresni fogjátok az Urat a ti Isteneteket, és megtaláljátok majd, mivel Őt teljes szívetekből és teljes lelketekből fogjátok keresni a ti nyomorúságokban. - És akkor szíven találunk majd téged azok az igék mind, amelyek a végső napokra vonatkoznak, hogy fel tudjad fogni, meg tudjad érteni azt, és majd oda fordulni a te Uradhoz, Istenedhez, s engedelmesen ráhallgatva meghallod majd az ő hangját.” V. Móz. 4, 29-30. A Jabbok patak is ilyen tanítást ad nekünk, aminek gyakorlati teljesítése nélkül nem lehet az ígéret földjére bemenni. Ez egy mondatba összefoglalható: „Azért, ha a te ajándékokat az oltárra viszed, és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasz van ellened, hagyd ott az oltár előtt a te ajándékokat és menj el, előbb békülj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékokat.” Máté 5, 23-24.

Most ennek a feladatnak a véghezvitelét láthatjuk a Jákób példájában, ahogyan ez megtörtént. A Jabbok név azt jelenti: rohanó folyó, amelyen átkelni akkor is veszélyes, ha van benne gázló. Józsué 12, 2-ben arról olvashatunk, hogy a felfuvalkodottság, beképzeltség környékezi, ami könnyen elsodorhatja a békülési szándékot. Elkezdünk mérlegelni, okoskodni: Miért én kezdem a békülést, elvégre nekem van igazam, ő támadott engem, én nem ütöttem vissza, stb. Az Úr figyelmeztet: Ügyeljünk a hallottakra, hogy valaha el ne sodortassunk. Zsid. 2, 1. Pillanatok alatt elveszíthetjük a talajt a lábunk alól. Abban igazam lehet, hogy az „Ézsau” támadott, de ki adott okot a támadásra? Szembe kell néznem a valósággal, elismerni azt, ami tényleg igaz, és akkor a valóság szabadabbá tesz titeket! Ján. 8, 32. Ez történt Jákób szívében. Elismerte, hogy ő csalta meg az atyjafiát. Azért nehéz erre rájönni, mert csalásainkat az ártatlanság ruhájába öltöztetjük. Jákób is ügyelt arra, hogy ne nézzék őt esetleg csalónak. I. Móz. 27, 12. A legrosszabb azután az a mód, amikor arra hivatkozunk, hogy Isten vezetett engem; én imádkoztam és azt a feleletet kaptam

felülről, hogy nekem igazam van. Tetézte a hazugságait azzal, hogy az Úr hozta elébe a vadat, azért tudott ilyen gyorsan ételt készíteni. Nem egyedi eset, nagyon gyakran igazoljuk magunkat istenes frázisokkal.

Jákób érezte, hogy meg kell békülni a testvérével. Mégis felébred benne a félelem. Ez szinte törvényszerűen fellép bennünk, amikor gyakorlatilag már elindulunk a találkozóra. Jákób is ezért imádkozott, hogy kapjon erőt. Arra is hajlandó, hogy kártérítést fizessen. Csak egyre nem hajlandó, éspedig arra, hogy a maga igazát leadja. Ez általános jelenség, ezért nem találjuk meg a békességet. Kibékülünk, jóban vagyunk megint, de fenntartom magamnak a magam igazát. De ha keresem a valódi békességet, akkor ezt a harcot meg kell vívnom. Itt teljesen magam maradok, de velem van az Isten. Jákób is egyedül marad! Az eredeti ige - a palaió - olyan küzdelmet jelent, ahol alul maradok. A harc itt az ó-ember ellen folyik Isten segítségével, s az ó-ember a Jákób. Ezért kap új nevet: Izráel, aki Isten segítségével küzdött. Csak ezután lehet átmenni a Jabbok gázlón. Ezek után lehet felvinni az ajándékot az oltárra.

BESOR patak

I. Sám. 3, 9.

Az isteni rendbe beletartozik, hogy munka után mindig pihenést ad; nehéz csaták után nemcsak nyugalmat ad, hanem felüdülést is. Ez több mint az erőpótlás, mert ebben benne rejlik a győzelem öröme, örömujjongása, ami az erőt szinte megsokszorozza. Ez jutalom, ami nagyon hasonlít a szőlőmunkások bérére. Ott sem a teljesítmény órábert fizeti, hanem az odaszánás hűségét jutalmazza. A valódi megbékülésért folytatott harc a legkeményebb küzdelmet jelenti, mert ez élet-halál küzdelem. A Jákób tusakodását kifejező ige azt is kifejezi, hogy az egyiknek alul kell maradni; itt az ó-ember elveszíti az egyensúlyát, erőfölényét, agóniába kerül. Ugyanakkor a megbékélt ember újulása is megindul, s az Úr felüldíti azt. Erről beszél a Besor patak.

Ehhez fűződik egy történet, ami megérteti velünk Isten gondoskodó szeretetét, ami a megfáradtakra, a gyengékre vonatkozik. Siklag városa, amelyre a tekervényes, kígyózó út a jellemző, ellenséges támadás áldozata lesz. Fogságba viszik a nőket, gyermekeket. Dávid, sereggel megy ezeknek szabadítására, és üldözőbe veszi az ellenséget. /Amelekitákat/. Amikor a Besor patakához értek, ott a Dávid seregéből 200 ember lemaradt, mert fáradtságuk miatt nem tudtak átkelni patakon. Dávid utolérte az ellenséget, és nagy zsákmánnyal tért vissza. A nép akarata az volt, hogy akik fáradtság miatt nem harcoltak, ne kapjanak a zsákmányból. Dávid azonban úgy döntött, hogy a gyengébbek is azonos részt kapjanak. Ezt törvényes szokássá tette Izráelben. Ez a méltányos, mert ezek is harcoltak előzetesen, amiben elfáradtak. A Besor patak neve azt jelenti: hűvös, felüdítő. - Ő a harcban elfáradtakat mindig felüdíti, erősíti. Amikor Ábrám a sodomai csatából visszatér, a Magasságos Isten papja kenyérrel és borral erősíti őt. - Az igaz megbánás is mélyen érint, sőt lever, de az Úr gondol ránk: "Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljőjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől." Csel. 3, 19.

KISON - KEDUMINI patak

Bírák 5, 21.

Amikor az ígéret földjére beérkezik Isten népe, ott sok harc, sok feladat és gyógyítási folyamat vár rá. Ezeket a Szentírás képes beszéddel érteti meg velünk. Ebben szerepelnek emberi tulajdonnevek, városok, folyók nevei; olvasunk történeteket, hallunk különféle jelenségekről. Ezek mind a belső emberről szólnak, emberi tulajdonságokat, belső tevékenységeket személyesítenek meg, és ezzel érthetővé teszik az ige mondanivalóját. Amikor a Kison záporpatak mondanivalóját meg akarjuk érteni, először is azt kell tudnunk, hogy miről is van szó, mi a lényege ennek a történetnek, milyen bajjal állunk szemben, és mi a bajok kiútja, megoldása.

Elsősorban Isten igéjének tolmácsolásáról van szó, a kijelentés vételezéséről és közvetítéséről. Ezen a téren gyakori a baj az Isten népében. Pl. Éli főpapsága idejében "nem volt az Úrnak kijelentése, nem volt nyilvánvaló látomás." /I. Sám. 3, 1./ A Józsué utáni időben is hasonló a helyzet. A Bírák könyvében olvasunk erről, a 4.-5. fejezetekben. Amikor az Isten ítéletei, tanácsai helyébe belép az emberi ítélet, bíraskodás, abból mindig nagy bajok származnak. Pl. a Rúth könyve így kezdődik: „És lőn azokban a napokban, amikor a bírák bíraskodának, éhség lőn azokban a napokban. „ Tulajdonképpen éhinségre mutat, ami az ige vonalán áll fenn; tehát szellemi valóságról van szó. Amikor a Kison záporpatakról olvasunk, ez is szellemi valóságot tár fel. A kijelentésről kapunk pozitív és negatív képet, ismertetést, tanítást. A Bírák 4. fejezete azzal kezdődik, hogy Ehud halála után az Izráel fiai gonoszságra tértek. /Ehud szúrta hasba Moáh fejedelmét./ Ezért adta Isten az ő népét Jábinnak, a Kananeus királynak a kezébe. Jábin jó eszű értelmes ember, aki hasára üt és kivág egy remek biblia-magyarázatot, csak éppen az erő, a kijelentés hiányzik belőle. Az ő uralmi területe, országa a zárkózottság; nem érdekli a más sorsa, baja. Bibliáznak magas, elméleti síkon, kitűnő problémakovácsok, akik a saját ügyeikre sohasem térnek rá.

Ezt az állapotot Debora prófétanő vette észre; ő látta meg azt is, hogy az értelmes királynak van egy nagy sereggel rendelkező vezére Sisera, aki magát közbenjárón ak, közvetítőnek tartja; ő biztosítja a brancsbelieknek, v.i. a saját felekezetének, csopottársainak az üdvösséget. Az üdvösséget sehol máshol nem lehet megtalálni, csak Siseraéknál. A hétköznapi életben is használják a Sisera nevet, és alatta tömeg embert, nagy sereget értenek; nem az értelemmel való igemagyarázatot értik alatta.

A Siserával szembenálló Debora személye és tevékenysége valóságosan mutat rá arra a tényre, hogy itt az élő ige, a mennyei eledel áll szemben a halott betűvel, és amikor a megvilágosító, éltető ige győz,

akkor ott nem emberölés következik be, hanem a világosság győzelme a sötétség /kananeus/ felett áll be.

A Debora név jelentése: méh, darázs, és pedig abban a vonatkozásban, hogy gyűjti a mézet. A méz a mennyei eledelt jelképezi. A méz az ég harmatából jön létre, a nektár a harmat szüleménye. Ez a legtökéletesebb táplálék; alig van salakja. Debora a prófétanő tudja, hogy Izráelben a biblia-szövegből csak úgy lehet élő ige, ha felülről való világosságot kap. Ennek a világosságnak a jelképe a villám, ami pillanat alatt megvilágítja az egész látóhatárt, ugyanígy a Világosság az egész embert világosítja meg. /Máté 24, 27. Lukács 11, 36./ Ennek megismerésétől Bárák, aki Debora tanácsára felveszi a harcot Siserával a Kison patakjánál. Bárák győzött; de előre figyelmeztette őt Debora, hogy „nem a tied lesz a dicsőség”. /I. Móz. 4, 9.= Igen nagy kísértés az embernek, ha kijelentést kap Istentől, azonnal magának tulajdonítja ezt, és beképzelt lesz. Pál apostolnak is ez volt a legveszélyesebb kísértése. Ezen már nagyon sok igehirdető bukott el.

Feltehető még az a kérdés: miért kell ide egy prófétanő, miért nem egy férfi? Azért, mert a nő a befogadó, és nem adó, /magadó/. Nem önmagából és magától ad tanácsot, hanem fentről veszi. Tudnunk kell, hogy minden jel és minden jelkép egy belső valóságra mutat. Egy idézet: „Pedig igen jó falatokkal táplálta őket, tűzön sült kövér eledellel, és sziklából folyó mézzel elégítette meg őket.” Zsolt. 81, 17. Vagy: „Sámgárnak, az Anáth fiának, a Jáelnek napjaiban elhagyták az utakat, és mellékúton jártak, tekervényes görbe utakat jártak.” Bírák 5, 6. „Az égből a csillagok csatasorba álltak, - a saját útjaikról letérve, önmagukat csatarendbe állították, hogy megvívjanak Siserával. A Kison záporpatakjai kitepték őt, a régi patak, a Kison patakja. - Az én erős lelkem letaposta őt.” Bírák 5, 20-21.

KEDUMIM - záporpatak

Ez együtt szerepel a Kison patakkal. Bír. 5, 21. A héber szövegben, s a stuttgarti német kiadásban a Kedumim elnevezés

szerepel, míg a magyar fordításban a jelentése van megnevezve: régi, ócska, avult. Itt is a Biblia értelmezése a lényeg: „Megmondattott a régieknek, én pedig azt mondom...” Ez nem kétféle szöveg, hanem ugyanannak a szövegnek a mélyebb értelme. Az elnevezés „régí” arra mutat, hogy ez a patak a régi, a betű szerinti értelmezést akarja elmélyíteni. Ez ugyanaz a jelenség, mint a Kison patak műve. Ugyanisa Sisera gondolkodás módja, amely kitűnő emberi értelemre épül, az nagyon tekervényes. A Kison is azt jelenti, görbe, tekervény, azt is jelenti: csaló. A Kison pataknak van egy nagy U-alakú kanyarja. Ide csalták be a Sisera hadát, és a pataknak egy hirtelen áradása elsodorta az egész sereget. Így a Kedumim patak is elsodor mindent, ami régi, ami betű szerint való. Cél az új teremtés; a régiek, elmúltak, imé újjá lett minden.

S Ó R E K patak - S Ó R E K völgye

Bír. 16, 4.

G Á D patak

II. Sám. 24, 5.

Amikor egy szó, vagy egy név csak egyszer fordul elő, az arra mutat, hogy ennek nagy a jelentősége. Ez vonatkozik a Sórek patakra, a Sórek völgyére is. A Sórek alapjelentése = szőlőföld, ott, ahol a szőlő terem. Ez elvezet minket az erők világába, mert a szőlőből lesz a bor, amikor is a víz tüzet kap és bor lesz belőle. Ezzel a képpel és ezzel a valósággal kezdődik a Messiás műve. Testi életünkben is megvan ennek a jelentősége: élj egy kevés borral. Itt lehet megtanulni a mértékletességet, ami az életnek minden területére érvényes; a Szellem gyümölcseinél ez a legelső lépcsőfok, ahol a tanulást, a gyakorlatot el lehet kezdeni. Ha ezzel visszaélünk, annak részegség a következménye.

Most ezt a testi képet át kell vinnünk a lelki, a szellemi területre és ott azt látjuk, hogy az igazi jó bort az Úr adja, Ő adja abban az erőt, a szőlőtőke gyümölcseiben önmagát adja, hiszen a benne rejlő erő tőle való, Ő az Istennek ereje. Az a bor, amit Ő ad, az kijózanít, de a sátán

bora megrészeget; ez lelki-szellemi vonalon paráznság bora néven szerepel. A megítélésben, az igehirdetésben tántorognak, bizonytalanokodnak. Ézs. 28, 7-8. Ez nem tévesztendő össze a házasságtöréssel. A paráznság, a pornela abban rejlik, ha valamit másra használunk és nem a rendeltetésére. Pl. azt az erőt, amit az Isten munkára adott, azt elszórakozom. Az elveszett fiú is „elszórakozta” a hazulról hozott erőt, amit a bátyja úgy fejez ki, hogy elparáználkodta. Ugyanakkor önmagában nem veszi észre ugyanezt a jelenséget, mert bár otthon dolgozott, de nem az Atyának, hanem önmagának. Nagyon könnyen megeshet az, hogy buzgón munkálkodunk, de a magunk dicsőségére. - Mi tudjuk, hogy minden erő Istenből származik, minden Őbelőle indul, Őáltala megy végbe, és Őbelé tér vissza. Róma 11, 36.

A mi nyelvünkben csak egy szó jelöli az erő fogalmát. A Szentírásban azonban három kifejezést találunk. A *dynamis* = erő, hatalom, képesség, 2. = valaminek a lényege, jelentősége, 3. = hatóerő, hatóképesség, a cselekvőképesség, ami még nem fejtette ki magát, ami önmagából képes kiindulni, 4./ művészi és tudományos alkotóerő. - Talán jobban megértjük ezt, ha idézzük, hogy csak az Atyának van élete önmagában, és ő adta a Fiúnak, hogy élete legyen önmagában. Az egész teremtettség égen és földön Őbelőle kapja szüntelenül az életet és minden erőt. - A Krisztus az Istennek az ereje és Ő maga a dinamis. I. Kor. 1, 24. A bennünk működő lelki, testi erőt az *iszchüs* szóval jelölik, ami természetesen csak addig működik törvényszerűen, amíg kapcsolatban van az Úrral.

A harmadik ismert erőmegnyilvánulás a testi erő a *rómé*, amit Róma-nak mondunk. Ez mindenféle testi erőt jelöl, pl. a katonai erőt is.

Felmerül bennünk néhány kérdés: hogyan adja az Atya a szellemi erőt, ami nélkül egy lépést sem tehetünk? Csel. 1, 8. „vesztetek erőt...” dynamist, isteni erőt kaptok. Kérdés, hogyan lehet ezt az erőt tartani, vagy elveszíteni? Végül, meddig visz ez az erő?

Ezekre a kérdésekre a Bír. 13-16. fejezeteiben egy evilági történetben kapunk feleletet, olvassuk el. A befogadókésztséget a lenyugodott, lecsendesedett állapot jelenti. Manoah = nyugalom, csend. Hozzá lehet küldeni a mennyei követet. Az ő meddő házasságába küldenek egy előkelő gyermeket, hatalmas erővel van felruházva, ez Sámson. Mi ennek az erőnek a titka? A názír fogadalom, aminek lényege, hogy nem issza a paráznaság borát, a porneiát, v.i. nem adja erejét idegennek, azután vállalja az elkülönülést az e-világtól, amit a hosszú haj jelképez. Így hatalmas erő kifejtésekre képes, az oroszánt, az ördög jelképét ketté szaggatja, minden megkötözöttséget letép magáról. - De azt is bemutatja, ha idegen szellemiséggel adja össze magát, akkor elveszíti látását, hasznavehetetlenné lesz a nagy erő. Filiszteus = ellofüllon = idegen nép. - Az isteni erőből elég egy mikron, a legkisebb egységnek az ezredrésze, amit a filadelfiai „angyal”-nak ír meg. Jel. 3, 8.

Mi a megoldás? Adjam le a magam testi erejét, amire eddig építettem. Ennek az erőtelenségnek a helyébe lép be az isteni erő. „Az én erőm erőtlenség által működik /végeztetik el/.” II. Kor. 12, 9.

G á d patak /II. Sám. 24, 5./. Most nem a névnek az alapjelentéséből indulunk, mert Gád jelentése = sors, jó szerencse. Inkább a Gád lényegét ragadjuk meg. A Jákob próféciája a Gádra vonatkozólag, egy rövid, de mély tartalmat rejtő mondat: Gád, kemény próbáknak lesz kitéve, - kirabolják, kifosztják, ahogyan a kalózkod, martalócok fosztogatnak, - de azokat ő lábai alá gyűri, letapossa őket. - I. Móz. 49, 19. A napokban a rádióban hallottam egy kifejezést: „a mi mostani depressziós időnkben...” Hát éppen a Delila neve jelenti az epekedést, a levertséget, bágyadtságot. Sámson belevetette magát a Delila ágyába, ezért elhagyta őt az Úr, és elhagyta őt az Isten ereje.

Gád keményem küzd a hit által. Állandóan feltölti őt az Isten ereje. “Miért is vagy hát olyan mélységesen levert, olyan nagyon szomorú én lelkem, és miért nyugtalanítasz engem? Bízzál,

reménykedjél Istenben, mert én mindent bevallok majd néki. Az én lényemnek szabadítása, Megtartója az én Istenem.” Zsolt. 42, 12.

KÉRITH patak

I. Kir. 17, 1-24.

KEDRON patak

János 18, 1.

A Kérith patak melletti történetet Illésről minden biblia olvasó ember ismeri, mégis fontos, hogy most figyelmesen újra elolvassuk. A patakok beszélnek, tanítanak, vezetnek. A Kérith patak éppen a záporok hosszú szünetében beszél, és kiszáradt állapotában tanít arra, hogy megtagadván a hitetlenséget, s a világi kívánságokat, mértékletesen, igazságosan és szentül éljünk; Ő tisztít magának egy magasabbrendű népet, jó cselekedetekre igyekezőt. Mivel a jó cselekedet indítója a hit, tehát elsősorban hinni tanít. Szemléltető helyszín a kiszáradt patak, ahol egy pogány özvegyasszony példája tanít minket is hinni. Nagy vizsgatétel a sáreptai özvegyé, akit az Úr megtisztít. *S á r e p t a* = a tisztítás, nemesítés helye; azt is jelenti = huta /kohó/. Tehát, tűzzel történik a tisztítás. Ez a Szellem tüze, ami a bensőt, a szívet, az indulatot tisztítja meg, elsősorban a hitetlenségtől. Az éhenhalás szélén álló asszonytól azt kéri Illés, hogy az utolsó adagból először neki készítsen ételt, azután saját magának, s a fiának. Ez nem valami önzés, hanem vizsgatétel; ugyanis a hit világában mindig Isten az első, övé az első hely. Ahol Ő a második helyre kerül, ott nincs hit, de Ő sem lehet ott jelen. Ez az az eset, amikor Jákób kér egy nagy adományt Istentől, és viszonzásul felajánlja néki a tizedet. Ma is ezt ajánlja Jákób: Majd, ha nyerek a lottón, akkor... A sáreptai özvegyről ez már régen letisztult; nem kellett ehhez nagy bibliai elmélet. A józan gondolkodásmód és a lelkiismeret rávezet a valóságra, sőt megtanít a bizodalomra és a hitre. /Róma 2, 14-15./ Kiszáradt patak mellett az utolsó falatot megosztani, ezt nevezi az ige valódi böjtnek; így lehet a hitetlenséget megböjtölni. Ennyi viszont kitelik a pogány özvegyasszonyból,

aki minket is tanít példájával. Jönnek azután nehezebb feladatok, nehezebb vizsgáztatások is, amit látni fogunk a

Kedron pataknál. Ez a 12. patak, amelyről eddig olvastunk. Az eddigiekről annyit tudunk, hogy sziklamederben futó, időszakos záporpatakok, amelyek nem visznek sáros, iszapos hordalékot. A Kedron neve viszont azt jelenti, zavaros, fekete téli patak. Ez egész közel Jeruzsálem mellett folyik, és a Holt-tengerbe ömlik. Már ezzel is sokat mond. Abban is különbözik az eddigiektől, hogy az Úr ezen átment. Azt is olvassuk róla, hogy zuhatagos, könnyen elsodorhat és belevihet a Holt-tengerbe. Pedig a cél nem az, hogy minket sodorjon el a zuhatag, hanem a szennyezést vigye a Holt-tengerbe. Az Úr maga figyelmeztet minket, vegyük komolyan az ige hallgatását, hogy valamiképpen el ne sodortassunk. Ez a feketén zavaros patak igen közel van az Olajfák hegyéhez és Jeruzsálemhez. Ennek az a mondanivalója, prédikációja, hogy a zavaros ügyeket tisztába tegye, rendbehozza. Nem véletlen, hogy a bálványokat a Kedron patak völgyében égették el, sokszor ezeknek a hamuját a Kedron patakba szórták, hogy vigye azt a Holt-tengerbe. Először az Absolon-féle zavargás alkalmával találkozunk ezzel a patakkal. Itt valamivel többet tudunk meg Absolonról, mint amire eddigi ismereteink alapján emlékezünk. Ugyanis Absolon negyven évig áskálódott az apja ellen. Ehhez a táptalajt a húsi megromlottságból szerezte be. Huzamosabb ideig lakott a húsi megromlottság földjén, vagyis Szíriában, /szürosz, sürx, sarx./ és pedig Gessurban. Ez a Gessur híd jelent. Absolon tudta, hogy az igazságosság és hamisság között nagy közbevetés /elválasztó/ van, mégis megpróbálta ezt áthidalni. Ott a híd városában tanulta ezt a mesterséget; rájött arra, hogy hazugsággal lehet ezt elvégezni. Talált is bőven hazugságra szomjas embert, és így tudott követőket találni. A saját útjában, járásában is megtalálta a húsi természetet ábrázoló lónak és a számarcsődörnek az egybeszerkesztését. /A Messiás nőtény számaron járt./ Így jött létre a magtalan öszvér, ami őt a gyümölcstelen

erdőbe, majd a halálba vitte./ Ideig-óráig lehetett a hazugsággal sikereket aratni, de ez csak látszat. Önmagát mutatta mindig egyedüli igaznak; ő volt az egyedül üdvözítő egyház.

De nézzük most, mi a Dávid álláspontja, és cselekvése. Mindenek előtt nem áll ki a kapuba, hogy ott mindenki előtt igazolja magát; nem készül hosszúhadjáratra, nem gyúl haragra Absolonnal szemben, sőt, szomorú, fájdalmas részvételt van iránta. Megmarad vele az igazságosság papja, Sádók és vele maradnak a törvénytáradat vivő léviták. Tehát, soha nem tér el a törvényes rendtől. Abjatár főpap is vele maradt, aki mindig tudott csodás tanácsot adni, és nagyságos bölcsességet tolmácsolni. Szorongatott helyzetben kincset ér a felülről való jó tanács. Ha ezek test szerint nem is voltak mindig a közelében, a szívében vele voltak, Dávid szívében túl jutott a zavarón, átment a Kedron patakon, és eljutott az Olajfák hegyére bűnbánó imádságban.

A Kedron patak mindenkit levizsgáztat, ott dől el a sorsunk, hogy ki mellé állunk. Volt egy Ittai nevű idegen, aki Dávid mellé állt. Ittai jelentése: az Isten velem. De volt egy Izráelből való Sémei, aki fordítva látott, és Absolon mellé állt, Dávidot pedig gyalázta, szidalmazta.

A gyalázaton a Messiás is átment. A Kedron patakon átmenve eljutott az Olajfák hegyére, és ott imádkozott. Vállalta a gyalázatot és a halált. Ján. 18, 1.

NYUGATI határ

IV. Móz. 34, 6.

A bibliai nyelvhasználat, de a magyar kifejezés és az égtájak megjelölésénél inkább a belső lényegre mutat, mint a térképészeti irány jelölésére. Pl. A keleti irányt a napkelte határozza meg, így is jelöli, vagy a nyugati irányt, a nap aláhanyatlása határozza meg. Ez az Istentől elfordult ember állapotát szemléleteen és tökéletesen jellemzi: „...és meghallák az Úristen szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben jár vala.” I. Móz. 3, 8. Rámutat érthetően a jó és gonosz tudásának a fájára; lám

ez az eredmény, ha keverik a világosságot a sötétiséggel, eredmény a homály, a tiszta látás elvesztése és a szeretetnek a meghidegülése. Ha ezt idejében nem hozzák rendbe, akkor ez az állapot csak tovább romlik és beáll az éjszaka, amikor már lehetetlenné válik a munkálkodás. - A mi látásunk már annyira romlott, hogy összecseréljük a világot a sötétrel; „jaj azoknak, akik a sötétiséget világossággá, és a világosságot sötétiséggé teszik.” Itt tulajdonképpen nem a szemmel van a baj, hanem a szívnek aromlásával. Gondoljunk csak vissza az Absolon történetére; amikor valaha még az iskolában tanultuk, vagy ahogyan legutóbb a Kedron patakkal kapcsolatban olvastuk - hallottuk, úgy érzem mindenki mélységesen elítélte Absolont, vagy ahogy Saul, teljesen alaptalanul üldözte Dávidot, mindenki szimpátiája Dávid felé fordult. Mégis akadt egy Sémei, aki Dávidot okolta a Saul haláláért, és csúnyán szidalmazta őt, amiért nem adta át a trónt Absolonnak; annak ellenére, hogy Absolon támadott apja ellen, s hogy a Dávid keserűen megsiratta a fiát, sőt szívesen meghalt volna helyette, Sémei mégis Dávidot tartotta gyilkosnak. Ezekben az esetekben Dávid teljesen ártatlan volt. Itt most arra akarunk figyelni, hogy a megítélésünkkel leleplezzük magunkat: „Imé a te szádból ítélek meg téged.” Lukács 19, 22. Azzal áruljuk el magunkat, hogy milyen szellem lakozik bennünk, hogy kritikus esetekben melyik fél mellé állunk. Gondoljunk csak újra Ittai-ra, aki idegen népből való, csak egy napja ismerte meg Dávidot, mégis Dávid mellé állt. Ugyanis Ittainak a neve, lényege, hogy „Isten velem van”. Kizárt dolog, hogy aki Istennel van és Isten övele, az a gyakorlatban az Isten embere ellen forduljon. Sőt, vágyódik arra, hogy Isten ügye mellé álljon. De ha nem áll Isten oldalán, akkor mindent elhomályosít, soha nem lesz egy határozott álláspontja, meggyőződése; a valóság felől meggyőzhetetlen marad. Erre mutat egy magyar szólásmondás: „a napfényben is talál homályt”. A németek ezt úgy fejezik ki: Mindenre van egy ellenvetése; hat zu Allem ein Aber. A hitetlen, törvénytelen embert képtelenség az igazságosságra rávezetni, mert nem is akarja

azt megismerni. Ennek természetes következménye, hogy megromlik a látás. Pl. Éli főpaprak nem véletlenül homályosodtak meg a „szemei”. Nem érdekelte őt az Isten törvénye, a saját szokásai voltak az irányadók neki. Éli a szokott helyen aludt, Sámuel pedig az Úrnak templomában tartózkodott, ahol az Isten törvényládája volt. Ezzel kapcsolatban olvassuk, hogy Éli szemei homályosodni kezdtek, úgy hogy képtelen volt nézni, látni. I. Sám. 3, 1-3. Ezzel szemben Mózesről azt olvassuk: “Mózes százhusz éves volt amikor meghalt, nem homályosodtak meg az ő szemei és az ő életerejé, erőnléte sem romlott le.” V. Móz. 34, 7. Itt lényeges a pontos fordítás, mert az ige szenvedő alakja arra mutat, hogy a belső ember látása, szeme nem romlik automatikusan. A leromlásnak van oka, éspedig a tétlenség, a hanyagság, ami arra mutat, hogy nem veszi komolyan Isten rendjét. Ez az Éli esete. Viszont Mózes komolyan vette a törvényt, istenfélelem volt benne, ezért maradt meg az erő. Az meg van írva, hogy a mi anyagi testünk napról-napra romlik, de a belső emberünk állandóan újul a gyakorlás, a munkálkodás révén.

Feltehető a kérdés, hol kezdődik az alkony, a homály? Úgy gondolnánk, hogy a világosság és a sötétség között valahol a középén van a homály. A törvény viszont egészen mást mutat. A Világosságban nincsen semmi sötétség. A leghalványabb homály már a sötétség vonalába tartozik. Ennek megítélésében könnyen eltévedünk, ezért mondja az Úr: „a bennetek lévő világosság még sötétség, mekkora akkor a sötétség?!”

Most a következő kérdésünk, hogy mit jelent a hétköznapi gyakorlatban a homály? Ez a dolgaink megítélésében mutatkozik meg. Ha pl. nem foglalunk határozottan állást az igazságosság mellett, hanem valamit hozzáteszünk, vagy elveszünk belőle, ezzel meghomályosítjuk. Amikor ez az állapot állandósul, akkor lesz belőle letelepedés, éspedig nyugaton telepedik le a Kananeus, amelynek útja, életmódfolytatása állandóan aláfelé halad. - De nem kell ottmaradni ígéret van erre: “Sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és

letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal az Istennek országában.”

Ő kivezet minket a sötétségből az Ő csodálatos világosságára.

ÉSZAKI határ.

IV. Móz. 14, 7-9.

Az északi határ a mi fogalmaink szerint talán a legveszélyesebb, hiszen ez az éjszakával azonos fogalom. Meg van írva, hogy északról jön a veszedelem. A tolvaj is a sötétség leple alatt jön, hogy betörjön. Ez tulajdonképpen az alvásnak, az erőgyűjtésnek az Istentől rendelt ideje, ami felett az Isten angyalai őrködnek. Nagyon súlyos vétkek az éjszakai betörés. A törvény is védi ezt a nyugalmat. Pl. ha éjszaka az alvó családra támadó embert az önvédelem folytán agyonverik, nem tartoznak semmi felelősséggel. Persze most minket csak a szellemi valóság foglalkoztat, ahol sokkal súlyosabb a veszélyeztetettség, mert ebből örök elveszés is lehet. Az anyagi testnek van szüksége alvásra, a másik világban nincsen éjszaka. „Nem szunnyad, nem alszik a te őriződ.” Itt a földi viszonylatban a testnek, a léleknek van szüksége pihenőre; ha a szellem is elalszik, annak oka van, az nem véletlen. Nagyon sok gyülekezetben súlyos bajok vannak, nem értik meg egymást; arról még beszélni sem lehet, hogy szeretik-e egymást. Mindig vitákkal, vagy versenyekkel vannak elfoglalva. Fő téma, hogy ki a nagyobb, ki az okosabb, aki mindig tökéletesen érti a Szentírás szövegét. Természetesen ez válaszfalakat emel egyének, vagy csoportok között. Tehát ennek meg van a maga oka: „Mikor tehát egybegyűltök úgy szokásból, akkor ott nincs Úr vacsorájával való élés.” Itt nem arról van szó, hogy egyáltalában nincsen Úrvacsora osztás szertartásosan, hanem annak tartalmát nem élik, nem válik gyakorlattá a hétköznapi életben. Vételezzük az erőt és nem használjuk fel munkára. Az ilyen vételezés méltatlan, ez nem becsüli meg az Úrnak testét. Az erőt arra kapjuk, hogy a cselekvésben megtestesüljön, így építettünk be az Úrnak

a testébe. Az egész nagy gyülekezet alkotja az Ő testét, melynek Ő maga a feje. Ha már most a kapott erőt valaki nem működteti, ott az erő elalél; „ezért van közöttetek sok erőtlen és beteg és alusznak sokan”.

Ez nagy veszélyt jelent, mert ez bevisz minket az éjszakába, a sötétségbe. Az Úr figyelmeztet minket: „Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok, mert akik alusznak éjjel alusznak, és akik részegek, éjjel részegednek meg.” I. Thessz. 5, 6-7.

Alapigénk rámutat arra, mi is az éjszaka csalátke? Hát a nagyság, a hegy. Hór jelentése: hegy. Ilyen nevű hegy van Edomban, de északon nincsen ilyen nevű, ez jelképesen mutat rá a kiinduló pontra, ahonnan megyünk H á m á t felé. Jelentése: védett, fallal körülvett, Amikor az ember a nagyságot, a nagyzási mániát bevette, akkor már nem lehet vele beszélni; váltig védi majd a sötét dolgait. Ezer ellenérvet tud, amivel először csak védekezik, azután átmegy ellentámadásba. Könnyen fakadhat ebből sérelem, harag, amiből még mélyebb alvás lehet. Az Úr itt is figyelmeztet: „Ne haragudjatok, hogy a nap le ne menjen a ti haragotokon.” Efez. 4, 26. Ahol harag, civódás van, ott az ördögnek nyert ügye van. Ott beindul a romlás, a lejtőn lefelé haladás. Ugyanis itt, az északi határvonalon a következő állomás Z é d á d, ami azt jelenti ferdeség, lejtő. Ha egyszer megindul az ember a lejtőn, ott már nagyon nehéz a megállás. Egymás után jönnek elő ferde dolgok, nem egyenes eljárások, amik azonban mindig nagyon szép és nagyon jó indítékokból fakadnak. Újdonsült atyafiakat szeretnek némelyek kihasználni, kisebb-nagyobb szívességekre. Azok még örülnek is, hogy szívességet tehetnek, hiszen ez az Úrnak való szolgálat. Még egy kis dicséretet is kapnak ezért. Így érkezünk Z i f r o n-ba, ami „szép hely”. A sötétben a csúnya is szép. A sötétség mindent kiszépít, soha nem vádaskodik, nem rágalmaz, mert mindig csak a mások javát akarja. És erre a jó szándékra vannak tanúk is; a Gasmu is mondta. Hát ha az arab Gasmunak is ez a véleménye, akkor ez nem is lehet másként.

Ha azonban Istenre építünk, akkor az, mindig ad világosságot. Az alkony még le sem szállt láthatóan, csak lassan, csendesen megjelenik az égen az esthajnal csillag. De hajnalban is a derengés előtt erősen fénylik a hajnalcsillag. Ennek az esthajnal csillagnak a rendeltetése az iránymutatás. Eszerint mindig jól tudtak tájékozódni a pásztorok. Az éjszakában jól világítanak a csillagok ezrei, de néha szinte nappali fényt sugároz a Hold. A Hold a napfényt vetíti a földre. A Hold jelképezi a törvénynek mondanivalóját, értelmét. De amikor tolmácsolják valaminek a törvényét, akkor megjön az Úrtól a megvilágosítás, a Hajnalcsillag. Igen megbízható, nálunk a prófétai kijelentés, az ige tolmácsolása, amelyre jól teszitek, ha figyeltek, mint sötét helyen a világító szövétnekre, míg nappal virrad, és Hajnalcsillag kél fel szívetekben.” II. Pét. 1, 19. Ő maga a Világosság, Ő a Hajnalcsillag. Így mutatkozik be: „Én Jézus küldöttem az én angyalomat, hogy ezekről bizonyosságot tegyen néktek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága; ama fényes és Hajnali csillag. Jel. 22, 16.

K E L E T I határ

IV. Móz. 34, 10-12.

Az északi határvonal utolsó állomása Haczar-Enán. De a keleti határ kezdőpontjaként is ez a név szerepel. Ami az éjszakában a maximum, a hajnalcsillag, az itt kezdőlépés. Az éjszakában a beköszöntő az esthajnal csillag fénye, s amikor ez a fény az éjszakának búcsút mond, akkor símul bele a hajnalba. Ez a jelkép a forrásokra, a forrás-vízre mutat, hiszen a Haczar-Enán név azt jelenti: a források udvara. Gyakran találkozunk ezzel a fogalommal az igében; pitvar, tornác, előcsarnok szóval fordítják. /Az angol nyelvben majdnem mindig az udvar kifejezés szerepel, court./ A szövetség sátorának van pitvara, Isten házának van udvara, előcsarnoka. Ez arra mutat, hogy Isten igéje nem egyszerre szólal meg teljes intenzitással; nem azonnal világít rá

minden gonoszságra, nem leplez le egyszerre minden rejtett bűnt, hanem mindig annyit mutat meg, amennyit el tudunk viselni. Az esthajnal csillag szelíd fénye arról is beszél, hogy az Isten mindig csendesen, halkán szólít meg, mindig a szerető Atya hangja szólal meg. Ezt fel lehet ismerni hallás útján, de így is van megírva. A forrás görögül pégé, azt is jelenti, hogy atya; alapjelentése forrás, eredet, őseredet, amiből minden származik. Az Atya önmagáról így szól: "Kettős gonoszságot követett el az én népem: Elhagytak engem az élő vizek forrását, /második/ hogy repedezett ciszternákat ássanak maguknak..." Jer. 2, 13. Az udvaron lévő források arról is beszélnek, hogy az Atya elébe ment a hazatérő fiúnak, és az udvar előterében, élő vizek forrásaként várta. Élettel töltötte fel és felüdítette már az első öleléssel. A nagy öröm már itt kezdődik, hát még milyen nagy lesz ez a boldogság bent az atyai házban, amikor előhozzák a legjobb ruhát, és ismét végezheti az előző cselekedeteket! Jel. 2, 5. Erről az Isten által elkészített örömről gyakran olvashatunk a Zsoltárokból: „Mily kedvesek, szeretettek a te sátoraid, amelyekben te lakozol, óh Seregeknek Ura! Mely igen kívánczik az én lelkem az Úrnak előcsarnokaiba, előtereibe, hogy szinte elepedek a vágytól. Az én szívem és az én hústestem ujjongva örvendeztek az élő Istenben." Zsolt. 84, 2-3. Az Atyával való találkozásnak az öröme kihat egész életünk folyamára, és nem lankad el. „Akik így begyökereztek, magukat beplántálták az Úrnak házába, azok a mi Istenünknek a tágas előkertjében felvirulnak majd, és minden jó erővel feltöltődnek. - Sőt még a késő vénségben is telve viruló erővel, a gyümölcsözés képességével tovább fognak erősödni, növekedni, s nagyon jó, életvidám közérzettel rendelkeznek." Zsolt. 92, 14-15.

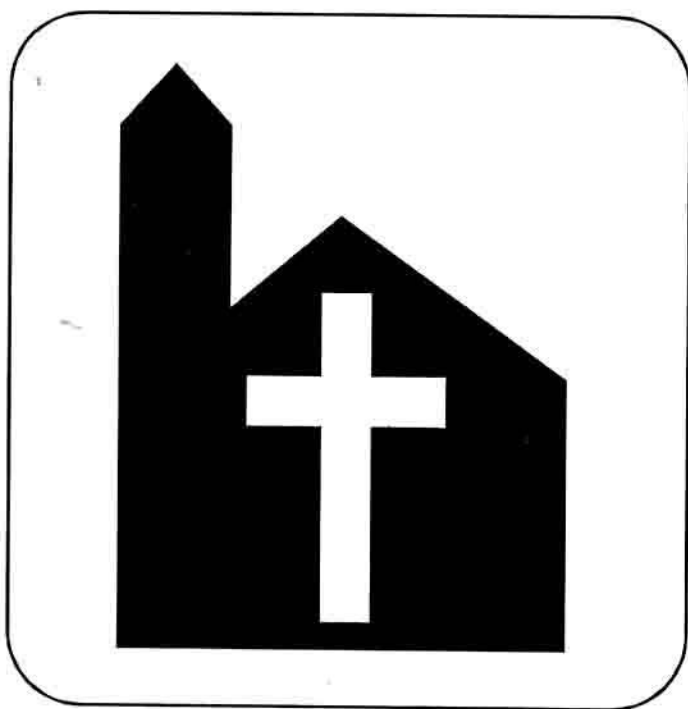
Hát így néz ki az Atyai háznak az udvara. - Amit azután a keleti határról tudnunk kell, az igen fontos, és pedig a kíváncsok, jó végnek az elérése miatt sorsdöntő. A kelet, az már több és erősebb fényt, világosságot nyújt, mint alkonyatkor vagy virradatkor az esthajnal

csillag. Amikor a Messiás Testben megjelent, amikor ebbe a világba bejött, akkor már úgy jelentik be: „A mi Istenünk nagy irgalmasságáért, amellyel meglátogatott minket a Naptámadat a magasságból, hogy megjelenjék azoknak, akik a sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek, hogy igazgassa a mi lábainkat a békesség útjára.” Lukács 1., 78, 79. Az u.n. napkeleti bölcsek csak a csillagig jutottak, a Napfelkelte teljesen ismeretlen maradt előttük. Ők maguk is a sötétség emberei voltak, mágusok, és nem bölcsek. A mágusok a saját értelmükkel próbálják megfejteni az Isten rejtett dolgait, a kijelentést kiokoskodni akarják. Ezért tévedtek be Heródeshez. Ennyi eszük volt, hogy a meglévő királytól kérdezik, merre található az ő leendő utóda. Még jó, hogy visszatérőben nem jelentették Heródesnek, hol található a zsidók királya. Ennek a tévedésnek lett a következménye az a borzalmas gyermekgyilkosság. Az okoskodó bibliázók kijelentés hiányában a maguk értelmével adnak tanácsot, vagy rendelkezést, aminek rendszerint karambol a vége. Lényegében ez a babiloni - bábeli zűrzavarnak a lényege; elindulnak kelet felé, és a sötétségben kötnek ki, egyéni elképzelésekkel akarják megoldani az üdvösség kérdését.

Isten a keleti irányba helyezte a termékenységet, a gyümölcstermő képességet. Ugyanis a keleti határvonalon az első állomás a bő gyümölcstermő hely, Sefam. A gyümölcserleléshez a napfényre van szükség. Ezen a világosságon keresztül sugározza Isten a gyümölcstermő erőt. Itt szellemi valóságról van szó, mert elsősorban megtermékenyítő, jó gondolatokat ad a szívünkbe, s azután megadja a végrehajtáshoz szükséges erőt. Így állítja meg az aláfelé húzó romlási folyamatot, és így vezet be egyre jobban a világosságba: „A te elbukottjaidnak a megnyilatkozásaiban, a bűnbeesetteknek az életmegnyilvánulásaiban a mélység, csak újabb mélységet idéz elő - feneketlen a mélység - a lezüllesztésben nincsen megállás; viszont minden te helyreállító tevékenységed, felemelő, reménykeltő cselekvésed / meteorismos/ a te megtermékenyítő erőd áthatották lelkemet, s

magasztos gondolatokkal töltöttek el engem.” Zsolt. 42, 8.

Ez segít a Riblába, és feltárja a mi gyümölcstelen cselekedeteinket; megtörténik az áttörés a „levetvén azért”, és „felöltöztvén...” Efez. 4, 22-25. Ez folyamatos cselekményrend, mert állandóan kapjuk fentről az erőt, ami munkát végez; ez a munka, ez a gyümölcstermés jelenti a hálaadó imádságot, ami visszatér az Atyához. Ezt a folyamatot nevezi igénk befejező állomásnak. Ez a Chinneret = körforgás, áramkör.

Úgy érzem néhány megjegyzéssel még tartozom. Az egész írást nem magam terveztem, kigondolni sem tudtam volna. Megkérdeztem több bibliaolvasó ismerőst, mit csinálnak, ha olyan fejezetet találnak a Szentírásban, amelyen első rálátásra észre lehet venni, hogy ez csupa névből áll, - egybehangzóan azt válaszolták: hát lapozunk egyet, s megyünk tovább. Őszinte volt a felelet, magam is így gondoltam. De most nem lehetett tovább lapozni, mert egy fiú feltette a kérdést édesanyjának, aki azt nekem továbbította. Levélben szerettem volna válaszolni, de a levél nagyon kiszélesedett, a címzettek is megsokasodtak; előbb fénymásolva sokszorosították, majd a rádió hullámain áradt szét a légtérben. Ezuton is megköszönöm a rádió munkatársainak segítőkész szolgálatát. (MÉRA - Transworld - rádió) Kinyomtatásra nem gondoltunk. Most erre is lehetőség nyílt. Ehhez nem fűződik szerzői jog; bárki sokszorosíthatja ajándékozás céljából. Mivel a rádió előadás-sorozatban adta le a szöveget, ezért ugyanazt a képet, jelenséget többször kell ismételni. Talán nem zavaró ez.

Tulajdonképpen a tékozló fiúnak jó útikalauzt jelent a IV. Mózes 33. fejezete. A vonzerő az atyai házból jön, az Atya szívéből, ez adja az indító erőt a hazafelé tartó útra. Ha elindul, menet közben megtisztul, meggyógyul, hogy egészségesen érkezhessen haza. Itt a betegség mélye a halál állapota, és az egészség az élet valóságát jelenti: „ Ez az én fiam meghalt és feltámadott! “ Ez a nagy öröm. Az a kérdés, hogy akarom-e azt a valóságos életet, ami az örökkévaló világban van, vagy megelégszem a múlandó, biológiai folyamattal? Ezt nekem kell eldöntenem. Erre az útra, az élet útjára senkit sem szabad, de nem is lehet rábeszélni.

Annnyit tudunk, hogy az utolsó időkben élünk; a Messiás az idő teljességében jött el; betelt az idő. Itt teljes a harc, az alvilág teljes

erőbevetéssel támad. A csatatér az ember harmadik tényezője, ez a valóságos ember.. Ez képes az örök életet hordozni, birtokolni. Amikor a földre beérkezik az ember, akkor ez a valóságos ember (a szellem) halotti állapotban van, s az a célja, hogy az élet birtokosává lehessen itt. Erről szól a Szentírás. Ugyanakkor a fenevad az ember harmadik tényezőjét, a szellemet igyekszik megölni. Ez nem harmad-rész, hanem harmadik rész. Jel. 8, 7-12. 9, 15. 18 és 12, 4.

AZ ELSŐ BOLDOG EMBER

Arra gondolnánk, hogy az a boldog ember, akiben teljesen helyreállt az egészséges állapot, akiben feltámadott a szellem, a belső ember, és már munkaképes, cselekvőképes lett. A mi Urunk azonban úgy látja és úgy tanítja, hogy a boldogság már akkor kezdődik, amikor az emberben felébred a hiányérzet a valóságos élet iránt. A hiányérzet hétköznapi nyelven: szegénység. Tehát: „Boldogok a szellemben (lelki) szegények...” Ez a hiányérzet égett Nikodémusban egyre erőteljesebben, s amikor már szinte elviselhetetlenné vált ez benne, úgyhogy aludni sem tudott, akkor ment el éjjel a Mesterhez. Ő maga sem tudta, hogy mi az ami annyira hiányzik néki, de a Mester rámutatott erre : Neked a szél - a szellem hiányzik; testi-lelki mivoltodban világra jöttél, de még szükséged van a felülről fogantatásra, abból a mennyei Magból születhetik meg benned a te új embered. Ez nem anyagi valóság, ez légnemű, - szél - szellem - penuma. Nagyon nehezen fogta fel ezt Nikodémus, ez neki teljesen ismeretlen fogalom. A Nikodémus története emlékezetünk szerint itt végetér. Az evangéliumi leírásban azonban folytatása van ennek a beszélgetésnek. A Mester rámutat a hiánynak a következményeire; a hit tekintetében is nagy a hiány. Ezért beszél az Úr a továbbiakban Nikodémusnak a hit hiányáról. Röviden csak egy mondatot: „ Bizony, bizony mondom néked, amit tudunk, azt mondjuk, és amit látunk, arról teszünk

bizonyságot; és a mi bizonyságtétlünket el nem fogadjátok.” Ján. 3, 11. Nikodémus is hitt Istenben, de nem ismerte, nem is kérte azt a Hitet, „Aki” a mennyből jön és életerővel tölt fel minket:” Az igaz ember - a helyreállított ember - az én hitem álatla fog élni.” Hab. 2, 4. Ezen a „vezetéken” át áramlik az életnek, a valóságos életnek az ereje a szívünkbe. Gal. 3, 19 -25. A szellem, a szív, azonos valóságok. Hinni csak a szívvel, szellemmel lehet. „Szívvel hiszünk az igazságosságra...” Róma 10, 10. Tehát, amikor a szív, a szellem az életerőt a hit „vezetése” által befogadja, vételezi, akkor ez az erő a belső embert helyreállítja, beindul a törvényszerű működés, az egész szervezet egészséges lesz. Így érkezik haza a tékozló fiú. Ha mindezt a magunk értelmével próbáljuk leutánozni, abból képmutatás lesz, mert a valóságnak csak az élettelen képét tudjuk leutánozni, ami csak „szent” hazugság.

Nikodémus vágyódott a valóságra, fájt neki ennek hiánya, ezért lehetett boldog, mert az Úr bevezette a valóságba.

Ezt munkálja az Úr mindmáig. Erre szolgál az egyházi esztendőnek a második fele. Az egyházi év fele adventől pünkösdig tart. Utána következik a 28 u.n. Háromsági vasárnap, amit más nyelveken Trinitatis vasárnapoknak neveznek. Ez arra mutat, hogy a hármasságot állítja helyre az Úr.

Nálunk ezt elnevezték Szentháromsági vasárnapoknak, pedig a Szentháromságot nem kell helyreállítani. Az Ó-egyházi perikópa rendben az első ilyen háromsági vasárnapnak az alapigéje a Ján. 3, 1-15. a Nikodémus története. Itt kezd a mi Urunk az ember helyreállítását, amit a sátán igyekszik megakadályozni, sőt tagadja az emeber hármasságát, bármennyire logikátlan is ez. Pl. hogy a Szentháromság Isten képére és hasonlatosságára teremtetten ember, az egy kettős lény.

A Nikodémussal való beszélgetést a Mester folytatja. Ennek van alapja, mert Nikodémus felismerte és elismeri, hogy akihez ő tanácsért fordult, az Istentől küldött tanító. Ez igen nagy dolog, hogy talál Valakit, akitől érdemes tanulni. Különösen azért is nagy esemény ez,

hogy maga Nikodémus is elismert, tekintélyes tanító az ő népe körében. A neve is arra mutat, hogy jó nevelésben részesült, komolyan vette, tartotta azt a vallásos életformát, ahogyan az ő népe folytatta általános népszokásként, ahogyan a Jézus szülei is évenként felmentek Jeruzsálembe az ünnep s z o k á s a szerint. Ez nem volt rossz, csak éppen az örökkévaló Mag hiányzott ebből. Ezt a hiányt érezte Nikodémus, amiatt voltak félelmei a jövőt illetően. Ez általános jelenség, aminek gyökere a halálfélelemben van. Félünk ezzel szembenézni, sőt félünk ezzel Istenhez menni. Az Úr megnyugtatta Nikodémust, és megnyugtat minden mebert, hogy ne féljünk Tőle, mert Isten határtalanul szeret minket. A tőle elidegenedett világot annyira szerette, hogy azért az ő Egyszülöttjért adta, hogy aki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ezért elengedhetetlen a Hit, mert ezen át ármalik az élet. Ennek érdekében Isten mindent megtett és megadott, de nekünk is van itt feladatunk. Elsősorban az, hogy a hitet el ne hárítsuk, meg ne tagadjuk. Persze ez nem elméleti síkban értendő, hanem a gyakorlatban. Az Úr elvezet a halál okáig, amit mi bűnnek nevezünk. Lényegében az Istentől való elszakadásunkról van szó. Ezt az ügyet világosságra kell hozni, ezt tanácsolja továbbiakban Nikodémusnak is, nekünk is : „ aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.” 21. v. Gyakorlatilag hogyan lehet világosságra menni? Úgy, hogy Istenhez fordulunk segítségért. Így tették ezt évezredekkel ezelőtt is, amikor a 43. zsoltár szerint imádkoztak: „ Vizsgálj meg engem óh Istenem, ítéld meg engem, értesd meg velem a jó és a gonosz közötti különbséget, és ítéld meg az én életmódfolytatásomat, az én saját igazságomat, ami szentségtelen, Isten nélküli népi szokásból való, üres megszokottságon alapszik; a bennem lévő igazságtalan, hazug embertől mentsél meg engemet... Bocsásd ki a te Világosságodat és a te Valóságodat, azok mutassák meg nékem az utat, és vezessenek engem a te szent hegyedre. s a te

sátorodba, - A név Niko-démosz = győzelem a népi dolgok felett. A niké = győzelem; démosz = nép. (demokrácia = népuralom.) Nikodémusz a jelek szerint megfogadta a Mester tanácsát és győzött.

ISTEN AJÁNDÉKA

Ján. 4, 5 - 42.

A következő fejezetben egy példát látunk arra, hogyan lehet világosságra menni. A samáriai asszonnyal való beszélgetés tárja fel ezt az útmutatást. A találkozás a Jákób forrásánál van. Az asszony hat órákor megy vízért, ami náluk a déli 12 órát jelentette. Ez a déli verőfényt jelenti, a világosságnak a legmagasabb fokát. Vízért menni reggel és este szoktak. Ez most teljesen eltér a szokástól, ami azt jelenti, hogy ez kijelentés. Arra mutat, hogy a Mester mindig világosságban beszél. Az Éf. 5. erről szól, hogy a világosság leleplezi a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteit. A világosság elűzi a sötétséget. Ez a sikári asszony nagyon vágyódik a bűntől való szabadulásra. Ő is ismeri a népszokáson alapuló vallásos szokásokat, de ez őt nem elégíti ki. A Mester azonnal észrevette ennek a belső vágyát, és mindjárt kezdi rávezetni a jó nyomra. Említi neki az Isten ajándékát, amit az asszony már régen keres. Az általa feltett kérdés, hogy lehet az Istent helyesen imádni, az is arra mutat, hogy akar imádkozni, de nem találja a megnyugtató módot; egyik csoport a Garizim hegyét ajánlja, a másik felekezet Jeruzsálemet tartja a megfelelő helynek, de már rájött arra, hogy az efajta tájékoztató egyáltalán nem megnyugtató. Most a déli verőfényben találkozott egy ennél is fényesebb, sugárzó világossággal, amit Pál is megtapasztalt, Csel. 26, 12. - magával a Világossággal, aki bele tudott világítani a szívbe; meg tudta neki mondani, hogy az Isten Szellem, és akik Őt imádják, szükséges, hogy szellemben és valóságban imádják. Rá tudott világítani a multjára, Istentől való elszakadásra, minden bűnére. Ez adott az asszonynak örömteli felszabadulást. Ezzel az örömhírrrel ment be a városba: „ Találkoztam egy emberrel, aki

mindent megmondott, amit cselkedtem. Nem ez -é a Krisztus? “ Nagyon jó irányú volt ez a megérzése, mert részére az a nagy ajándék, hogy valaki rávezette őt a saját bűnére, és elindította a megbánást. Ez az Isten ajándéka.

Mi egészen másként látjuk és gondoljuk ezt a kérdést. A mi felfogásunk szerint a bűnbocsánat, a bűnök eltörlése minden feltétel nélkül, az lenne az igazi ajándék. Az isteni rend azonban ezt igazságosan intézi. Ő már régen kifizette a mi adósságunkat, de akkor lehet ezt végleg eltörölni, ha mi magunk is ezt elismerjük és szívünk mélyén bánjuk, szégyeljük; ami miatt magamat nagyon szégyenlem, azt nem fogom soha többé elkövetni, és amit megutáltam, azt többé nem fogom bevenni. - Ennyi belátás elvárható. Az Atyának az a panasza, hogy a rendezést félreteszik a legtöbb esetben: „ Figyeltem és hallottam; nem igazán beszélnek, senki sincs aki megbánja az ő gonoszságát, ezt mondván : Mit cselekedtem? Mindnyájan az ő futó-pályájukra térnek, mint a harcra rohanó ló “ - Jer. 8, 6. De érdemes még a 7-9. verseket is elolvasni.

Testi képpel, hasonlattal élve talán könnyebben értjük meg ezt a tényt. A némileg már bebőrödzött, gennyes sebre szívesen tennénk egy tapaszt, ami eltakarja a bajt, de ezzel csak növeljük a fertőzés veszélyét, ami végül halálos is lehet. Ezért figyelmeztet a mi Urunk, hogy a mi sebeinket, fekélyeinket ki se nyomták, olajjal sem lágyították. A belső ember esetében ugyanez a törvény áll fenn, csak hogy itt a Gyógyítóra van szükségünk, aki ezt jól látja, és fel tudja tárni a bennünk lévő fekélyeket, ami éppen olyan megkönnyebülést jelent, mint a gennyes seb kitisztítása. Ez az Isten ajándéka, ami Krisztusban adatik: „ Ő lőn nekünk bölcsességül, szentségül és váltságul. “

Dávid királynak is ezt az ajándékot küldte Isten. A történetet jól ismerjük. Dávid már elintézte magában az ügyet, fágylat borított a multra; Uriás elesett a csatában, igazán nem tehetek róla. A saját védőbeszéd után Nátán elmondja a vádbeszédet. Nátánt Isten küldte,

nem a saját véleményét mondta. Az a nagy csoda, hogy Dávid megbánásra jutott. Isten ajándéka ez. Ugyanis Nátán jelentése: ajándék. A 2. Sám. 12, 1-ben így olvashatjuk: Elküldé az Úr Dávidhoz az ajándékot. Dávid ezt magáévá tette; nem háborodott fel, hanem megbánásra jutott.

Tulajdonképpen a Krisztus műve ez, amit Péter hirdet mindenkinek: „Ezt az Isten fejedelemmé (elkezdővé) és megtartóvá emelte Jobbjával, hogy adjon a Izráelnek megbánást és bűnök bocsánatát. “ Csel. 5, 31. A valódi megbánás jelenti a gennyes fekélyek kinyomkodását; ennek örülnek a mennyben, de a földön is. Ezt hirdette a samáriai asszony a sikárbelieknek, és erre az örömhírré mennek ki sokan a Messiáshoz. Jól sejtette az asszony, hogy ez lehet a Krisztus. A sikáriak sem kerestek valami csodatévő mutatványost, hanem a bűnbánatba vezető Mestert. - Ő az ajtó, akin keresztül ezen a módon lehet bemenni a juhok aklába.

Az akol egyszerű kerítés a ház előtt, ez nem azonos a nádfedeles hodállyal. Az akol esetében el lehet kerülni az ajtót, a juhok Ajtaját, és be lehet jutni a kerítésen át is, törvénytelen módon. Ezek vannak többségében, ezért ezzel kezdi az Úr a jó Pásztorról szóló kijelentést így: „ Bizony mondom néktek; Aki nem az ajtón megy be a johok aklába, hanem máshonnan hág be, tolvaj az és rabló.” Ján. 10, 1. De rabló is megtalálhatja az utolsó időben is az Ajtót, a valódi megbánást. Az egyik rabló még eljutott odáig: „ Mi pedig méltán! “ Felelet: „ Ma velem leszel a paradicsomban”. -

Erről nem szoktunk beszélni.

Úgy érzem, még sok írni valóm lenne erről. De az idő már előre haladt:

„ Mind elmegyünk, te is, meg én./ Az eső esik tovább a néma dombokon./ S a homnlokomb mögött a harcok elcsitulnak. /De most még sok végezetlen terv /Ad gyors ritmust szívemnek.”

(Selley)

A szerző újabb írásai és fordításai

Tudom honnan jöttem és hová megyek. (Elfogyott)

Angol nyelvű kiadása:

I know whewre I came from and Where I am going.

(Elfogyott) Fordította: dr. Mekis János - USA

Szombat vagy szabbát (Elfogyott)

Keresztség vagy bemerítés (Ajándék)

Gyógyító vagy gyógyítások (Ajándék, elfogyott)

Dolgozni vagy hajtani (Ajándék, elfogyott)

Magnificat (ford. Ajándék)

A jó cselekedetekről (Elfogyott)

Zsoltárok öt könyve (Ajándék, elfogyott)

Hétről - hétre (Ajándék)